

FEMEIA ȘI ASTRELE

GEORGIANA DĂNEȚ

GEORGIANA DĂNEȚ

FEMEIA ȘI ASTRELE

KALI

Shakti, principiul feminin este creatorul universului,
iar universul este forma pe care aceasta o ia;
Shakti este fundamentul lumii,
Ea e adevărata formă a oricărui corp.
Indiferent de forma pe care o ia,
De bărbat sau de femeie,
Este o formă extraordinară.
Femeia conține forma tuturor lucrurilor
Și a tot ceea ce trăiește și se mișcă în lume.
Nu există bijuterie mai prețioasă decât femeia,
Și nici o condiție nu e superioară celei de femeie.
Nu există, nu a existat și nu va exista
Vreun destin care să-l egaleze pe cel al femeii;
Nu există regat sau bogăție
Să poată fi comparate cu o femeie;
Nu există, nu a existat și nu va exista
Vreo formă de *yoga*
Care să se compare cu o femeie
Și nici vreo formulă mistică sau asceză
Care să rivalizeze cu o femeie,
Nu există, nu a existat și nu vor exista
Bogății mai valoroase decât femeia
(Shaktisangama Tantra)

Motto:

„Cu cât o femeie e mai sfântă și mai spirituală, cu atât mai mult e femeie”

INTRODUCERE

Absurdul ne agresează astăzi de peste tot, iar anumite minți diabolice au născocit nenumărate capcane în care sensul vieții să fie denaturat, iar firescul să fie din ce în ce mai greu de atins.

Femeile, ca întreaga umanitate de altfel, sunt vizate direct tocmai pentru că ele reprezintă elementul de armonie al lumii, cel care aduce echilibrul și bucuria vieții.

Universul feminin a reprezentat întotdeauna pentru căutătorul spiritual autentic un domeniu fascinant, plin de mister. În acest sens, trezirea feminității reprezintă în cazul unei femei suprema dăruire față de Viață. De altfel, este limpede că femeia nu poate să-și găsească împlinirea în afara feminității - este un non-sens - ci doar prin acceptarea ei plenară și conștientă. De aici apare clar că sensul spiritual al vieții femeii constă în transformarea viziunii limitate, obișnuite a oamenilor despre natura lumii prin manifestarea glorioasă a Feminității.

Femeia cuprinde în ființa sa Principiul Creator al Universului, cel care pune totul în mișcare, ce trezește și manifestă. Ea este o reunire particulară a tuturor aspectelor feminității, astfel încât luată ca individualitate să fie așa și nu altfel.

Conștiința feminității necesită pentru început o auto-analiză lucidă; în acest sens sunt necesare tehnicile de auto-percepere, auto-observare, conștientizarea gesturilor (de la planul fizic până la emoția subtilă corespondentă), înțelegerea aspectelor legate de mentalitatea proprie naturii feminine (și asimilarea mentalității proprii naturii masculine), asumarea personalității noastre exact așa cum este ea în momentul actual - ceea ce conduce treptat la cunoaștere, suportul foitei necesare în orice manifestare.

Cel mai rapid mod de a asimila cât mai multe aspecte ale feminității este starea de admirație. Trezirea admirației produce adevărate miracole în ființă, deoarece ne pune fulgerător în rezonanță (într-o manieră subtilă foarte elevată) exact cu aspectul, calitatea pe care dorim să o dobândim. Această stare, ce ține de natura feminină, se bazează pe fascinația dăruirii de sine.

Unul dintre factorii cei mai importanți în manifestarea plenară a naturii feminine este stare de împlinire. Aceasta se poate realiza prin depășirea piedicilor ce apar în fața conștientizării naturii sale. Una dintre aceste piedici este mila, acea dispoziție de a te lăsa emoționat de suferința și mizeria altcuiva și de a avea sufletul tulburat din această cauză. Trebuie înțeles că mila este diferită de compasiune (compasiunea înseamnă milă dublată de iubire) care apare în urma înțelegerii superioare a realității. Prima ființă față de care nu trebuie să ai milă ești tu însăși. Pentru a transcende individualitatea este necesară o deschidere care să ne permită să-i percepem pe ceilalți dincolo de orice sentimentalism, fără tulburări sufletești, la un nivel suprapersonal, obiectiv.

O altă piedică este deziluzia, rod al unui mod de viață inconsistent, gravitând

întotdeauna în jurul unui lucru extern de care egoul are nevoie pentru a avea sentimentul unei confirmări de sine. Din această proiecție permanentă în exterior apare, odată cu speranța, și deziluzia. Ideea feminității, în complexitatea sa, conține ipostaza de forță, de permanentă transformare, în acest context devenind firească afirmația că deziluzia, contrarietatea, supărarea, eșecul devin un sprijin în verificarea nivelului de trezire spirituală ce a fost atins.

Rușinea și păcatul sunt aspecte care vizează echilibrul profund, încrederea în sine, aprecierile celorlalți trebuind să fie receptate în mod conștient, amplificând astfel luciditatea raportării la sine, la evoluție. Aici trebuie purificată voința și înțeles păcatul ca fiind, de fapt, o greșală, o acțiune realizată irațional. Este necesară asumarea responsabilității actului înfăptuit fără a căuta justificări, plasându-ne asupra lui cu o nouă forță mai lucidă, neștirbită de încărcătura morală a ideii de păcat. Frica de a-ți asuma anumite aspecte, care deocamdată sunt la limita înțelegerii tale, este una dintre piedicile cele mai serioase în evoluție. Metoda cea mai rapidă de autodepășire este confruntarea directă, chiar identificarea cu puterile cosmice a căror grandoare sau forță te înspăimântă, trezind astfel curajul spiritual.

Dezgustul reprezintă o contracție a conștiinței, refuzul de a accede la o nouă cunoaștere și, pe lângă aceasta, el este un barometru al dorințelor și al atașamentelor. Falsa raportare în cadrul relațiilor personale (intime, familiale), impunerea unor condiționări iraționale care îngrădesc libertatea ființei sunt mai evidente la nivelul modului de manifestare, ele ajungând până la impregnarea unor reguli și reacții nefirești. Aceste lucruri se evită atunci când evoluția spirituală este pe primul plan. Astfel morala și conformismul social sunt înțelese ca ceea ce sunt, percependu-se relativitatea lor.

ASPECTUL EXTERIOR ȘI CORELAȚII DE NATURĂ SUBTILĂ

Privind cu atenție, ani de-a rândul, femeile din jurul meu, la școală, pe stradă, la cursuri, etc. am observat că multe dintre ele, frumoase fiind, pierdeau mult din strălucire prin faptul că nu știau să se pună în valoare sau nu aveau rafinamentul necesar. Aceasta poate arăta și faptul că nu se conștientizează ca fiind Femeie.

Din modul de a se îmbrăca al cuiva ne putem face, într-o anumită măsură, o părere despre universul interior al acelei ființe, despre armonia sa lăuntrică, despre gradul ei de rafinament și de transfigurare.

Această grijă pentru modul de a ne aranja nu trebuie privită ca pe o inutilă cochetărie, ci ca pe o manifestare a armoniei și frumuseții lăuntrice. Desigur că această preocupare trebuie păstrată în anumite limite, altfel denaturează în extremisme, într-o înrobire față de modă, pierzându-se astfel contactul cu esența lucrurilor. Starea ideală ar fi aceea în care, indiferent de ceea ce purtăm ca veșminte și podoabe, datorită vibrației interioare să fim princiari. Starea de la care pornim ar trebui să fie aceea de transfigurare, în care ne privim ca fiind templul lui Dumnezeu, iar atunci când ne „împodobim” atitudinea noastră lăuntrică să fie aceea de sacru, ca și cum am oficia un ritual. Astfel, energiile cu care intrăm în rezonanță sunt mult mai elevate, iar starea lăuntrică se transformă radical. Angrenarea la acest mod va conferi o altă importanță pentru

noi aspectului exterior.

Este necesar să se urmărească păstrarea armoniei și a frumuseții interioare prin conștientizarea naturii noastre reale, prin atenția pe care o acordăm acesteia de la intenții până la gesturi și acțiuni. Dacă la început ne e mai greu să operăm direct asupra stărilor, ca după aceea ele să se reflecte la exterior, atunci putem parcurge drumul invers, acționând de la exterior către interior. În momentul în care avem o stare mai puțin bună, ne putem îmbrăca foarte frumos și elegant, îngrijindu-ne cu cea mai mare atenție, iar prin admirația pe care o vom polariza ne vom crea rezonanța în ființă cu aceste energii benefice, și astfel starea ni se va schimba spontan, prin revizuirea în primul rând a atitudinii față de noi înșine, a autotransfigurării.

În ceea ce privește vestimentația, există anumite reguli elementare de combinare a culorilor, materialelor, accesoriilor.

Referitor la culori:

Există trei culori fundamentale: roșu, galben și albastru (corespunzând în plan subtil lui *Pingala Nadi(+)*, *Yang*; *Sushumna Nadi (0)*; *Iida Nadi (-)*, *Yin*), care se pot combina în orice manieră între ele. Nu e indicat să se realizeze combinații între culorile complementare, adică roșu și verde (galben+albastru), galben și violet (roșu + albastru),

și albastru și portocaliu (roșu+galben), deoarece din aceste amestecuri rezultă nuanțe de gri, iar aspectul estetic este strident.

De asemeni nu e indicat să se combine culorile foarte închise între ele, deoarece aspectul general este acela de „tern” (de exemplu negru cu indigo, negru cu maro închis, negru cu bleumarin).

Combinații rafinate de culori și nuanțe pot fi următoarele: roșu cu alb, roșu cu negru, alb cu indigo, alb cu albastru, alb cu portocaliu, alb cu galben auriu, alb cu roz, alb cu bleu, verde cu argintiu, verde cu auriu, negru cu argintiu, negru cu auriu, roșu cu argintiu, roșu cu auriu, alb cu auriu, nuanțe de gri foarte deschis cu roz pal sau verde pal, violet cu portocaliu pal, nuanțele de verde floral cu nuanțele de bej și culoarea piersicii.

Ne putem da seama de starea de spirit predominantă a persoanelor după ce culori folosesc cu precădere în vestimentație (vezi „Curenții subtili colorați”), sau de ce curenți subtili au deja dinamizați în aură în funcție de ce culori preferă.

Referitor la materiale:

E important să se acorde atenția necesară combinării materialelor în funcție de textură, imprimeuri, calitate. Nu merg combinate materiale care să aibă imprimeuri diferite (de exemplu fustă în flori cu bluză în carouri), nici cele cu texturi diferite, ca de exemplu materiale foarte subțiri cu materiale foarte groase (materiale incompatibile) ca: mătase cu lână, piele cu dantelă, stofă groasă cu atlas, nici cele de calitate obișnuită cu cele luxoase, ca tercot cu lamee sau pânză cu lurex etc.. Dacă se vor face din neatenție aceste combinații aspectul va fi acela de totală lipsă de rafinament. Nu se poate obține o ținută plină de distincție neținându-se cont de aceste „amănunte”.

Apoi, în funcție de momentul zilei sau de ocazie, ținutele vor fi diferit adoptate. Accesoriile folosite trebuie să fie în ton cu vestimentația. Ca o regulă

elementară, încălțăminte, cureaua și poșeta trebuie să fie de aceeași culoare și pe cât posibil din același material. Accesorii se vor folosi în deplină concordanță cu ținuta pe care am abordat-o; la o ținută de serviciu, vom avea bijuterii „de zi”, la o ținută foarte elegantă vom avea bijuterii luxoase. De asemenea nu se combină între ele bijuterii din materiale diferite, ca de exemplu strassuri cu bijuterii de lemn, aur cu argint, pietre semiprețioase cu perle, etc. De preferat ca un set (brățară, inel cercei, colier) să fie dintr-un singur tip de material (brățară, inel, cercei, colier din ametiste). În antichitate, bijuteriile din diferite pietre semiprețioase sau metale erau utilizate pentru punerea în rezonanță cu energiile subtile, astrale corespunzătoare planetelor guvernante; astăzi ele au ajuns să fie folosite doar ca modalitate de sporire a cochetăriei. Fiecărei zodii îi sunt corespondente un metal și o piatră semiprețioasă sau prețioasă specifică. De asemenea este recomandat să se evite combinarea de materiale și bijuterii incompatibile (pulovere de lână cu strassuri, tricouri cu broșe sau coliere, dantelă cu bijuterii de os sau lemn etc.).

Persoanelor cu o constituție fragilă li se potrivesc bijuteriile subțiri, fine, mici; pentru cele mai robuste sunt recomandate bijuteriile mari.

O altă componentă a înfățișării exterioare o reprezintă machiajul. Și acesta se împarte în cel de zi și cel de seară, cel de zi fiind unul discret în timp ce machiajul de seară (sau pentru diferite ocazii festive) se realizează mai pregnant. Acestea însă trebuie să fie întotdeauna în ton cu nuanțele și culorile vestimentației. Machiajele se adoptă și în funcție de forma și culoarea ochilor, ten, forma feței. Pentru persoanele cu ochi albaștri sau verzi sunt potrivite machiajele în nuanțe de cafeniu, bleu, roz, gri pal, mov, argintiu; pentru cele cu ochi căprui sau negri machiaje în nuanțe de albastru, violet, verde pal, negru. O adevărată măiestrie în arta machiajului e dobândită atunci când reușim să arătăm naturale cu toate că suntem machiate. De aici putem trage concluzia firească de a evita cu orice preț machiajele stridente. Adeseori, folosirea unui rimei și a unui ruj discret sunt suficiente pentru a mări luminozitatea trăsăturilor feței. Există, de asemenea, diverse trucuri prin care se pot estompa unele mici defecte ale feței.

Coafura are și ea locul ei în toată această „arhitectură”. Bineînțeles, ca și în celelalte cazuri, există coafuri de zi și de seară. Acestea se adoptă întotdeauna în funcție de forma și trăsăturile feței. Prin tunsoare și coafură se poate atenua o față prea rotundă, prea ovală, sau prea ascuțită. Se mai pot îndulci trăsăturile unei fețe cu maxilarele pătrate, bărbia prea ascuțită sau nasul (urechile) mare. Pentru fețele mai pline, rotunde sunt avantajoase coafurile înalte, iar pentru fețele mai alungite sunt potrivite tunsorile cu breton etc.

Un alt aspect demn de reținut este acela al mersului și al poziției corporale. Îți poți da seama destul de ușor de temperamentul persoanei în cauză, de blocajele pe care le are pe diferiți centri de forță, chiar de nivelul de conștiință după mersul acesteia și după pozițiile pe care le adoptă când stă. Multe femei, prin felul în care merg, denotă o tendință spre depersonalizare și masculinizare, adoptând un stil soldătesc, dezlănat. În momentul în care avem o bună priză de conștiință asupra propriului mod de a merge ne putem manifesta toată grația, senzualitatea, distincția și rafinamentul interior. Persoanele care merg cocoșate și cu capul aplecat denotă o lipsă de încredere în sine și o stare lăuntrică de

pesimism; cele care merg țănoșe, cu burta scoasă în afară arată o supraevaluare a propriilor forțe; cele care merg „aruncându-și” picioarele înainte și bălângându-și mâinile sunt împrăștiate și în felul de a fi etc. Este necesar să fim în permanență atente la cum ne manifestăm armonia interioară prin mers.

Ar trebui să se acorde o atenție specială îngrijirii mâinilor, deoarece ele sunt instrumentele principale pentru atingeri, mângâieri și au un impact vizual foarte puternic. În unele texte se precizează ca necesară tăierea mai scurtă a unghiilor de la degetul mare și arătător, unghiile trebuind să fie rotunde, netede, lungi, foarte bine îngrijite și cu o manichiură impecabilă. Este știut faptul că unghiile lungi conduc mai bine energia eterică a mâinilor, aceasta amplificând intensitatea atingerilor, a masajelor. În mod special ar trebui acordată o atenție deosebită îngrijirii și curățării organelor sexuale și a zonei înconjurătoare, atât din motive igienice și estetice, cât și pentru a se amplifica sensibilitatea și capacitatea senzitivă a acestora. Este de asemenea recomandat ca părul pubian să fie epilat sau ras periodic pentru că acesta are anumite rezonanțe mai stranie și pentru că astfel se amplifică sensibilitatea acestei zone.

Este util să se folosească după baie creme pentru corp, pentru mâini și pentru picioare. Pentru întreținerea pielii corpului poate fi utilizat un amestec de miere de albine cu zeamă de lămâie, cu care se va masa tot corpul (atenție la zonele cu păr!), iar după un timp se înlătură cu apă caldă. O foarte mare eficiență atât în plan fizic cât și subtil o are masajul cu urină (vezi *Damar Tantra*).

Pentru păr poate fi utilizat următorul amestec: polen dizolvat în apă cu un gălbenuș de ou și câteva picături de ulei de ricin, se masează pielea capului și părul de pe cap în întregime, iar după minim o jumătate de oră se poate spăla în modul obișnuit. Dacă se folosesc câteva picături de oțet în apa de limpezit, părul se degresează mai bine și capătă o strălucire aparte. Pentru blonde e recomandat ceaiul de mușetel pentru limpezit, iar pentru cele șatene sau brunete ceaiul de urzici sau de frunze de nuc.

CALITĂȚILE UNEI SHAKTI

Lucrul asupra noastră ca femei ar trebui să înceapă cu întrebarea: „Care sunt calitățile unei *Shakti*”. Integrând aceste aspecte în ființa noastră prin admirație, anumite procedee *yoga*, mentalizare pozitivă etc. putem fiecare dintre noi să devenim o femeie perfectă. Calitățile ei sunt: vitalitate, senzualitate, umor, stare de dăruire, capacitate de a iubi, altruism, capacitate de a se dăruie pe sine, intuiție spirituală, rafinament, inteligență, discernământ, armonie, raportarea la Absolut.

Senzualitatea reprezintă o trezire în plan erotic, o conștientizare într-un anumit grad a faptului că femeia reprezintă aspectul activ, creator al manifestării. Rafinamentul este deja o priză de conștiință asupra nivelelor superioare ale ființei, o manifestare (uneori chiar inconștientă) a aspectului sublim, elevat din noi, o capacitate mai mare de înțelegere și prin aceasta de integrare. Aceasta se exprimă de la modul de a ne îmbrăca până la modul de a gândi și implică o anumită demnitate, o anumită noblete în modul de a fi.

Starea de *Shakti* implică faptul că ne putem apropia prin natura noastră de Conștiința Divină. Tot ceea ce Divinul creează se realizează prin intermediul lui

Shakti. Ne putem păstra în permanență legătura conștientă cu Divinul dacă în orice facem avem conștiința de a fi *Shakti*. Această continuă raportare este cheia unei evoluții spirituale rapide și eficiente. În tradiția orientală se spune că *Shiva* fără *Shakti* e *Shava* (cadavrul); gândindu-ne la aceasta e necesar să devenim conștiente că suntem motorul creației, substratul tuturor lucrurilor, fenomenelor. Dar și *Shakti* fără *Shiva* (fără conștiință) devine energie dezlănțuită, oarbă. Armonia înseamnă echilibrul perfect între *Shiva* și *Shakti*, iar noi, ca natură feminină, putem accede la starea de armonie deplină, de androgin divin prin raportarea continuă la conștiința universală, prin expansionarea la infinit a câmpului conștiinței noastre. Cea mai elevată modalitate de a realiza aceasta este **IUBIREA**.

Tantra definește iubirea ca pe o „expansiune gradată a conștiinței prin care pornind de la finit, ființa atinge **INFINITUL**”.

În etapa în care se găsește fiecare dintre noi apar încă stângăcii în raportarea și înțelegerea noastră a firescului naturii umane, ca ființă creată „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. În momentul în care fiecare dintre noi ne-am raporta la iubitul nostru ca la o grație divină, când l-am privi în primul rând ca pe un prieten, și nu ca pe un bărbat de la care acceptăm ceva în schimb (cazul iubirii egoiste, stil „troc”), n-ar mai apărea stările de gelozie, de posesivitate, de atașament. Greșelile curente pe care încă le mai facem constau în superficialitatea cu care se abordează angrenarea amoroasă profundă, nedeschiderea afectivă față de celălalt, neangrenarea noului, egoismul și inerția, închistarea, pasivitatea (exces *de yin*) etc. Multe dintre noi afirmăm că „IUBIM CU ADEVĂRAT”, dar iubirea adevărată e dincolo de orice suferință, e dimensiunea divină a stării de libertate interioară. „Cea mai mare bucurie a unei *Shakti* este să-l facă pe iubitul ei fericit”. În momentul în care îl iubim cu adevărat pe celălalt ne face fericită orice bucurie a lui, simțim orice stare a lui datorită empatiei trezite, asimilăm orice experiență și trăire a lui. Aceasta nu implică deloc faptul de a trece u vederea greșelile pe care le facem ci, dimpotrivă, ne conferă capacitatea de a interveni ferm și fără rabat: „Cine iubește bine, pedepsește bine”.

Pentru noi, ca femei, este foarte important să înțelegem că maniera noastră, e a gândi este diferită de cea a bărbaților. Tendința generală a femeilor este de a proiecta orice relație în viitor și de a-și făuri tot felul de planuri pornind de la aceasta! Bărbatul în schimb se raportează la clipa prezentă, trăind astfel totul mai intens. Din momentul în care reușim să acceptăm acest mod de raportare vor dispărea toate problemele legate de atașament, posesivitate, gelozie și vom putea integra aceste relații mult mai armonios.

Un alt aspect important este cel al continenței, adică al stopării ciclului. Părerea aproape unanim acceptată, dar eronată, este aceea că pierderea de sânge în cadrul ciclului menstrual la femei este absolut normală. Un studiu realizat de mai mult cercetători americani arată că aceasta reprezintă o anomalie fiziologică (legată de fapt de pervertirea în această direcție la nivelul subconștientului colectiv și de o voită slăbire a vitalității femeii datorită faptului că în epoca actuală - *Kali Yuga* - virilitatea bărbatului e mult diminuată). Ciclul menstrual e inexistent la animale, iar în antichitate sunt nenumărate exemplele referitoare la vitalitatea și forța cu totul deosebită a femeilor anumitor grupuri, triburi datorate absenței ciclului menstrual.

Dacă se reușește să se realizeze controlul asupra secrețiilor vaginale, acestea păstrându-se în vagin, după o anumită perioadă se ajunge la transmutarea și sublimarea în întregime a potențialului sexual. De un real folos pentru aceasta sunt exercițiile pentru musculatura vaginală. O altă posibilitate de stopare a ciclului ar fi dușurile cu apă rece în zona perineului și pe sex câteva zile înainte de ciclu timp de 5-10 minute. După aceasta se realizează o relaxare yoghină profundă menținându-se pe cât posibil continuu contracția mușchilor vaginali și mentalizându-se cu putere cum energia este sublimată integral pe nivelele superioare. Dacă acestea sunt însoțite de tehnicile *yoga* adecvate (*Uddhiyana Bandha, Nauli Kriya, Shirshasana, Sarvangasana, Oli Mudras etc.*), reușita e asigurată. S-a observat că femeile pescar care-și petrec și câte opt ore pe zi scufundate până la brâu în apă rece, prezintă suspendarea ciclului pe intervale de șase, șapte luni sau chiar un an.

Un alt factor important în diminuarea scurgerilor menstruale îl reprezintă alimentația. Dacă se evită produsele ce determină aciditate la nivelul sângelui, ciclul se va diminua din ce în ce mai mult până la dispariția completă a acestora. Produsele ce trebuie evitate, mai ales în timpul ciclului sunt: carnea și produsele din carne, peștele, ouăle, mazărea, fasolea, alunele, ciupercile, secara, ceaiul, cafeaua, ciocolata, cacaoa, făinoasele, zahărul, produsele lactate. E interesant de menționat că morcovii cruzi și cartofii copti sunt recomandați în mod special în acest regim (în loc de pâine) datorită puternicei lor reacții alcaline în sânge. Trebuie, de asemenea, ținut cont de echilibrul *yin-yang* al alimentației și de predominanța *tamas, rajas, sattva* a acesteia.

În general se spune că angrenarea amoroasă „excesivă” duce la mărirea ciclului, dar aceasta e adevărat doar în cazul celor care nu aplică continența sexuală. Prin realizarea continenței sexuale, femeia poate beneficia în totalitate de potențialul său sexual pe care altfel l-ar irosi ireversibil, și astfel energia de care dispune devine infinită, accelerându-i integrarea și evoluția spirituală.

Pentru înțelegerea și asimilarea tuturor aspectelor feminității, de un real folos este cunoașterea tipologiilor umane în funcție de planeta guvernantă, proprie fiecărei zodii. Asimilarea prin cunoaștere a acestora facilitează efectiv realizarea în ființă a stării de **OM COSMIC**. Iată acum prezentarea acestor tipologii:

MARTE

ÎNGERUL PARADISULUI (EDENULUI)

E a patra planetă a sistemului solar.

E prima planetă exterioară **PĂMÂNTULUI**.

Revoluția siderală: 687 zile. Revoluția sinodică: 780 zile.

Cuvinte cheie: Ares, Marte, Sylvain (Silvanus), Himeros, Athena, Anteros, Hercule, Aloades, Eden, Adam, Cain, Shiva-Shakti.

Energia, Corp astral, *chakra* sexulă, *kundalini*.

Dorință, invidie, jinduire, reacții, sexualitate.

Kama, *Karma*, reîncarnare.

Frică, violență, mânie, orbire, sânge, viață și moarte.

Înțelepciune: Acțiune justă, viziune justă.

Karma: plăceri senzuale, repulsie (refuz), crime sângeroase, ura și frica.

SABIA RĂZBUNĂTORULUI

Deoarece a respirat în Grădina Florilor (Edenul biblic) floarea mortalității, Hera, legitima, a rămas însărcinată cu Ares (**MARTE**), fără intervenția lui Zeus.

În același timp Zeus va termina concepția înțeleptei Athena, rodul iubirii sale cu Metis.

Cei doi maeștrii ai cerului aduc deci pe lume,, fiecare separat două imagini ale războiului: una avizată și eficace, având un scut împodobit cu capul Meduzei, care-i pietrifică pe imprudenți (forța energiei focalizată), cealaltă imagine e violentă, fierbinte, tulbure în care pasiunea ce omoară naște distrugerea, iar reacțiile necontrolate provoacă râsul zeilor.

Numele copiilor lui **MARTE** vorbesc de la sine despre acțiunea sa. Din unirea sa cu zeițele sau cu forțele naturii se nasc Phobos (frica), Dumos (groaza) și Eris (discordia).

Muritorii le abordează ca imagini încarnate pe Diomedea (Barbaria), Cycnas (Tâlhăria), Phlegyas (Sacrilegiul), Enamaos și Evenos (Patricidul), Molas (Lupta) și Meleagre, cel mai pașnic dintre toți, dar care e totuși un redutabil vânător.

Greșim dacă am vedea în acestea imagini războinice și brutale ale erei marțiene a **BERBECULUI**.

Aceste energii „șlefuite” cel mai adesea prin interdicții, există în fiecare dintre noi și apar evident în comportamentul furios al lui **MARTE** retrograd. *(Toate planetele evoluează pe orbita lor în jurul Soarelui. Mișcarea lor e întotdeauna regulată astfel încât noi putem fixa perioada de revoluție siderală - timpul necesar pentru a reveni în același punct în jurul elipticii - și revoluția lor sinodică - timpul necesar pentru ca ele să intre din nou în conjuncție cu Soarele din punctul de unde le vedem noi de pe Pământ. Atunci când ele efectuează o revoluție sinodică între ele se vorbește de intercycluri. Uneori, atunci când le contemplăm, ele par periodic*

animate de mișcări aberante: în loc să avanseze regulat ele par să-și frâneze mișcarea, să se oprească, să se întoarcă, să se oprească din nou, apoi să-și reia mișcarea normală de la Est spre Vest. Acest fenomen de inversiune energetică reprezintă caracteristica retrogradă a planetelor.)

Instinctul vieții și al supraviețuirii, instinctul morții și al distrugerii aparțin reprezentanților planetei, iar fără această pulsione nici dorința, nici sexualitatea, nici sentimentul devenirii nu pot exista.

Apatia figurează printre defectele energiei marțiene.

Imaginea cea mai caracteristică a lui **MARTE** în „Iliada” e aceea a focosului Ajax, nebun furios în luptă, care-și ucide și prietenii și dușmanii, indiferent, temut pentru lipsa sa de discernământ, conducându-ți astfel propriile trupe la pieire.

El se mestecă de asemenea în certurile Aloazilor, acești amatori de turnuri Babei care vroiau să escaladeze cerul punând munte peste munte.

Zeus, pentru a-i pedepsi, taie în două pe androginul primei epoci, condamându-i astfel să se reproducă prin diviziunea sexelor și să nască creaturi imperfecte, înlănțuite în infernuri și păzite de către șerpi.

Această legendă greacă. a îngerilor căzuți e semnificativă pentru toate manifestările lui **MARTE**.

Astfel, energia focului îi însoțește pe oameni în evoluția lor simbolică, îi ajută când sunt împrăștiati, putând fi gardianul lor just și sever.

Dacă apar simboluri ca: șarpe, arme, foc, viață, moarte, orbire și distrugere prin dorință și pasiune e semn de rezonanță cu sfera de influență a lui **MARTE**.

Acest șarpe care tentează apare atât de frecvent în reprezentările străvechi și prezența sa e atât de des asociată cu aviditatea, cu nesupunerea față de legile divinului, cu exilul celor care-l caută, cu închisoarea în inferne, încât e dificil să vezi altceva decât o alegorie a dependenței ființei umane față de versiunea pământească a Dorinței: invidia.

Pentru ca viața să apară și să se multiplice, așa cum o ordonă Domnul Vieții, n-ar trebui ca oamenii să afle sensul binelui și răului, să aspire la o putere pentru a accede la autonomie și liberul arbitru să-i conducă la căutarea în ei înșiși a originii de dincolo de suferință?

Fiind divizată între cele două sexe, ființa și-a pierdut plenitudinea, armonia, iar evoluția coordonată de către orgoliul său separatist va depinde acum de capacitatea sa de a face apel la Athena (înțelepciunea) sau la **MARTE** (Dorința).

O imagine mai puțin severă a lui **MARTE** și a Dorinței apare în mitologiile celtice, purtând numele de Sylvanus sau Sylvain.

Războinicul energiei e gardianul trupelor și al fertilității terestre, având ca și companion de viață pe cel mai inteligent dintre animalele sălbatice: lupul.

Simbolul său este o cupă de pământ prelucrată, iar emblema lui poartă Cornul Abundenței.

Energie a vieții pe **PĂMÂNT**, în toate regaturile vizibile, el e de asemeni stăpânul Morții, corolarul său. Gardian al Legii, care prezidează încarnarea și evoluția ființelor umane, el reurcă la Cer, și odată opera sa terminată el rămâne

ghidul omniprezent al oamenilor în Eter.

El încarnează Spiritul Legii și lovește cu toiagul său pe necredincioșii și pe imprudenții care riscă să escaladeze Cerul fără să fi îndeplinit etapele Căii.

Aceleași attribute ale focului Zeului răzbunător, protector și distrugător, apar în toate culturile antice indo-europene, în special în simbolismul nordic al zeului războiului: Thor.

Există mai multe constante în toate reprezentările mitologice ale energiei: invidie, acțiune creatoare, revoltă și în același timp frică, distrugere, nebunie ucigașă, toate urmate de pedepse imediate.

Se pare că zeii întotdeauna se încapățânează să ofere oamenilor instrumente tentante care să-i pedepsească mai bine pentru îndrăzneala și rapiditatea lor.

- Limita e foarte clară: în cazul în care oamenii se omoară între ei, se sfâșie, violează, jefuiesc..., Cerul rămâne nemișcat. Dar dacă omul vrea să se apropie de prerogativele zeilor, dacă nesocotește legile, secretele Creației (niciodată definite), atunci sabia sau toiagul se abat asupra lor.
- Cheia e dată de zeul focului din panteonul buddhist, Amithaba. Înger luminos cu sabie de foc, el veghează asupra infernului războinicilor, unde dominantă de comportament e invidia, dorința, mânia. Oamenii se luptă fără încetare în jurul unui arbore sau pom de aur, nici unul neputând să culeagă vreun fruct, dar toți încearcă să-l cucerească și să-l jefuiască.

Amithaba nu se interesează de războinicii care-l ignoră; îi lasă să se omoare între ei. Dar dacă un om se întoarce către el și îi cere hotărât un fruct, el îi taie capul. Astfel îi revelează natura sa reală, non-mentală, celui care nu și-a atins încă ținta.

Zeul violent apare astfel ca o imagine a realității discriminării: el nu poate face ceva decât pentru aceia a căror aspirație se împlinește pe cale energiei războinicului (*Tantra*).

Aceasta este calea lui **MARTE**, care înaintează prin mânie și sfidare, dorință, arme bine fabricate, sânge oferit ca sacrificiu, iar nu vărsat pentru triumful mental al naturii sale animale.

Aceasta e calea spadei lui Christos care omoară marele personaj (Egoul), în „**Evanghelia după Toma**”, dar de asemeni și a legii „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Legea e astfel făcută încât toate acțiunile vor da într-o zi roade, vor fi plătite, energia dorinței fiind creatoare de reacții *karmice*, efectele făcându-se simțite mai târziu, în timp.

Kama e dorința. *Karma* este efectul. Nimic nu ne poate atinge în prezent dacă nu este rezultatul unei dorințe trecute, a unei *vasana*.

Aceeași dualitate, a atracției către realitate și dragoste (merele de aur) și a repulsiei-urii pentru această atracție, e lupta eternă pro și contra obiectelor tentației. Aceasta apare în legendele lui Eros și Anteros, frații prieteni-dușmani, caracteristici pentru acțiunea mamei lor, celestă și terestră, VENUS.

Eros, încarnarea terestră a lui Himeros (dorința cosmică a creației și coeziunii) e un zeu căruia îi place să se joace, care râde de pasiunile ființelor umane, le provoacă, le stârnește, le aruncă în universul tumultuos al dorinței..

E libidoul lui Freud, motor al vieții și al reproducerii, motor al urii și al diviziunii, al geloziei și al distrugerii.

Anteros, zeitatea teribilă, luptă contra operelor fratelui său, distruge pasiunile oamenilor, dar dacă doar unul nu respectă legea lui Eros, îl pedepsește fără milă.

Imagine a distrugerii, a războiului, a nebuniei ucigașe, ea este de asemeni imaginea lui Amithaba care transmută violența într-o pasiune mai înaltă. Atracția și repulsia joacă aici același rol.

Depinde de noi să nu cădem în ușurința divizării și să nu preferăm atașamentul, atracția (pe care noi o numim amor) sau manifestarea urii.

Abel și Cain sunt imaginile iudaice ale acestei veșnice lupte între instinctul vieții și instinctul morții și al transformării. Abel e reprezentat prin imaginile bunului păstor Sylvanus care (sub influența cultului lui Mitra) va reda într-o zi romanilor capacitatea de a primi mesajele lui Christos.

Sacrificiul prin pâine și vin, simbolism al sângelui, era deja cunoscut latinilor ca și grecilor, pentru că acest ritual era celebrat în culturile dionisiace.

Sânge vărsat, sânge regenerat, transmutând energia violenței umane în dragoste... Anteros devine astfel Eros. Aici e necesar să vorbim despre *kundalini*, chiar dacă „goana” după transmutarea sexuală foarte mentalizată în occident, face mai multe ravagii psihologice decât „goana” după Iluminare.

Fiecare pare liber să utilizeze energia după propria sa voință, pentru elevarea sau distrugerea sa. El e cel care va suporta deci consecințele directe când, la capătul drumului puterii personale și a violenței, nebunia sa omenească va reîntâlni șocul în retur al *karma-ei*.

Energia sexuală și dorința nu sunt condamnate în hinduism: unirea lui *Shiva* (simbolul sexului masculin) cu *Shakti* a sa (simbolul mării frumuseți, câteodată al amorului, atracției, pasiunii și distrugerii sub forma lui *Kali*) e reprezentată în multe temple pentru a simboliza reîntoarcerea Androgenului Primordial.

Această posibilitate a reunificării divine există în fiecare dintre noi, dar starea noastră mentală obișnuită ne ascunde natura reală a manifestării...

Energia doarme ca un șarpe încolăcit la baza coloanei vertebrale, iar noi dormim odată cu ea, în șirul încarnărilor.

Au existat puțini prinți plini de șarm capabili să trezească acest magician al realului care dizolvă pentru totdeauna iluzia mentală. *Kundalini* țâșnește brusc sub forma unei săbii de foc care înlătură toate dorințele personale, toată irealitatea în neant.

Pentru ei obstacolele mentalului au explodat revelând splendoarea inițială a lui Dionisos sau Himeros, a realității energetice a conștiinței pe care noi o căutăm peste tot, însă în afara noastră.

Depinde de fiecare om în parte să descopere această cale, dar el nu poate fi forțat: amintiți-vă avertismentul tuturor acestor tradiții. Nu se fură fructul Copacului Cunoașterii fără ca acest act de violență oarbă să nu producă moarte, damnare, exil, nebunie, război (copiii lui **MARTE**).

Când prea multă lipsă de discriminare va conduce ființa umană să se creadă stăpâna vieții și morții, a sa și a celorlalți, aceasta arată că aici intervine acțiunea lui **MARTE** retrograd.

Singura cale pozitivă, „abilă” e să recunoască focul energiei în fiecare manifestare, fără să prefere vreuna.

Aceasta înseamnă acceptarea totală și conștientă a dorinței care se mai numește și invidie, mânie, pasiune, frică.

Pentru un adept al *Tantrei*, lucrând sub îndrumarea unui Maestru (ceea ce e indispensabil) orice expresie a dorinței nu poate fi decât un obiect de contemplare și de cunoaștere.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI MARTE

Energia nu poate face obiectul căutării, chiar dacă dorința, emanația ei e necesară pentru a o îndeplini: toate obiectivele, indiferent de noblețea proiectului trebuie într-o zi, să moară pentru ca transmutația să poată avea loc.

Vom înțelege atunci că nu există nimic ezoteric sau ocult într-o asemenea căutare.

Cel ce va muri la sfârșitul drumului e corpul astral, corpul dorinței umane, de vis, de proiecții, de construcții personale, de reîncarnare, influențat de planete.

Prin acest corp al imaginației noi ne marcăm capacitatea de a trăi în prezența eternă, în Eternul Prezent în care noi deja ne aflăm.

Nu există nimic de căutat în altă parte.

Trebuie să alegi: sau trăiești *Bhavana*, devenirea, construită pe manifestările întotdeauna reînnoite ale dorințelor noastre și ale imaginației noastre, sau revii la realitatea cotidiană imediată. Viziunea asupra realului, înțelepciunea **SCORPIONULUI**, se bazează pe încetarea dividerii Viață - Moarte făcută de mental și pe ascensiunea directă la natura simplă a lucrurilor, așa cum sunt ele în fiecare clipă.

Nu există obiecte ireale, ci doar deformările proiecțiilor noastre mentale asupra a ceea ce există.

Nu există decât dorință personală, visul cu care acoperim tot ceea ce ne înconjoară și prin care ne ascundem conștiința.

- Dacă această interpretare nu mai există, dacă încetăm să mai dorim lucruri în funcție de egoismul nostru și de cunoașterea noastră mentală, atunci lumina e deja aici, formele sunt perfecte, obiectele există în ele însele fără raportare la noi, în intensitatea lor totală.

Restul nu e decât reacție, violență împotriva naturii noastre veritabile, degradare și moarte psihică.

Bardo Thodol-ul, „Cartea tibetană a morților” spune că în ultima noastră oră propriile noastre creații mentale sunt cele care ne înconjoară suscitând în noi frici irepresibile, aruncându-ne în infernul pe care noi înșine l-am creat și astfel manifestările imaginației noastre caută alte reîncarnări. Trebuie să fi un războinic impecabil, fără frică de umbrele tale, pentru a plonja în lumina albă omniprezentă și a reduce la neant pentru totdeauna aceste creații terifiante ale universului uman. A discrimina în acest caz înseamnă a vedea în suferința cu care noi înșine ne-am înconjurat partea noastră de frici, de așteptări, de vise, de putere. Înseamnă a renunța la acestea în folosul unei conștiințe clare care

crează aceste fenomene și realitatea lor imediată în noi. Când acest demers e întreprins cu tot curajul și hotărârea necesară, universul spațio-temporal se dezintegrează. Punctele noastre de referință obișnuite se dezintegrează și odată cu ele și proiecțiile asupra viitorului și ipotezele pe care le suprapunem lucrurilor.

Ne găsim atunci spontan în acțiunea justă, imediată și fără obiectiv personal.

Realitatea cotidiană devine direct accesibilă, iar alegerile, dacă sunt necesare, sunt făcute fără frică, fără ură, deasupra tuturor noțiunilor de bine și de rău.

Adam și Eva erau inconștienți precum copiii: ființa care a acces la cunoașterea mecanismelor energiei respectă legea pe care o vede în creația din întregul univers. Altfel n-ar putea să transgreseze ceea ce este evident.

Dorința sa de a interveni este astfel redusă la neant, el nu mai are speranțe, vise. El vede realitatea așa cum este și o acceptă.

Sentimentul existenței crește continuu fără a fi necesar să caute obiecte exterioare de satisfacție.

Nu se mai teme nici de mânia sa, nici de reacțiile sale, nici de cererile sale. Își îndeplinește dorințele și cererile sale prin alții care-i dau ceea ce este necesar, dar poate de asemenea renunța fără să târască după el regretul pentru lucrurile neîndeplinite.

Și această energie devine activă în ea însăși. Se transmută și se manifestă în dimensiunea **PĂMÂNTULUI**. Ființa care luptă a devenit ființa care poate, la care căldura e vie.

MARTE reurcă în ierarhia cosmică: el devine **PLUTON...** Într-o zi, va fi Himeros.

MARTE RETROGRAD - COPIII KARMEI

Când invidia, dorința și puterea de a acționa prin noi înșine, dincolo de toată realitatea lucrurilor și a celorlalte ființe, au devenit dominante devine necesară o reconversie a energiei către interiorizare.

MARTE intră în retrogradare aproximativ o dată la doi ani, antrenând în siajul său de suferință și de frică pe toți cei care se nasc într-o perioadă de nouăzeci de zile în medie. Pentru ei, violența comportamentului marțian se revelează în șocul în retur, zdrobitor.

Nimeni nu-i poate păzi de infernul dorinței în care sunt născuți: universul lor pare constituit din sânge, violență, din lovituri corporale diverse.

Aceasta e *karma* retributivă cea mai evidentă, prezentă cel mai adesea în casa natală unde sunt reunite condițiile maxime pentru frică.

Copilul va suferi din plin loviturile de bici și câteodată va ispăși, tânăr fiind, cu prețul vieții sale, nerespectată de ceilalți, sau cu acela al integrității sexuale disprețuite.

Frica, groaza, discordia perpetuă din mediul înconjurător constituie soarta sa, grefând în el interdicția propriei sale violențe, instalându-l în revoltă sau interogație.

Format cel mai adesea pentru a tăcea, a nega cele mai mici dorințe ale sale, pentru a nu suscita violența semenilor săi, copilul terifiat va prefera deseori să

ajungă la propria autodistrugere decât să-și afirme existența.

Cei cu **MARTE** retrograd par să atragă spontan asupra lor comportamentul răzbunător al mediului, fie social, fie părintesc.

Afirmarea și luptele lor derizorii pot apoi suscita aceleași reacții la maturitate.

Mereu ofensivi sau defensivi, dar incapabili să se adapteze la realitatea situațiilor, lor le-ar trebui mult timp pentru a înțelege cum atrag la ei aceste situații, cum le provoacă și le caută.

Ca și Ares sau Ajax, ceilalți îi văd mereu gata să se „stârnească” pentru vreo mare luptă.

Lor le trebuie adversari pe care să-i învingă, pentru a-și demonstra lor înșiși forța și pentru a-și înlătura frica.

Ce contează pentru ei e dacă rămân ei înșiși pe **PĂMÂNT**; cu toate acestea cel mai adesea ei n-au văzut, n-au înțeles nimic.

Vor fi cei mai puternici, cei mai întreprinzători, cei mai îndrăzneți... sau cei mai incapabili, cei mai păcăliți de dorințele lor și de exprimarea acestora. Se întâmplă să nici nu le mai simtă, dar mânia clocotește în ei, mereu gata să le transforme în mari certuri sau mari rupturi. Ei provoacă reacții care îi fac să se retragă în fortăreața lor, dar nu uită să lanseze de acolo vreo sfidare derizorie care să relanseze bătălia.

Afirmați-vă propria dorință respingând-o pe a lor, adesea imperativ, și n-o să v-o ierte. Cel cu **MARTE** retrograd are o memorie de catâr furios când se simte lezat sau rănit. Zece ani după aceea vă va mai purta ranchiună. Nu suportă ca așteptările lui să fie nesatisfăcute și confundă cu. ușurință prietenii cu dușmanii în dorința lor de răzbunare, uitând laturile pozitive ale relațiilor trecute, condamnând astfel toate explicațiile și reconcilierile viitoare. Prin violența acuzațiilor atrage asupra sa ura și se miră când aceasta ajunge la el.

De ce ceilalți nu-i dau imediat ceea ce vrea... acest ceva pe care adesea nu are îndrăzneală să-l ceară?

BERBEC: capul înainte, cel care forțează porțile închise.

SCORPION: ac dresat, gata să ucidă pentru că aceasta e în natura sa... lui I se petrece cel mai adesea să se găsească în genunchi, după ce și-a pierdut toate beneficiile rezultate din ceea ce a întreprins și să fie incapabil să înțeleagă ce se petrece. Vede roșu în fața ochilor (culoarea planetei sale), capul I se zăpăcește, se orbește singur, sângele îl orbește... Nu-i cereți să reflecteze, n-ar faunul cu **MARTE** retrograd. Sabia sa pleacă înainte ca el să fi distins bine inamicul. Îi este inamic tot ceea ce-i opune rezistență. Într-o zi va fi poate capabil să distingă semnalele avertizoare din ceață: adică loviturile evidente ale diafragmei și inimii care anunță frica ce se naște.

La el persistă frica de a spune și de a acționa, certitudinea de a nu fi fost înțeles, impulsul pe care-l face să se lanseze înainte, chiar dacă se zgârie și îi zgârie și pe ceilalți.

Dacă poate recunoaște aceste manifestări fizice ar putea lucra asupra lor, dar vă va spune cel mai adesea că el ignoră frica, violența, că nu are dorințe, că detestă manifestările conflictuale.

Observați violența manifestărilor sale pacifiste... și veți înțelege. Spuneți-i-le și

vă va denunța imediat ca provocator.

Are nevoie de pasiune pentru a exista, dar el estimează cele mai multe din dorințele sale ca periculoase, ba chiar ucigătoare pentru mediul înconjurător. Cel care are MARTE retrograd se crede atât de responsabil de moartea celorlalți încât își închipuie cu ușurință că Cerul face astfel dreptate mâniilor sale, geloziei sale, pasiunilor sale invidioase, nemărturisite. Nu-i spuneți contrariul: e vinovat, ,e pedepsit.

El va fi cu atât mai mult așa cu cât îi vom spune că a înlocuit în copilăria sa pe un frățior sau pe o surioară moartă, sau că unul dintre părinți a dispărut... după care nu a mai fost luat în seamă.

Acest comportament plin de putere va face vâlvătaie: cum vreți ca el să dorească ceva dacă cerul îi împlinește dorințele imediat? E într-un totu adevărat că cel cu **MARTE** retrograd pare. a dispune de o calitate specială, aceea de realizator al dorințelor. Aceasta va trebui s-o învețe, s-o descopere și s-o stăpânească odată cu maturizarea lui.

Anumite semne zodiacale sau case astrologice îi predispun către aceasta mai mult ca altele, dar oricum căile care lucrează cu energia, *Tantra*, artele marțiale îl atrag în mod deosebit. E important însă să nu se joace de-a marii vrăjitori pentru că șocurile în retur care se produc imediat în cazul acestei rezonanțe planetare îl vor aduce repede cu picioarele pe pământ.

Se pare că persoanele cu **MARTE** retrograd nu pot să calce strâmb fără să plătească imediat pentru aceasta. Cum să nu gândești în acest caz că este supus sistematic unor confruntări cu mecanismele dorinței și că poate avea, dacă are curajul să-și pună întrebări în această problemă, revelații importante în această direcție? Dar teama instinctivă de putere și de moarte, ca salvare care îl animă, poate să-l oprească repede din drum. Aceasta se petrece atunci când nu ia Cerul ca obiect al furiei sale, considerând nedreaptă legătura lor cu soarta muritorilor de rând.

Are o natură de Aload. Este de asemenea un mic *Asuras* sau titan. El este cel care știe să-și taie capul în mod cinstit în loc să-l lase să se zăpăcească. Nu vă apropiați de el când are un plan: îl veți irita cu ezitățile și prudența voastră. Dacă nu se emoționează, dacă se simte dezarmat se plictisește, simte că moare. Dacă nu mai are nici o motivație și nu mai are nimic de făcut, se deprimă. Nevoia sa vitală extremă se manifestă prin acte voluntare forțate. E foarte probabil că va susține după aceea că nimic nu merge și că cerul are ceva împotriva lui. Cei cu **MARTE** retrograd evoluează cel mai adesea din teamă în teamă și din șocuri emoționale în înfrângeri care duc la neputință. El adoptă o conduită bună, își stăpânește impulsurile, dar o face în detrimentul motivațiilor. Temându-se de mâniile sale ajunge la concluzia deșertăciunii dorinței, își înfrânează libidoul, își interzice întâlnirile sexuale adesea traumatizante și câteodată mutilante. E un specialist în operații ginecologice mai mult sau mai puțin grave.

Ar trebui să aspire din tot sufletul său la o întâlnire bazată pe sentimente pentru a înțelege în sfârșit că relația erotică sau sexuală nu e proiectul în sine al unui cuplu și că celălalt poate aștepta de la el și altceva.

Pentru că a abuzat prea mult, exclusiv de plăcerile sexuale în alte vieți el poate foarte bine în această existență să fie incapabil să întâlnească pe altcineva

la modul plinar și să tragă concluzia că e damnat afectiv.

Astfel, pe aceștia îi pândește dezgustul sexual sau frigiditatea, prin incapacitatea de a propune sau primi altceva decât plăcere sexuală. Acest comportament irațional e caracteristic lui **MARTE** retro|rad. Pulsiunea dorinței devenită morbidă, distructivă e totuși atât de puternică încât îl împinge să caute substitute. Căile sunt deci foarte divizate, dar implică totdeauna o reconversie a energie către alte direcții.

Toate profesiile care au legătură cu sexul și natalitatea îi sunt proprii. Sunt excelenți ginecologi sau urologi în această categorie planetară. Important e să-și înfrunte frica sa de sânge. Toate orientările de „depășire” a energiei sunt în general bine utilizate: mai bine s-ar întreba în acest caz unde trece dorința refulată, în ce imaginații sau în ce fugă se derulează. Pentru ființele cele mai aspre sau comune, violența transmutată în forță, în meseriile active de compensare sunt cele mai convenabile.

Să nu ne amăgim: nici o derivare a dorinței nu conduce la vreo realizare interioară. Cei cu **MARTE** retrograd, astfel reconverțiți, devin mai sociabili, dar vor fi în mod necesar reconfrunțați cu agresivitatea lor fundamentală, cu pasiunile lor, într-o zi de criză sau de libertate necondiționată.

Nu există nimic altceva de făcut, în acest caz, decât să lucrezi asupra realității obiective a lumii exterioare, să aplici mereu revenind la fapte precise, să decodezi proiecțiile mentale, să accepți să le recunoști făcând un minim efort pentru aceasta.

Mai bine să evite terapiile violente (de tip bioenergetic) care măresc frica față de reacțiile celorlalți și pot să-l arunce pe cel cu **MARTE** retrograd în panică. Va trebui totuși să treacă într-o zi prin infernul reacțiilor sale necontrolate pentru a întâlni frica fundamentală care-l locuiește și imensa nevoie emoțională care i se asociază acesteia.

În lipsă de aceasta, cel cu **MARTE** retrograd se va testa mereu în acțiuni forțate, oarbe și va crește lipsa sa de discernământ până când se va sufoca în el dorința, speranța, capacitatea de a alege. Frica[^] cheamă frică, e prima lecție ce trebuie învățată din această experiență. Frica e copilul*dorinței, e ceea ce atrage spre el cel cu **MARTE** retrograd, e ceea ce dorește în inconștient.

Depinde de el să înțeleagă cum dorința, instrument al Vieții poate fi astfel instrument al Morții. Mai bine se transmută Anteros în Eros decât să meargă până la capăt cu refuzul său de viață.

VENUS

LUMINA ȘI DRAGOSTEA

A doua planetă a sistemului solar.

Revoluția sidereală: 224,7 zile.

Revoluția sinodică 583,9 zile.

Cuvinte cheie: Afrodita, Ishtar, Eros, Anteros, Armonie, Cypris.

iubire transpersonală, Imanentă, Logos, Lumina cosmică.

Atracție universală. Sunet primordial (verb).

Vibrații luminoase și sonore, numărul 7.

Gânduri, sentimente, senzații.

Relații, căsătorie, afectivitate, valori, principii.

Femeia: fiică, soră, soție, amantă, prietenă.

Dor, iubire, atracție, generozitate. Seducție, șarm (magic și fizic), frumusețe,

Prin intermediul TAURULUI, VENUS guvernează simțul auzului și tiroida.

Ea armonizează funcțiile corpului.

Înțelepciunea: generozitatea (Dhana).

Karma: plăcerile senzuale, reavoința, ura.

ESENȚA DIVINĂ

Născută din sperma uraniană care fecundează universul, VENUS e pe drept cuvânt soția universală. Ea e principiul iubirii care se află la baza întregii creații, o animă și în același timp este speranța care există în inima fiecărei ființe umane, a unei posibile întoarceri către Origine. Ea transcende toate legile, toate regulile, toate codurile umane, toate limitările lumii vizibile. Ea este cea care se ivește în urma separării Cerului de Pământ.

Frumusețe transpersonală, ea este revelată prin intermediul Energiei Timpului dare are în grijă direcția creării lumii, dar căreia nu-i aparține. Astfel, dacă ea poate atrage, seduce, iubi după placul său, ea nu este prin aceasta mai puțin Esența Feminină Creatoare care scapă oricărei pasiuni, oricărei definiții, oricărei acțiuni voluntare.

În calitate de Energie Fondatoare, VENUS preexistă stării unificate din care vor proveni Lumina și Sunetul. Ea este mai întâi Verbul Creator, AUM, Vaca Sacră lansând sunetul primordial, Lumina conținută în tenebre. Dar sunetul nu se poate propaga atâta timp cât nu există mișcarea inițială. Astfel, VENUS se căsătorește cu MERCUR pentru ca vibrațiile să se poată propaga și să dea naștere coeziunii (Eros) prin care creația se va putea organiza. În coborârea sa din plan în plan, Energia Fundamentală se subdivizează: Lumina izvorăște din Tenebre. Ea devine vibrații luminoase și sonore înainte de a se manifesta în lumină vizibilă și sunet audibil. Ea are nevoie de forme pentru a se revela. Constrânsă în forme, VENUS nu le oferă doar căldură și viață, ci le și animă, menținând iluzia prin legea atracției și respingerii pe care ea o dirijează.

URANUS transcendentul nu se poate manifesta. VENUS, avatarul său, devine stăpâna artelor, muzicii, dansului, picturii, a bucuriei și creației umane, reproducând în manifestările sale Creația Universală. Zeiță a tuturor talentelor multiple care se nasc din revelarea sa, ea creează în toate regnurile și aruncă punți de lumină între toate formele de viață cu scopul ca ele să se reproducă și să abunde.

De ce această zeiță, așa de surzătoare se *revelează* câteodată așa de terifiantă? Pentru că frumoasa Cypris creează și lumea dualității; ea e născută din separare, iar această divizare se revelează prin copiii săi. Ea a fost smulsă din Unitatea Primordială de către **SATURN**, iar opera sa de umbră demonstrează legitimitatea acțiunii sale. Astfel Hera (Junona) purcede fără odihnă pe urmele operelor terestre ale preafrumoasei sale rivale, pentru a le distruge. Aceste opere nu fac parte din descendența cosmică.

VENUS dă viață în universul dual și creează eroi care trebuie să recucerească, cu ajutorul său, natura lor divină. Ea este o cale, un drum către Lumină și trebuie să-i înțelegem sensurile în acest mod.

VENUS, dragostea, cheamă ființele pentru a se atrage, dar și pentru a se răni, în divizarea dualistă a emoțiilor (ea devine astfel **LUNA**, Ishtar, seducția și conflictele, Lumina și Umbra, Puritatea Divină și mizeria terestră).

Lupta nu este fără rezultat. **VENUS** se manifestă mai întâi ca senzație în semnul **BALANȚEI**. Senzația este o funcție primordială a conștiinței, non-duală. Ea intră în contact și constată. Ea nu induce nici gânduri, nici reacție. Fără a fi imaculată, ea este dincolo de orice, neutră. Atunci mentalul (**SATURN**) se înstăpânește și senzația devine emoție, apoi gând, apoi cuvânt și trece la acte prin reacții emoționale, producând dorința sau refuzul situațiilor.

Astfel, fasciculele luminoase ale lui **VENUS** creează fără încetare, de la **BERBEC** la **BALANȚĂ**, de la numărul 1 la numărul 7, pentru a reuni Eu-1 și Celălalt. Când încetează divizarea Eu-Celălalt, **VENUS** se revelează în întregime în vocația sa de **ARMONIE**. Dar această reunificare nu poate fi voluntară, arbitrară, fără a suferi negarea realității analiste a Universului și fără a da naștere decât la noi divizări, la noi proiecții.

Atunci când **VENUS** se căsătorește cu **MERCUR**, ea dă viață **HERMAFRODITULUI**, echilibrul perfect dintre Dragoste și Dorință, dintre Feminin și Masculin într-o singură ființă. Eros și Armonia au efecte contrastante: ele dețin câte ceva din natura minciunii, iluziei tatălui lor. Ei se joacă, trișează cu Universul sentimentelor venusiene, sunt victima mentalului care îi caută și îi respinge în același timp. Mentalul nu poate dori unitatea, el este autorul divizării, este „răul” din textele biblice. Și totuși **VENUS** este, după tradiția buddhistă, de esență mentală. Ea este o funcție superioară, non-analitică, o funcție a spiritului: Manas superior. Ea aparține sferei Conștiinței și nu a transcendenței, pe care ființa umană vrea să o utilizeze. Stăpână a *chakra-ei* inimii, VENUS este căldura care emană și care manifestă în noi Viața. Acțiunea sa este astfel despărțitoare între *chakra* plexului solar (emoția) și *chakra* gâtului (cuvântul). Atunci când *chakra* se deschide senzația devine relevant al tuturor dorințelor, oricare ar fi ele, și această senzație este dragostea depersonalizantă, sentiment intens de frumusețe și unitate. Totul este perfect. Este un „DA” total, care nu are nevoie de nici o motivație, de abnegație, de sacrificiu sau de voință pentru a exista. Toată voința

de a produce acea stare (care ori se manifestă spontan, ori nu există) seamănă cu efectele podoabelor **ARMONIEI**: ea nu dă viață decât discordiilor, conflictelor, refulărilor, urii către cei care vor s-o posede.

Rochia lui **VENUS**, verde pal, culoarea jadului și a grădinii primăvara (Hebe, Tinerețea) se întunecă și deci se „căsătorește” cu verdele smarald al **LUNII**, constituită din lentoarea apelor mentale.

Lumina inițială e denaturată de umbra **PĂMÂNTULUI**. Sentimentele, refulate sau recunoscute, revelează aviditatea fundamentală a naturii umane și povara amorului egocentric, chiar dacă persoanele bine intenționate urmăresc să le combată. Tocmai această luptă trebuie să înceteze pentru ca **VENUS** să manifeste natura sa cosmică, immanentă a lui **PARAMITA**: generozitatea.

DHANA: SIMȚUL DĂRUIRII

DHANA, reprezentată de VENUS, este prima din cele patru etape care fac apel la inteligență, și la dorința personală pe drumul realizării. E vorba mai întâi de a înțelege sensul tuturor relațiilor și de a accepta să iei în primire total emoțiile și sentimentele. Obiectivul este, cel puțin la început, acela de a căuta dezvoltarea unei virtuți mai degrabă decât de a dezvolta o înțelegere profundă a acestor moduri de funcționare în raport cu ceilalți. Această înțelegere nu poate exista dacă noi ne limităm la comportamente dualiste, căutând simpatie, prezentându-ne ca persoane amabile și atente, aruncând asupra celorlalți sentimentele noastre de ură, de refuz, de repulsie. Bunăvoința, dispoziția naturală de generozitate trebuie să înceapă de la sine însăși, înainte de a urmări să-i iubim pe ceilalți (sau să pretindem ca ei să răspundă la viziunea noastră asupra iubirii, ceea ce se petrece cel mai adesea în acest caz) , trebuie să ne asumăm realitatea sentimentelor noastre dualiste și să acceptăm să le explorăm fără să respingem nimic. Bineînțeles că nu ne iubim când simțim că respingem sau că suntem răuvoitori: orice divizare este suferință prin ea însăși, dar să arunci vina pe celălalt nu reprezintă soluția, nici să cauți s-o accepți așa cum este, atunci când cerințele noastre individuale o refuză.

Bunăvoința constă în a recunoaște că noi suntem astfel: nici buni, nici răi, nici contractați, nici din cale-afară de generoși. Fiindcă toate manifestările către un altul provin mai întâi dintr-o dorință personală, cu precădere egoistă. Cu atât mai bine dacă fiecare din cei implicați va avea ceva de învățat. A învăța să spui „DA” înseamnă mai întâi să înveți să spui „NU” propriilor noastre comportamente, la tot ceea ce ne rănește, ne sacrifică, ne neagă.

Aceasta implică să încetăm a căuta numai imagini favorabile și să acceptăm să

ne deschidem către noi mai întâi, către ceilalți mai apoi, în întâmpinarea suferințelor ce decurg de aici. Generozitatea este, înainte de toate, cadoul pe care ni-l facem nouă și pe care îl facem celorlalți, de a ne arăta exact așa cum suntem. O persoană generoasă la modul autentic recunoaște ceea ce în ea nu o satisface, dar deasemenea și tot ceea ce e măreț, nobil, deschis în calitatea ei de ființă umană. Această generozitate nu exclude însă orgoliul de a fi și nu implică deloc anularea ca ființă.

A te respecta pe tine însuși înseamnă a-ți asuma riscul de a fi respins de aceia

a căror franchețe și puritate a comportamentului pot speria. Toate acestea se află tocmai în această deschidere care o va naște compasiunea, emanând dintr-o sursă a iubirii interioare pe care nimic n-o va mai constrânge sau controla. Ea nu poate fi voluntară.

Persoana care trăiește DHANA nu o știe, dar ceilalți o pot resimți. Ei se simt ascultați, întâmpinați, fără a fi judecați, exact așa cum sunt ei. Această compasiune îi relevă pe ei înșiși și-i poate transforma prin posibilitatea de a recunoaște ceea ce li se oferă.

Compasiunea este, la primul nivel, mai întâi recunoașterea propriilor noastre suferințe, așteptări, dorințe, frici, fără să ne judecăm. Aici are deci prioritate munca asupra adevărului sentimentelor noastre și a raportării juste.

Trebuie ca celălalt să fie cunoscut în calitate de „celălalt” (BALANȚĂ), iar dorința de ajutor, manifestată prin cei care caută această cale, e mult prea adesea o milă inconștientă pentru ei înșiși, care induce o relație de fuziune și putere. Atâta timp cât există în noi un refuz, adică o dorință a ceea ce este, **DHANA** nu poate fi născută. Generozitatea, de fapt, nu are direcție, obiective sau vreun interes personal în manifestarea sa. Darul veritabil este impersonal, non-limitat. Toate intențiile puse în acest dar constituie un scop mental.

Putem obiecta că nu există obligatoriu plăcere în a-i asculta pe ceilalți, în a-ți oferi lor serviciile. Dar **DHANA**, din contră, suscită Bucuria, fericirea interioară, plenitudine care nu au nimic de-a face cu sentimentul vreunei nevoi împlinite chiar dacă aceasta din urmă poate fi eliberatoare.

DHANA nu este o nevoie, o regulă morală, un cod de bună purtare. Este o modalitate spontană, naturală de a fi așa în fiecare clipă, de a simți în sine libera circulație a energiilor, în dualitatea recunoscută a sentimentelor. A merge până la capăt cu trăirea urii conduce cu siguranță mai repede la DHANA decât a te foia să iubești. Aceasta permite să transcenzi acest sentiment, să mergi către senzație, pentru a ajunge la sursa iubirii, care e în noi. Iubirea și ura sunt gemene inseparabile în spațiul mental.

Pentru a începe această muncă va trebui deci să repunem în discuție toate valorile noastre de viață, toate legile noastre mentale recunoscând în ele siguranța, înăscută sau dobândită, prin care ne protejăm contra ieșirii la suprafață a realității noastre. Aceasta implică să revedem toate relațiile noastre din căminul natal (tatăl și mama fiind modelele fondatoare a acestor valori sau a proiecției contra-valorilor noastre), și să ne asumăm riscul de a ne priva de dragostea pe care am căutat-o atâta, însă lângă noi. DHANA ne obligă să redevenim un copil al cărui cereri refuzate devin suferințe, și să regăsim spontaneitatea plăcerii mâniei, tristeții, lacrimilor.

Această reîntoarcere la sine însuși, la originea dorințelor noastre de copil ne permite să relativizăm mai bine dorințele față de lumea exterioară și să accedem la realitatea celuilalt separat de noi, separat de el însuși, care trăiește aceleași nevoi și aceleași suferințe. Compasiunea o va naște deci recunoașterea celuilalt în noi.

Discernământul care rezultă de aici ne permite să știm să dăm cu bună știință ceea ce celălalt are cu adevărat nevoie și să știm să refuzăm ceea ce n-ar fi decât false aparențe, joc cu sine însuși și cu ceilalți. Darul poate fi la fel de bine

moral sau filosofic, ca și material.

Gândul este cel care susține, care contează. DHANA implică deci prezența ei însăși în relație (altfel nu poate învăța să dăruie aflându-se într-o peșteră sau retrăgându-se la țară să mediteze asupra iubirii), și câteodată și necesitatea unui sacrificiu a ceva la care noi ținem foarte mult, însă acest sacrificiu trebuie cântărit conștient. Noi trebuie să fim în totalitate de acord, pentru a o face. Nu trebuie să avem nici un gând prestabilit sau intenție personală în gestul îndeplinit; iubirea veritabilă și comunicarea care rezultă provin din respectul pe care noi îl avem față de celălalt... ca și față de noi înșine, și astfel primim recompensa darului nostru în același timp în care este făcut.

Celălalt nu ne datorează deci nimic, nu ne este înrobit nouă, și el o știe. Nu e deci nici un merit în a dăruie căci ofranda de sine este naturală, spontană, dezgolită de orice așteptare. Dezvoltarea virtuții de a dăruie își poartă recompensa în ea însăși: fericire nedependentă, spontaneitate a manifestării, sentimentul unității.

VENUS RETROGRAD

Perioada de retrogradare a lui VENUS intervine o dată la nouăsprezece luni și se întinde pe o perioadă de cincizeci de zile maxim. Efectele sunt foarte diferite dacă planeta este deja retrogradă la naștere sau devine retrogradă în timpul vieții.

Dacă planeta e retrogradă la naștere:

Ea indică o *karma* retributivă, o datorie de vreun fel față de o imagine feminină din una sau mai multe vieți anterioare. Acest termen de datorie trebuie înțeles în sensul unei responsabilități personale și nu, cum se petrece adeseori, în termeni de culpabilitate.

Am fost lipsiți de dragoste, de devotament, de fidelitate a jurămintelor noastre față de o persoană din anturajul nostru. Acest personaj feminin indicat în temă, după poziția sa în case, putem fi chiar noi înșine. Planeta ne arată cum ne consideram noi altădată în calitate de femeie, cât și maniera în care ne tratăm sora (casa III), tovarășa de viață (casa **VII**) sau valorile pe care le dezvoltăm în cămin (casa IV). Casele IX sau X ne arată cum ne comportăm față de femei în lume sau cum ne-am comportat noi înșine în altă încarnare ca femeie. Aceasta există în toate cazurile de reavoință față de imaginea femeii și de valorile vieții feminine, și a priorității acordate plăcerii personale. Este necesar a se reveni în această existență la o mai bună înțelegere a adevăratelor noastre sentimente. *Karma* se manifestă acolo unde se află **VENUS** pentru a destitui imaginile vechilor comportamente față de iubirii din încarnarea actuală și a ridica semne de întrebare la adresa valorii acordate iubirii și a trăirii sale. Se poate astfel să ne devotăm unei femei, unei fiice, unei sore, să le luăm în grija noastră la fel de bine ca și să trăim față de ele sentimente ambivalente care se hrănesc din regrete vechi. Simte adesea nevoia spontană de a-l ajuta pe celălalt (uneori chiar și când acela nu cere ajutor...) sau, din contră, refuză total orice relații, simțindu-se păcălit, devalorizat în prezența celui alt... E normal să pornească de la vechile comportamente având în vedere că aici repetiția este foarte accentuată, dar obiectivul retrogradării va trebui să-l facă sași ierte lui însuși ignoranța și fricile

sale și să urmărească să stabilească cu celălalt o relație mai corectă.

Cota retributivă a lui **VENUS** apare mai ales prin lipsa manifestării afecțiunii, atenției din partea celorlalți, de care persoana a suferit în copilăria sa. Normele mediului probabil au fost rigide, morala înlocuind tandrețea și înțelegerea. Imaginea femeii probabil a fost degradată, și dacă subiectul este o fată, ea s-ar putea simți respinsă în identitatea sa sexuală.

Această autodegradare a imaginii îi aparține și nu e neapărat semnificativă pentru realitatea din tema sa natală. Aici e vorba de o exigență extremă pe plan afectiv, și de aici decurg multe eșecuri cu tovarășii de viață în existența prezentă. Va trebui să-și revadă valorile și să-și dezvolte în ea simțul dăruirii și al iubirii, dacă dorește să primească în schimb atenția și prezența celorlalți. Aici e dominantă umbra lui **VENUS**, ura, care provoacă o suferință acută, și tocmai această suferință e cea care o obligă să-și pună întrebări sau să o facă să se scufunde și mai mult în infernul lipsei de afectivitate prin refuzul de a se repune în discuție. Pot apare șanse afective noi după înlăturarea retrogradării. Persoana poate avea pur și simplu o transformare a valorilor. Nu acesta a fost țelul și în acest caz se consideră că nu a progresat spiritual. Nu este vorba, de fapt, într-un caz de **VENUS** retrograd, de a se stabili alte reguli mentale, ci de a repune în discuție însăși ideea de valoare, oricare ar fi ea, în profitul unei întoarceri la spontaneitatea sentimentului și la inteligența inimii.

VENUS RETROGRAD ÎN CURSUL VIEȚII

Când se apropie perioada retrogradă a lui **VENUS** (adică la zece ani o dată) tot ceea ce constituia securitate intelectuală are tendința să se schimbe. Nu se mai recunosc pe ei înșiși și vor vrea mai degrabă să-i transforme pe ceilalți decât să reflecteze asupra lor.

Există o distanțare din ce în ce mai mare față de modurile de viață, cel mai adesea tradiționale, ale mediului natal. La intrarea în perioada retrogradă poate crește indispoziția până la a provoca rupturi afective, divorțuri (vezi văduviile). În copilărie, adesea nașterea (sau moartea) unei surori îi va provoca angoasă și îl va obliga la revizuirea atitudinilor.

O *karma* suspendată poate interveni atunci sub forma unui eveniment atât de frapant încât să-i zdruncine total certitudinile.

VENUS, LUCEAFĂRUL DE SEARĂ DEVINE RETROGRAD

Valorile trecutului sunt acelea care se clatină sub acțiunea lui **VENUS HESPEROS** (Steaua Vestului). Nu mai știm ce gândim, ce iubim, ce respingem. Atitudinile noastre vechi ne apar ca jenante, blocante. Proiecțiile anterioare asupra lumii ne par mai relative, iar noțiunile valorilor mai puțin sigure. Pot apare rapid noi relații, și ele vor accentua efectele retrogradării prin comparație cu vechile prietenii sau iubiri. Este ora redescoperirii celuiilalt prin transformarea criteriilor, având o nouă viziune asupra lumii și lucrurilor.

Cu cât persoana are cristalizate mai mult vechile obiceiuri, referințele părintești și sociale, cu atât mai dureros și dificil va fi drumul pe Cale. Această perioadă durează douăzeci de ani, ceea ce poate părea un purgatoriu interminabil

pentru acei care oscilează fără încetare între dorințele și modul lor de a gândi de altă dată și ieșirea la suprafață a unor sensuri noi în existența lor.

Ar trebui să se bizuie pe detașare în această perioadă, dar dacă persoana se agață de trecutul său ea poate lăsa să-i scape toate oportunitățile pe care totuși viața i le va oferi.

Conjunctie joasă

VENUS așteaptă atunci conjuncția sa și acoperă **SOARELE** pentru **PĂMÂNT**. Interiorizarea atinge punctul său culminant și tot trecutul poate apare ca steril, inutilizabil, în timp ce nu i se prezintă nici o speranță, nici o lumină. Această fază durează aproximativ doi ani și va trebui să se înarmeze cu răbdare și curaj pentru a putea trece de ea.

Revizuirea valorilor anterioare se termină: trebuie să trieze rapid ceea ce pare încă valabil și să lase baltă ceea ce e de lăsat, acceptând întâlnirea cu sentimentul abandonului, câteodată chiar al morții, care însoțește această fază venusiană. În temă VENUS basculează în spatele **SOARELUI** și devine retrograd ca Luceafăr de dimineață: cea care țâșnește este Energia Luceafărului.

VENUS RETROGRAD CA LUCEAFĂR AL DIMINEȚII

Înălțarea energiei poate apare ca o eliberare, cu atât mai accentuată cu cât fricile, repunerile în cauză, revoltele fuseseră deja acceptate înainte, iar terenul e bine pregătit pentru noile experiențe. Această lungă fază de tăcere duce deodată la un comportament mai adult (în sensul libertății interioare) și mai tânăr în manifestările și alegerile de viață.

Fricile, proiecțiile și fantezmele pot dispărea progresiv în profitul unui nou interes, a unei pasiuni pentru viață, pentru ființe, pentru experiențe afective diferite. Acesta este începutul lucrului asupra lui **DHANA**. Căutarea armoniei devine evidentă, iar persoana poate fi foarte conștientă de ceea ce o împiedică să o trăiască. Această fază poate fi, de asemenea, marcată de rupturi importante, în speranța de a se elibera de cauzele anterioare ale dispersiei emoționale. Va fi un calcul greșit: e timpul, dimpotrivă, să facă față conflictelor pentru a învăța să trăiască în unitate.

Persoana devine, cel mai adesea, conștientă de exigența și egoismul său și depinde de ea să decidă căile de urmat pentru a-și dezvolta calitățile dăruirii și compasiunii de care e interesată din ce în ce mai mult.

Generozitatea, altruismul apar ca dezirabile pentru a ieși din impasurile *karmice*, dar îndoiala asupra capacității de a le atinge poate persista timp îndelungat. Această fază durează treizeci de ani în medie, și cel mai bine e să lași să se facă traviul energetic al Luminii, care tinde să iasă la iveală fără a vrea să dirijeze nimic. Bunăvoința și răbdarea față de sine însuși vor fi în această perioadă cea mai bună manieră de a se deschide către mai multă serenitate. Pot apărea noi talente, moduri diferite de expresie, iar acestea vor găsi deplina lor înflorire în timpul acestei perioade.

Nu se mai îndoiește de sine, așteaptă mai puțin de la ceilalți, chiar dacă teama de a fi respins subzistă încă. Este timpul să-și ofere noi șanse și să-și

pună întrebări asupra naturii Vieții.

În timpul acestei faze, anumite persoane ajung la o asemenea înflorire încât întreaga lor ființă e transformată. Ele nu mai caută armonia, ele devin însăși **ARMONIA**.

Această fază poate fi trăită, de asemeni, ca o lungă perioadă de luptă între chemarea către dimensiunea transpersonală a planetei și nevoile afective cotidiene cărora nu le dăm dreptul de a se împlini. Acela poate evita marile revolte și marile frici care apar obligatoriu în apropierea Realității.

În timpul staționării retrograde a lui VENUS va interveni perioada de sinteză, încă o dată energia pare că stagnează, direcțiile precise ale vieții pe care noi am crezut că le-am descoperit sunt mai puțin determinate... munca interioară e desăvârșită. De ea depinde să realizeze că inerția mentală nu aduce nimic nou în trăirea sentimentelor.

Dacă sunteți născuți cu VENUS retrograd puteți să utilizați această grilă de faze pentru a ști unde erați la naștere; experiențele <|e detașare vor fi cu siguranță mai puțin constrângătoare cu un VENUS - Luceafăr de dimineață deoarece purificarea din viețile anterioare a fost deja îndeplinită. Dacă sunteți la începutul existenței, aveți răbdare și nu încercați să ardeți etapele vrând cu orice preț să dezvoltați DHANA. A cunoaște sensul a ceea ce se petrece în această retrogradare poate aduce multă speranță, permițând să nu fie trăită ca pe un blestem, ci ca pe o mare șansă.

Această retrogradare rară, dar foarte eficientă pentru evoluție este, și trebuie să recunoașteți aceasta, una din cele mai dificile de trăit. Puțini oameni sunt capabili să înțeleagă sensul unei relații juste, fără legătură de dependență față de ceilalți, necesară pentru a dezvolta dimensiunea inimii.

MERCUR ADEVĂRUL DE NEGÂNDIT

Cea mai apropiată planetă de **SOARE**.

Revoluția siderală: 87,97 zile.

Revoluția sinodică: 115,88 zile.

Elongația foarte slabă a lui Mercur (29°) îl face foarte puțin vizibil de pe **PĂMÂNT**. Totuși, poate fi observat aproximativ 2 ore și 15 minute înainte sau după apusul **SOARELUI** în funcție de perioada fazelor sale.

Cuvinte cheie: Hermes, Mercur, Thot, Isis, Horus

Valoare a numerelor, inițiere, psihopomp, caduceu.

Inteligență, mișcare, cuvânt, comunicare, cunoaștere, adevăr.

Dispersie prin cuvânt, minciună, calomnie, ignoranță.

Zbor, comerț, schimbare, greutate și măsuri. Abilitate manuală și intelectuală.

Înțelepciune: Modalități abile, cunoaștere nelimitată.

Karma: Dispersia.

STĂPÂNUL INTELIGENȚEI

Anticii trebuie să fi cunoscut proximitatea reală și simbolică dintre **MERCUR** și **SOARE** pentru a le fi asociat atât de strâns în legendele lor: Apollon, fiul Letei, e recunoscut de Zeus ca legitim; Hermes, fiul Maiei (o stea) nu e recunoscut.

Ei sunt, totuși, născuți amândoi pe pământ. Ei sunt copiii manifestării. Hermes e un sugar teribil, de o inteligență redutabilă, foarte abil în a mânui cuvintele. Foarte tânăr, se amuză să creeze veritabile labirinte din cuvinte și situații în scopul de a ajunge la capătul lor.

De-abia născut, el inventează focul și un prodigios instrument muzical, o liră fabricată dintr-o carapace de broască țestoasă. Gelos pe prerogativele fratelui său, îi fură jumătate din cireada lui de o sută de bovine: vacile.

Apollon, lipsit de reproducătoarele sale, e obligat să apeleze la Zeus. Somat să înapoieze animalele necesare multiplicării „Taurului”; Hermes improvizează primul sacrificiu către Dumnezeu din toată istoria umanității.

El ia două animale (dualitatea) și le taie în douăsprezece bucăți (zodiacul) absolut identice. În loc să rezerve părțile lor sacrificiale pentru Dumnezeu, el face o șmecherie: le sanctifică pe toate și în același timp le prepară pe toate pentru a fi consumate de oameni. Imposibil de știut ce parte revine cui.

Astfel, Mercur restabilește prin sanctificare diversele părți, dar se ferește să le atingă. Zeus, sedus în ciuda voinței lui, îi propune copilului un târg: îi va reda lui Apollon turmele sale, dar va deveni păstorul lor. Va trebui să se facă iertat de către fratele său: Hermes îi va da lira sa încântătoare, făcând astfel din Apollon unul din zeii stăpâni ai Artelor. În schimb, Hermes va avea acces în Olimp și va fi mesagerul între zei și oameni, între Cer, Lume și Infernuri. El e deci psihopomp,

însărcinat să ghideze sufletul morților către Hades (**PLUTON**). Nu le este judecător, el este Martorul lor. Primește de la tatăl său o cască înaripată, care-i permite să meargă mai repede ca vântul: el este deci mișcarea, rapiditatea, eficacitatea. Atributul său va fi caduceul, bastonul înconjurat de doi șerpi.

Recunoscut în divinitatea sa, Mercur a triumfat asupra dualității. El nu mai e condamnat. Cei doi șerpi, privindu-se într-o riguroasă egalitate, reconciliază în om natura sa terestră cu natura sa divină. Mesajul este destul de clar, inteligența și conștiința sunt la început divizate... depinde de inteligență să găsească calea concilierii.

Cele mai bune instrumente ale sale sunt vicleșugul, minciuna, jocul. Hermes este un stăpân trișor, un stăpân înșelător...iar abilitatea lui e cea care-i permite să triumfe.

El încurcă situațiile pentru a le descurca mai bine. El creează dezordinea pentru a putea birui mai bine. El e stăpânul numerelor și al măsurii. Zeu al artiștilor, el e artizanul propriei sale povești.

Ca și el, noi deținem cheile care deschid porțile secrete; ca și el, noi suntem capabili să coborâm în infernul nostru; ca și el, avem acces la trecerile secrete care duc către cealaltă lume. **MERCUR** este mesagerul nostru, cel care ne trece, ghidul nostru pe drumurile Conștiinței. Nici un domeniu nu-i este interzis: el a decis să înceteze a mai fi fiul renegat al Iluziei, pentru a deveni cel care, prin propria sa voință, accede la Adevăr. Suntem noi capabili să fim mercurieni: abili în limbaj și în gândire, călători solitari rapizi precum vântul, neatașându-ne de nimic, descotorosindu-ne de copiii minciunilor și vicleșugurilor noastre, dejucând propriile noastre capcane? Iată abilitatea supremă de manifestare: capabili să mințim și totuși să triumfăm în fața tribunalului lui Dumnezeu.

Ne apare o enigmă cu privire la legenda lui Hermes, dar ea e relativ simplă: prin inteligența, mânia, revolta sa, acceptând jocul și legea Universului, Omul e capabil să învingă inerția **PĂMÂNTULUI**.

El poate regăsi mișcarea, și prin această mișcare el devine liant, coordonator, mesager, instrumentul de legătură între planuri. De el depinde să se detașeze de cele douăsprezece semne, să renunțe la festinul uman, să înceteze a crede în interdicțiile construite de mental. El se poate juca cu ele în loc să caute să le distrugă și să descopere ceea ce le separă.

În mod fundamental, în noi, **MERCUR** e un copil glumeț și ironic. Aceasta e legătura noastră cu Unitatea, ultima frontieră, trecerea obligatorie către lumină. El e însoțitorul conștiinței, fratele său de suflet, echivalent în geneza mitologică celor doi gemeni terestri Castor și Pollux.

I-au fost atribuite de către greci două semne zodiacale: amândouă sunt mutabile: **GEMENII** și **FECIOARA**. El este deci, în același timp Aer și Pământ. Când e Aer, el e mișcarea mentalului, inteligența, rapiditatea spiritului. El asigură relația interior-exterior dintre eu și lume și dintre lume și eu. În această calitate el guvernează funcția cheie a inteligenței, discriminării, care percepe imediat realitatea acestor lucruri și nu le judecă, și e stăpânul sistemului nervos prin care toate semnalele sunt primite și direcționate. Dacă gândirea (provenind de la **LUNĂ**, ce guvernează **RACUL**) se poate exprima prin cuvinte (**SOARE-LEU**), **MERCUR** parcurge fără încetare spațiul dintre **BERBEC** și **FECIOARĂ** pentru a

anima prin mișcarea sa percepțiile conștiinței. Când e Pământ, el guvernează schimbările (legitime), între muritori. El e zeul comerțului și al marinarilor care-l adorau în antichitate, și zeu al comunicării.

Gardian al trupelor pământului, el e cel care ne ghidează în labirintul reprezentat de zodiac: el e cel care spune în fața tribunalului lui Zeus: „Nu există nici o diferență între cele douăsprezece bucăți”. El e cel care reconciliază aparența contrariilor. De noi depinde să știm a parcurge șotronul cosmic sub impulsionea sa, acceptând să fim rapizi precum vântul. Hermes nu se atașează de nimic, el ignoră legile oamenilor și zeilor: el are pur și simplu o totală încredere în sine însuși. Egiptenii cunoșteau bine planeta pentru că îl făceau pe Hermes în același timp tată al lui Isis (Thot) și al fiului său Hermes.

Unul în calitate de reprezentare celestă, celălalt în dimensiunea regalității sale. Hermes, sub adevăratul său nume, e acela care prezidează ceremoniile inițiatice și magice ale zeitelor. Funcțiile sale ca Toth sunt exact aceleași cu cele ale zeului grec.

Observând ceea ce se petrece în buddhism, **MERCUR**, mișcarea, guvernează *Anandamayakosha*, corpul subtil cel mai aproape de centrul luminos al ființei. Funcția sa e beatitudinea, *nirvana*, starea imobilă. Nu e o contradicție? Ea nu e decât aparență: când mișcarea devine absolută, fără limite, la fel de rapidă ca și aerul, ea nu e decât tăcere, instantaneitate, eternă prezență.

Oamenii de știință de azi o știu bine, dar mentalului îi repugnă să-și imagineze că mai toți putem fi astfel: funcția mercuriană, când e îndeplinită, bulversează total în noi universul saturnian al timpului și universul jupiterian al spațiului. Mișcarea repune în cauză toate iluziile, certitudinile, atașamentele, dogmele, referințele noastre.

MERCUR e Adevărul, Realitatea, fără limite și fără definire.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI MERCUR

În tradiția tantrică înțelepciunea atribuită lui **MERCUR**, modalitățile abile (al șaptelea nivel), se situează dincolo de conștiința senzorială (al șaselea nivel). Acesta din urmă nu e constituit decât din funcționarea celor cinci simțuri și a observatorului luminos și neutru care decodifică semnalele. Discriminarea va fi înțelepciunea care depășește acest nivel, inteligența capabilă să distingă în toate realitatea lucrurilor, constatarea a ceea ce este.

Această înțelepciune e cea care permite suprimarea împărțirii lumii pe care o operează fără încetare mentalul.

Situat total dincolo de dorință, **MERCUR** vede, înțelege instantaneu ceea ce e în joc, nu neagă nimic, nu interpretează nimic.

Acțiunea sa e mai rapidă decât fulgerul: ea înglobează totul. Totul este adevărat pentru că asta este. Inteligența alege atunci, imediat, ceea ce e de realizat în funcție de fapte și nu de o dorință personală. Cu o rapiditate absolută persoana știe ce se desfășoară în ea, ceea ce o atrage către lumea exterioară... și liniștirea vine de la sine. Ea nu e nici acceptată, nici respinsă: a fost martoră a ceva, și disponibilitatea e din nou imediată. Aceia comunică liber cu interiorul ființei, fără frână. Nu mai există nici porți, nici lacăte, nici un baraj mental. Deci

nu e nevoie de chei. Cunoașterea e deci *Jnana*, unificată, imediată, totală, non-personală.

Conștiinței noastre obișnuite I se spune, prin opoziție, *Vijnana*, conștiința cunoștințelor (GEMENI). Suntem conștienți că știm, bazându-ne pe referințele dobândite. Și această cunoaștere greoaie, repetitivă se suprapune și îngreuează jocul liber al energiei mercuriene. Noi punem, peste ceea ce percepe **MERCUR** cuvintele noastre, valorile noastre.

Inteligența lucrează fără încetare în noi și ea va subzista până când construcțiile mentale vor zbura în lumina orei Iluminării. Inteligența lucrurilor - *jnana* - va fi atunci totală. Observând funcționarea lui *Vijnana*, va trebui să nu mai renegăm, ci va trebui să punem la îndoială realitatea obiectivă, ajungând astfel la sursa sa de natură divină. Lucrând asupra lui SATURN, inerția, descoperind motivele atașamentelor noastre față de ea, avem cele mai multe șanse să devenim abili, deci mercurieni.

În acest sens, un mercurian retrograd va fi cineva care ignoră total sensul lucrului asupra realității și a cărui inteligență a devenit greoaie, încărcată de ^gură, pentru că a dat un prea mare credit, de-a lungul prea multor vieți succesive, doar funcțiunilor mentalului. Cineva care a jucat, a trișat prea mult cu ajutorul mentalului său, s-a orbit singur cu cuvinte supraîncărcate de sensuri personale... cineva care, prin atașament față de Pământ, e prins în jocul minciunilor sale, e încurcat în ele și a devenit incapabil să mai descurce firele realității, să le ordoneze.

Ușurința mercuriană a devenit fugă, instabilitate, lipsă a prezenței în sine. Aceasta e *karma* dispersiei. Pentru a-i regăsi sensul Vidya-ei, altă calitate a lui MERCUR, Adevărul nelimitat, non-mental, va trebui să retraverseze labirintul propriilor sale minciuni, propriei sale absențe, implorându-l pe Hermes să-i servească de Ghid.

MERCUR RETROGRAD LA NAȘTERE

În fiecare dintre noi MERCUR e mai întâi eternul copil însetat de tandrețe și de joc, de experiențe multiple, renegat, sfâșiat, micșorat, zdrobit de funcționarea mentalului. Copilul care suferă va subzista până când vom accepta să-l aducem din nou în lume, din toată inima, cu toată compasiunea și să ne decidem să-l luăm în grija noastră la modul total, acceptând cea ce este.

Când un copil e născut cu MERCUR retrograd el poartă mai mult decât alții sentimentul sfâșietor al separării.

Orice cuvânt pentru el e îndoială, orice absență îi este intolerabilă, orice tăcere pentru el e judecare, condamnare. El e născut *cu teama* de cuvinte și de consecințele acestora; cu teama de tăcere și cu incapacitatea de a o trăi. El e orfan din naștere și poate rămâne așa o viață întreagă. Chiar și atunci când efectul retrogradării va înceta (ea nu durează niciodată mai mult de douăzeci de ani), el poate rămâne cu acest sentiment de inexistență, de respingere, proprii disonanței planetei. Strigătele sale, planșetele sale, tăcerea sa nu rezolvă nimic: se știe refuzat și se refuză sieși. Inteligența sa poate fi extrem de variabilă: strălucită uneori, alteori total opacă.

Dar rămâne mereu incapacitatea de a se exprima în adevărata sa ipostază în

fața celorlalți. Copilul care vorbește-prea mult e precum copilul care tace mereu, care-și interzice să vorbească: nu „simte” dreptul de a fi ascultat.. Comunicarea nu e stăpânită și anumite handicapuri pot apare rapid confirmându-i faptul că e diferit de ceilalți. Astfel, mulți dintre specialiștii care-și dezvoltă o măiestrie lucrează cu una din planetele lor retrograde: ei se vindecă pe sine punându-se în slujba celorlalți, utilizându-se, conștient sau nu ca pe o oglindă a propriilor lor dificultăți.

În cazul unei persoane cu MERCUR retrograd încrederea sa trece prin a zice”. În alte vieți a abuzat de aceasta și cuvântul a devenit rigid, dogmatic, închistator, lipsit de contactul cu sine și cu ceilalți. Astfel, în această existență persoana nu mai simte, iar cuvântul îi e „scurtat” sau rămâne „blocat”. Cuvintele folosite sunt caracteristice: „Nu știu ce să spun...”, „Trebuie să spun asta...”, „Ceilalți vorbesc mai bine ca mine...”. Dificultatea de exprimare (când ea nu e complicată de un defect de vorbire) îi apare precum o infirmitate. Sentimentul de inferioritate care rezultă de aici va obliga cel mai adesea persoana să-și pună întrebări în legătură cu valoarea cuvintelor și să-și dezvolte curajul de a comunica prin alte mijloace: gestuale cel mai des, deoarece MERCUR este stăpânul mișcării. Cuvântul, dealtfel, se poate debloca în ucenicia într-o meserie, dându-i persoanei încredere prin practică, ajutând-o să iasă din dispersie. „Da, dar, va spune mercurianul, nu știu...”. Și nu are des intenția de a ști dacă există în el capacitatea de a face dovada informațiilor sale prin practică, altfel nu era retrograd. În timpul mai multor vieți a fugit de responsabilitate, refuzându-se vieții cotidiene și azi se găsește în postura de a suporta consecințele lipsei sale de stabilitate. Îi pot apare talente pentru expresie, pentru animație, pentru joc, creativitate, căci un mercurian retrograd e rareori surprins.

O persoană având MERCUR retrograd la naștere poate trăi multă vreme cu impresia că totul e frivol, inutil, schimbător, nesigur și că ar fi mai bine să nu se angreneze. De fapt e vorba de propria lui instabilitate și va trebui să învețe să aleagă și să aplice lucrurile exact în scopul pe care-l urmărește. Ea îi bănuiește cu ușurință pe ceilalți de minciună și utilizează ea însăși minciuna ca armă, convinsă dinainte că nu e credibilă sau că nu va fi ascultată când va spune adevărul.

De abia la maturitate (câteodată și mai târziu) persoana va fi obligată să se întrebe asupra imaginii sale și a celorlalți, pusă în fața consecințelor regretabile ale incapacității sale. Lipsa banilor și necesitatea de a renunța la fluxul său artistic, acceptând ceea ce I se propune vor fi sigur cei mai buni corectori. Dacă aveți o asemenea „păsărică” în „cuibul” vostru care se încăpățânează să rămână în el și nu găsește niciodată de lucru sau se face sistematic că pleacă, cel mai bine e să-i tăiați subvenția. Acceptând consecințele cu anticipație: dacă n-are curajul să se angreneze în viața socială cu siguranță însă că nu și-a pierdut glasul.

MERCUR RETROGRAD ÎN CURSUL VIEȚII

Revoluția sinodică fiind de 115 zile în medie, retrogradarea lui **MERCUR** e, de departe, cea mai frecventă. Ea intervine în cursul vieții practic în opt teme din zece. Această perioadă de 20-25 de ani ar putea fi considerată o șansă fundamentală dăruită de Spirit pentru a reveni la un „mai bun simț al realității și

de a introduce mai multă inteligență în funcționarea mentalului.

De obicei, noi regăsim în timpul fazelor mercuriene mai multă mobilitate și creativitate. Mai mult, putem ajunge la o acuitate mărită a inteligenței și putem descoperi prin noi înșine care este obiectivul tuturor ființelor de pe **PĂMÂNT**; sensul Adevărului și al Realității.

Retrogradarea lui **MERCUR** e deci, în acest caz, o șansă periodică și frecvent oferită de către ciclurile cosmice de a se degaja de influențele mentale și de greutatea care le însoțesc.

Itinerariul e întotdeauna același, iar reușita depinde de intensitatea cu care ne punem întrebări, de intensitatea aspirației noastre spre transformare personală, de calitatea căutării noastre. Aceasta necesită o aspirație bine orientată, constantă și un curaj evident. Cele două mari perioade ale lui **MERCUR** au fost botezate de către antici cu numele celor doi titani gemeni: Prometeu și Epiteme. În timp ce unul e orientat către viitor, îndrăzneț, întreprinzător până la a fura focul din cer pentru a-l oferi muritorilor, celălalt e orientat către trecut, e conservator. El știe tot, e o bibliotecă vie. Pe **PĂMÂNT** reprezintă omul supus regulilor sociale, păzitor al tradiției și legilor. Unul e analist, celălalt arhivar. Se poate deja face o înrudire cu zeii Olimpului. Epiteme e de descendență saturniană, el e inert și greoi, se apleacă asupra trecutului, e logic, analitic, mărginit, nu vede decât ceea ce vrea. Celălalt descinde din Hefaistos și Hermes: el caută, cucerește, nu e satisfăcut de nici o experiență, pune întrebări, plătește prețul. El își născoceste ustensilele. Toată traiectoria de la Epiteme la Prometeu va consta deci în retrogradare, trecând de la structura mentală rece și încremenită la libertatea inteligenței.

MERCUR - EPITEME

MERCUR se află în punctul său de elongație maximă vest. El intră în retrogradare. Vechile referințe mentale devin jenante și persoana devine foarte critică la adresa mediului său. Un eveniment exterior poate precipita lucrurile: e sfârșitul, nu mai vrem să trăim așa. Ne-am plictisit prea tare! Avem chef să ne interesăm de altceva chiar dacă nu știm încă de ce anume. Copilul părăsește casa, sosește frățiorul și ne lasă singuri cu izolarea noastră, ne abandonăm slujba. Asta pică bine fiindcă n-o mai vroiam. Începe o perioadă de zece până la cincisprezece ani în timpul căreia ne mutăm interesul către lucrul asupra sinelui. Aici e recomandabilă o analiză: nu este timpul să ne debarasăm de trecut. E timpul de a detecta minciunile, falsele aparențe, fugile, conversațiile superflue, cuvintele serioase, pe care ne-am fondat până în prezent siguranța noastră. Suntem noi gata de a ne asuma riscul să fim mai adevărați? Adeseori da, dar de-abia de aici începe munca. Șlefuirea se va face destul de repede: nu mai suportăm sporovăială celorlalți. Ne schimbăm prietenii, conversațiile, centrele de interes. Așa nu mai merge... Nu e adevărat. Sentimentul minciunii e exasperant și putem începe să ne întrebăm ce a fost real în vechile noastre experiențe. E adesea o perioadă de militantism, de apărarea vieții sau a celorlalți. Dar asta nu ține... am devenit instabili, iritabili, nu ne mai vrem. Nu știm ce căutăm. Anii trec. Am încercat multe lucruri noi, dar ele rămân cel mai adesea în domeniul mentalului. Chiar dacă nu ne mai convine nimic, nu ne mai mulțumește nimic, n-am găsit nimic, noi căutăm tot timpul altceva.

CONJUNCȚIA JOASĂ

Nimic nu mai merge, e noaptea grea. Nu mai credem în nimic. „Nu mai am nimic de spus” e fraza cea mai frecventă. „Voi reîncepe într-o zi să vorbesc?”. Da, bineînțeles nu e decât umbra Pământului, iar mentalul nu mai reușește-să funcționeze ca de obicei. Nu mai găsește o porțiță de scăpare de la munca 'mercuriană. Nu mai știe în ce direcție să caute pentru a se hrăni iarăși, chiar și cu ceva diferit, pentru ca să se mai poată agita încă un pic. Aceasta durează câteva luni.

Trebuie să rămână aici, în special fără să facă nimic. Să lase să se nască ceea ce va veni. Dar aceasta e uneori atât de dificil încât îl amenință depresia. Ziua va reveni și nu va mai fi aceeași.

Câteva luni de purgatoriu pentru mental vor permite adevăratei creativități să apară.

MERCUR - PROMETEU

Dacă ciclul a trecut cu bine, orice idee de generalitate, de modele împietrite va dispărea. Nu mai putem pleca în aceeași direcție. Viața noastră de până acum ne pare fadă, uneori chiar o uităm.

Întinerirea e adeseori evidentă: bucuria de a trăi, râsul reapar. Noi vrem să fie adevărat. Și o afirmăm sus și tare... Câteodată atât de tare că facem gol în jurul nostru. Nu ne mai e frică să fim singuri, nu la modul de a ne reține vechii prieteni. Avem chef să creăm. E, perioada cea mai fertilă a improvizațiilor, a propozițiilor bine primite, a capacității de a fi el însuși și de a vrea să rămână așa. Acesta poate rămâne așa deoarece munca de purificare deja a dat roade.

Egoul va continua mișcarea sa, mai tânăr, mai dinamic, până la următoarea conjuncție înaltă unde se va schimba din nou centrul de greutate.

Lumea nu se va schimba. Nici noi. Ne simțim doar puțin mai liberi, mai fericiți pentru câțva timp. Și adevărul pe care noi îl căutăm în toate acestea? Unii se încapățânează! Ei n-au respins vechile modele, șabloanele mentale și poveștile lor de mizerie pentru a se opri aici. Ei vor să știe ce sunt, cum se construiește tot acest „ceva”. Ei vor atunci să înceapă căutarea pentru care există o predispoziție în tema „natală și vor să găsească porțile, cheile, deschiderile, trecătorile. Ei nu acceptă opririle. Ei își pun întrebările necesare: e ora adevărului.

Ar face bine să recunoască în ei copilul disperat și să-l adopte, să se întrebe asupra identității lui și să înceteze să-l respingă în lumea exterioară. Exigența față de ei înșiși crește, de asemenea și dorința de a se integra social.

Perioadele de tăcere, de calm mental încep să apară. Însăși dispersia devine obiectul lucrului asupra sinelui. Ne simțim instabili, mincinoși”, o știm. Și îi vedem și pe ceilalți astfel. Ei sunt ca noi.

Le este frică, frică de a fi orfani, separați... Ei se simt dubli, gemeni. Ne punem în sfârșit întrebarea esențială: „Ce știu eu cu adevărat care să-mi permită să descopăr ceea ce caut?”. Nimic... La capătul drumului nu mai există drum. Descoperim că suntem autorii vieții noastre în mod total și absolut. Noi suntem cei care ne-am creat egoul, mentalul.

Este momentul traversării deșertului. Ceea ce va găsi fiecare depinde de el.

Unii vor vrea să revină pe urmele pașilor lor. E imposibil. E puțin probabil să se reconstruiască un univers mental asemănător celui de dinainte. Aceasta e a opta etapă, aceea pe care o atingem când am reușit să punem la punct o căutare disciplinată. Ea ajunge să-i dea drumul: recunoașterea ignoranței fundamentale a **BERBECULUI**. Eu știu că nu știu nimic... și câteodată Bucuria mă locuiește. Pariul e acesta: va aștepta Prometeu ca Hercule să vină să-l elibereze, ros de mânie, de revoltă, de neputință contra zeilor? Sau va găsi mijlocul să-și rupă lanțurile și să le transforme în Soare?

CELE ZECE ETAPE ALE REALIZĂRII TANTRICE

1	Generozitatea	Dhana - Venus
2	Răbdarea	Kshanti - Jupiter
3	Disciplina	Shila - Saturn
4	Acțiunea justă	Virya - Marte
5	Meditația	Dhyana - Luna
6	Înțelepciunea	Prajna - Soarele
7	Modalitățile abile	Vidya - Mercur
8	Capătul căii	Unitatea comportamentului - Uranus
9	Cunoașterea trecutului și viitorului	Puterile transpersonale - <i>Amogasiddhi</i> - Pluton
10	Iluminarea	Neptun

(Etapetele cinci și șase pot fi inversate în funcție de școală, una rezultând din cealaltă)

LUNA

TREPIEDUL (SUPORTUL) EGO-ULUI

În ierarhia corpurilor elementare din care suntem constituiți, corpul subtil, guvernat de LUNA nu există în sine. Ego-ul este o ficțiune, constituit din trei corpuri a căror interacțiune creează iluzia realității obiective.

Corpul astral este guvernat de planeta **MARTE**. În el se animă toate imaginile, visele, dorințele, proiecțiile noastre. Corpul eteric, guvernat de **JUPITER**, ne pune în legătură cu spațiul interior și exterior. Este instrumentul nostru de putere și de intervenție. Expansiunea sa fixează locul nostru în lume pe măsura ambițiilor noastre.

Corpul fizic conturează această dimensiune în spațiu și îi asigură perenitatea în spațiu-timp. Acesta guvernează în noi structura, tot ceea ce este dens, solid, tangibil.” **SATURN**, care îl reprezintă., este deci stăpânul universului invizibil.

LUNA însumează acest impuls triplu, imagine de sine-putere-devenire, printr-o entitate care reacționează, se opune sau consimte la informațiile lumii exterioare. De aceea spunem că ea este dimensiunea psihologică a viziunii noastre sociale guvernată de trei planete. Ea intervine întotdeauna ca o prismă care deviază razele și trimite răspunsuri adaptate propriei sale naturi. Acesta este corpul subtil.

Cele trei dimensiuni ale **LUNII** există obiectiv în manifestarea fizică și sensibilă și subiectiv în ceea ce privește manifestarea Eu-lui.

Negarea existenței lor induce comportamente ale căror rezultate vor fi în mod necesar decepționante, pentru că deviază realitatea faptelor. Suntem încarnați în universul vizibil, iar prin acceptarea acestei lumi, în care suntem născuți, noi putem deveni observatori clari ai naturii noastre mentale și astfel putem să o transcendem. Fiu al lui Chronos, universul nostru este limitat de **SATURN**, iar noi nu-l putem transgresa fără a întâlni păzitorii porții cerești: zeități teribile, himere sau monștrii terifiyanți zămislți de imaginația noastră. Marea majoritate a ființelor umane nu-și pot imagina realitatea dincolo de ego, iar idealul lor nu este decât proiecția fericirii dependente de corpul astral. Nimic nu există dincolo de **AICI (JUPITER)** și de **ACUM (SATURN)**, spun *buddhiști*, și doar activitatea în lumea vizibilă ne poate convinge de aceasta. Aici se petrece totul. În universul Spațiu-Timp noi putem să accedem la câmpul experienței realului și să distrugem construcția egou-lui.

LUNA, DIMENSIUNEA PSIHO-SOCIALĂ

Satelit al **PĂMÂNTULUI**, **LUNA** își efectuează revoluția sa siderală (întoarcerea **LUNII** în poziția **LUNII NOI** anterioare) în 27 de zile, 7 ore și 43 de minute. **SOARELE** va avansa în timpul acestei perioade aproximativ 27 de grade. Revoluția sinodică (**LUNA NOUĂ** următoare) va avea loc după 29 de zile și jumătate, **LUNA** avansând în medie cu 13 grade.

Cuvinte cheie: Leto, Ishtar, Gea, Bacanta, Selena, Artemis, Diana, Isis, Phoebe, Erebe, Tara, Fecioara în alb și Fecioara în negru, Lilith.

Puritate absolută, pată, *yin-yang*, dualitate energetică, noapte, inconștient, subconștient, ego, somn.

Mama, relații materne și copii, sâni, boli feminine, menstruație, fecunditate.

Creativitate, emoții, exprimare personală, permeabilitate.

Corp subtil, relații cu mediul, dimensiunea psiho-socială.

În astrologia *karmică*, **LUNA** guvernează a doua jumătate a cercului zodiacal de la BALANȚA la PEȘTI.

Înțelepciune: meditație

Karma: emoție, identificare, ignoranță.

PLANETA OGLINDĂ

Mai întâi a existat EREBE, marea noapte primordială, iar apoi TENEBRE-le, în care Energia era în întregime nediferențiată.

În fine, dualitatea a revelat o zi și o noapte, **SOARELE** și **LUNA**, *yang-ul* (cald și activ) și *yin-ul* (sombriu și rece, pasiv). Era evident că ciclul femeilor urma ciclul alternant al nopților mai mult sau mai puțin negre. Gea, Selena, Isis, Phoebe, mamele arhaice au văzut această credință devenind atribut. Protectoare sau sufocante, tandre sau terifiante, ele au fost mai întâi zeițele pădurilor întunecate, ale grotelor în care incantațiile preoteselor provocau revelații magice, seducătoare ca și Ishtar în Persia, implacabile față de cei ce doreau să le violeze misterele. În pădurile Traciei (Macedonia actuală) unde cultul grec al **LUNII** a luat naștere, sumbra Hecate cerea bacantelor sacrificii masculine. **LUNA** lupta contra **SOARELUI** dionisiac al lui Orfeu. Astfel Lilith din Biblie, primul născut al creației, a refuzat să recunoască supremația lui Adam și s-a pus la adăpostul imaginilor terifiante și magice ale castrării.

LUNILE NEGRE, dezarmate de triumful cultului solar nu puteau să-și impună domnia decât prin puritatea virginală (Artemis), sau prin fidelitate (văduva Isis). De atunci, pentru ca **LUNA** să poată fi protectoarea unei așezări ea trebuie să fie virgină sau cel puțin să fie fecundată de către SPIRIT (MĂRIA, MAYA în Orient), transmutată în natura sa de femeie prin iubirea divină. Buddhiștii fiind mai subtili văd în *Tara* manifestarea funcțiilor inconștientului, sistem la care psihologii occidentali au sfârșit prin a adera. *Tara*, când este verde, reprezintă sufletul uman acoperit de toate depunerile de reziduuri *karmice*, emoții, sentimente, afectivitate. Aceasta e reprezentarea corpului subtil, această barieră aruncată de mental între conștiința obiectivă și ego pentru a-și asigura supremația, un vâl care deformează percepțiile primite de la lumea exterioară și le retransmite sub forma răspunsurilor personalizate. Acesta este „Eu”-l, cu care marea majoritate a ființelor umane se identifică ca și cu o realitate obiectivă. *Tara* când este albă este *Dhyana*, **LUNA** primordială, meditația clară ce percepe fenomenele, astfel încât acestea sunt acceptate, fără a se produce identificarea cu ele. Ea nu mai este decât reflexia, oglinda care nu deformează lucrurile: impersonală, virgină în sensul spiritual al termenului, deschisă la tot, care nu alege nimic, care nu face nici o diferență. Este TAO, dincolo de energiile *yin-yang*, este ZEN-ul. În acest stadiu, astrele cosmice grecești, Phoebus și Artemis sunt reconciliate, egale, dualitatea se topește în unitate. Pentru a înțelege diviziunea

lor trebuie să reamintim că Phoebus și Artemis sunt ambii copii gemeni ai lui Leto, somnul, titana iubită de Zeus. Ambii sunt copii somnului, ai ignoranței, ai nopții psihice terestre. Ei sunt iluzia. Ei sunt inconștienți față de natura Divinului. Phoebus face din Pământ regatul său revelat: universul senzorial prin care lumea devine perceptibilă. Artemis (**LUNA**) interpretează mesajele emise de Phoebus, acestea fiind traduse în dimensiune. Ambele sunt înscrise în sfera Spatiu-Timp. Putem interpreta, deci, rolul **LUNII** în astrologia *karmică* fără a o reduce la funcția maternă, la sensibilitate, la receptivitatea feminină, așa cum se face deseori fără a reveni la imaginile arhaice ale magicienelor antice. Funcția inconștientului care guvernează **LUNA** este deja destul de complexă fără a fi proiectată în ea și imaginația noastră personală, acesta incluzând toate funcțiile ego-ului a cărui rezultate le percepem (efectele în astrologia *karmică*) fără a fi conștienți de originea lor. Aceste funcții nasc acțiuni și reacțiuni între corpurile subtile, alcătuite ele însele din constituențe elementare. Aceste cinci constituențe guvernează fiecare una din funcțiile senzoriale: forme, senzații, percepții, conceptualizări, conștiință și sunt, deci, „servitorii” funcției solare. În aceste funcții interdependente LUNA se situează la al IV-lea nivel. Activată de funcția conștientă de recepție a informațiilor (SOARELE), de discriminare (MERCUR) și de percepție (VENUS), ea trimite răspunsuri în lumea exterioară în funcție de cele trei corpuri pe care ea le guvernează.

Inexistent în Sine, corpul subtil denumesc funcțiile asociate acestor trei corpuri care ne dau iluzia că trăim într-un univers stabil în care formele sunt distincte și asupra cărora avem, ca și persoane, o putere de acțiune. Într-un fel, corpul subtil pune stăpânire pe lumea exterioară pentru a face ce dorește, transformând-o în universul nostru psihologic. Acest univers iluzoriu este *Avidya*, (numele primei cauze fundamentale comparabilă cu BERBECUL în zodiac), credința în Eu-l inferior născută din ignorarea adevăratei noastre naturi.

Toată viziunea noastră asupra lumii este în acord cu funcționarea psihologică, mai mult sau mai puțin deformată în funcție de gradul nostru de orbire, de întrebările interioare și de luciditatea noastră. Pentru a trece de la *Tara verde* la *Tara albă* trebuie adoptat un comportament meditativ.

În acest cadru de referință LUNA reprezintă deci inconștientul, interiorul, pe când SOARELE incită la realizarea experiențelor ce ne fac să devenim conștienți de noi înșine. Există în raportul LUNA-SOARE o relație evidentă interior-exterior al cărei echilibru trebuie să fie căutat pentru realizarea, după cum spun *buddhiști*, a echilibrului Eu-lui, calea de MIJLOC. Doar cel care a atins acest echilibru, înțelege cum toată experiența exterioară îl conduce la sine însuși și cum propriul său comportament, chiar și cel inconștient, influențează exteriorul și poate conduce la realizarea ființei. Aceasta este prima regulă pentru a realiza sănătatea mentală. Fără acest echilibru psihologic, toată căutarea spirituală nu este decât o evadare, o fugă de realitatea cotidiană prea dificil de înțeles. Este vorba despre a înceta să se facă diferențe între ceea ce este „Eu” și „Non-Eu”, între lume și Sine. RACUL, semnul LUNII, pune clar problema la modul său dualist: contrast-asemănare. Multe persoane opun diferența și asemănarea în numele independenței lor, refuzând să vadă ceea ce ele aruncă asupra celuilalt, aceasta însemnând de fapt doar că ele se ascund de ele însele.

Acest raport interior-exterior a fost definit în astrologia indiană, cu cinci mii

de ani în urmă, în studiul celor 28 de case lunare sau *Nakshatras*. Pe cercul zodiacal de 360 de grade fiecare din aceste case ocupă o orbita de 13,20 grade începând din punctul vernal (punctul în care se situează SOARELE în prima zi de primăvară). Planetele fixate în aceste case sunt dependente de poziția LUNII la naștere, aceasta din urmă fiind considerată ca stăpână absolută a zodiacului. Suntem ființe dependente în căutarea iubirii semenilor noștri mai mult decât în epoca războinică și necivilizată a BERBECULUI. Copilul VĂRSĂTORULUI va fi probabil mai individualist, mai autonom, mai bine adaptat. Dar noi nu suntem acolo. Trebuie de asemenea, să semnalăm că prima casă în astrologia indiană este casa a XII-a, originea încarnărilor și a formelor luate de ascendent și care este în corespondență simbolică cu PEȘTII.

Definiția psiho (LUNA)-sociala (SOARE) a celor 28 de case lunare prezintă un interes deloc neglijabil. Ea permite să se diferențieze comportamentele după nivelul psihic atins la naștere și după răspunsul pe care persoana are tendința să-l dea lumii exterioare, începând cu propria sa viziune asupra lucrurilor și obiectivelor. Plecând de la acest instrument, putem citi personalitatea și putem să o îmbogățim. De altfel, această metodă încetează să opună binele și răul, purul și impurul, pentru integrarea LUNII ca răspuns psihologic la mediu. Nici una din pozițiile lunare, nu va fi armonioasă sau disonantă: totul va depinde de curajul persoanei și de capacitatea sa de a răspunde inteligent experiențelor întâlnite. Astfel ea va fi:

IN FAZĂ, atât timp cât își va pune întrebări asupra propriei persoane în fiecare etapă a vieții și își va asuma responsabilitățile plenar. Curajoasă, întreprinzătoare, ea va crește în înțelepciune și în demnitatea sa umană, în autonomie la fiecare răspuns dinamic, oricare ar fi faza sa lunară la naștere.

DISONANTA DE FAZĂ, când ființa se va declara cu ușurință victima lumii exterioare, va arunca responsabilitatea alegerilor sale pe umerii celor apropiați, va dori mai degrabă să schimbe lumea decât să-și pună întrebări asupra propriei persoane. Fiecare experiență îi va fi o probă, un atentat la libertate, o sursă de depresie, refuz.

Tema natală, prin jocul planetelor retrograde, ne va permite să vedem dacă persoana are ca tendință naturală faptul de a se situa în fază sau în ^disonanță de fază.

PRIMUL CADRAN: COPILĂRIA

FAZA 1 - NEPTUN IN PEȘTI

IN FAZĂ: Spontaneitatea voastră este cea a unui mic copil. Vă puteți numi primitiv, dar sunteți mai mult instinctiv. Impresiile voastre psihice sunt puternice și nu înțelegeți abstracțiile. Acesta este un mod de a-i obliga pe ceilalți să se ocupe mai mult de voi. Iubiți într-un mod necondiționat, dar sunteți foarte ușor decepționat și exprimați aceasta foarte ușor. Reacțiile voastre sunt excesive și aveți foarte mult tendința de a lua totul ca pe o provocare. Cu cât mai repede veți învăța că lumea nu are ochii fixați asupra voastră, cu atât mai repede vă veți putea face apreciată bucuria voastră de a trăi și spiritul vostru foarte curios.

DISONANTA DE FAZĂ : Multe impresii puternice din viețile anterioare vă trag

înapoi: nu veți îndrăzni să credeți în șansă în acesta viață dacă nu vă veți asuma riscul de a trăi. Ca un copil capricios, cereți prea multă atenție din partea celorlalți, manifestând ambiții și vise disproporționate față de capacitatea voastră de răspundere. O prea mare generozitate inactivă sau un foarte mare egoism riscă să vă creeze handicapuri mult timp.

FAZA 2 - LUNA ÎN PEȘTI

IN FAZA: Subiectivitatea, o cunoașteți? Lumea nu este pentru voi decât un vast teritoriu de comparație... Nu, nu sunteți un intelectual, chiar dacă inteligența voastră este vivace. Opriți-vă în a vă compara fără încetare cu ceilalți și exprimați în fața lor direct nevoia voastră imensă de iubire. Dăruiți-vă generos și lumea întreagă vă va surăde. Aveți capacitatea instinctivă de a alege. Nu o distrugeți prin complexele voastre de inferioritate.

DISONANȚA DE FAZĂ: Va închideți, vă depreciați cunoștințele. Vreți să fiți Einstein. Fiți voi înșivă, aceasta-i tot. Bucuria de a trăi trebuie să se întoarcă către sine. Vă exprimați dificil, este adevărat. Trăiți viața așa cum este ea, în loc să o masacrați cu veșnicul „de ce?”. Fericirea voastră depinde de aceasta.

FAZA 3 - PLUTON ÎN PEȘTI - MARTE ÎN BERBEC

IN FAZĂ: Înaintați prin afirmație, dar sunteți incapabil să spuneți de unde vine și să o demonstrați. Inconștientul vostru, foarte puternic, guvernează intelectul vostru, îi luați pe ceilalți drept voi: învățați să spuneți, de exemplu: „eu fac” în loc de „se face” și totul va decurge mult mai bine. Sunteți în faza de individualizare și preferați, precum copiii de trei ani, să spuneți „nu” pentru a vă afirma. Aveți un mare atu: simțurile voastre sunt trezite, percepeți foarte multe lucruri. Aveți încredere în propriile voastre păreri și fiți mai solitar.

DISONANȚA DE FAZĂ: Imitarea celorlalți nu vă face niciodată să fiți ca ei, chiar dacă îi considerați foarte ușor eroi invincibili sau inteligențe supreme. Atunci, reconsiderați-vă toate ideile voastre preconcepute, încetați să respectați ceea ce citiți sau ceea ce ascultați și reveniți la voi înșivă. Cu toate comparațiile voastre riscați pur și simplu să nu mai știți cine sunteți și să vă imobilizați. Atenție, aveți tendința de a cere prea multe probe și demonstrații înainte de a acționa, vorbind despre generalități și despre moduri abstracte, pretinzând celorlalți să fie concreți și la subiect. Tot ceea ce aveți de făcut e să luați inițiativă.

FAZA 4 - SOARELE ÎN BERBEC

IN FAZĂ: Sunteți modelul de echilibru al cadranului vostru, guvernat de instinct. Iubiți viața cotidiană și aveți nevoie de repere solide, care vă ajută să creșteți în fază.

DISONANȚA DE FAZĂ: Sunteți ca un copil care adoptă comportamentul unui adult. Nimeni nu este păcălit, în afară de voi. Nu sunteți luat în serios, și dacă aceasta se produce, vă abandonați echilibrul și bucuria de a trăi. Dați uneori impresia că abandonați prea multe privilegii crescând. Încetați să vă raportați tot timpul la ceilalți în legătură cu modul vostru de a trăi și să-i împovărați cu „ce să fac?” Ce doriți: doar să fiți luați în grijă, să vă plângeți și să vă pierdeți total instinctul? Să nu mai știți cine sunteți? Nu faceți altceva decât să vă instalați

intr-o mediocritate intelectuală, chiar în momentul în care creativitatea voastră spontană ar putea face minuni. Este timpul să nu vă mai fie teamă, de viață: nimeni nu vă cere mari angajamente... așa că lăsați puțin fusta mamei și acceptați să faceți ceva original.

FAZA 5 - JUPITER ÎN BERBEC

IN FAZĂ: începeți să percepeți bine diferențele dintre voi și mediul vostru. De asemenea sunteți mai puțin primitiv și mai puțin subiectiv decât în trecut. Încă un mic efort: nu vă încredeți decât în propria voastră experiență, respingeți ideile preconcepute, întrebați-vă asupra cunoștințelor voastre, puneți-le în practică.

Astfel, veți câștiga o personalitate puternică. Poate fi interesant să vă raportați la un model de viață din familia voastră sau din exterior, evitând însă să-l imitați. Aceasta vă va oferi șansa de a vă amplifica siguranța și inteligența.

DISONANȚA DE FAZA: Credeți că a spune „nu” și a vă revolta împotriva celorlalți este original? Autonomia nu a rezultat niciodată dintr-o respingere. Riscați mai ales să vă reproșați că nu v-ați ținut frumoasele promisiuni, prea intelectuale. De altfel, recunoașteți, visele voastre v-au făcut să vă deschideți brațele. Preferați să guvernați viața din fotoliul vostru; e mai puțin riscant și judecați părerile celorlalți, în loc să verificați dacă ale voastre sunt bine formulate. Fiți autonom în fapte mai mult decât în vorbe și provocați mai puține decepții și mai puține ezitări în jurul vostru. Riscați să vă instalați în inerție și să vă distrugeți șansele.

FAZA 6 - VENUS ȘI MERCUR ÎN TAUR

IN FAZĂ: Aventura înseamnă a trăi și a experimenta. Aveți curaj, spirit întreprinzător, vă asumați riscurile. Ceilalți sunt bucuroși să vă ajute. Profitați de această frumoasă asigurare și de simțul vostru în ceea ce privește relațiile, pentru a fi în totalitate voi înșivă în fiecare clipă. Către 40 de ani, toate acestea se pot transforma într-o creativitate înfloritoare. Viața voastră poate fi pasionantă: îndrăzniți pur și simplu să alegeți singur, în ceea ce privește viața personală, chiar dacă aceasta nu este în conformitate cu dorințele părinților și anturajului vostru. Veți ști întotdeauna să le împăcați, deoarece reușita personală va confirma alegerea voastră.

DISONANȚA DE FAZĂ: Viața într-un fotoliu vă conduce acolo unde sunteți: luați teoriile drept realități. Pentru ceilalți sunteți simplist sau utopic. Dar ceilalți nu pot să vă spună, pentru că vă îndepărtați la cea mai mică contradicție. Întrebați-vă dacă nu evitați confruntări care v-ar fi totuși necesare. Refuzați să fiți ghidați de persoane mai mature, care au în plus față de voi experiența de viață. „Eu singur”... aceasta este deviza voastră. Singur, riscați să nu deveniți nimic... așezați pe pozițiile voastre și pe certitudinile voastre de nezdrunțat, pe trecutul vostru. Un mic efort: deschideți fereastra pentru a vedea că în lumea aceasta totul se mișcă, se transformă, și doar celui care nu are nici o idee îi este frică să piardă.

FAZA 7 - MERCUR SI SATURN IN TAUR

IN FAZA: Aveți tendința de a crede că doar cei puternici, mondeni au valoare.

Evitați să imitați, chiar dacă o faceți cu plăcere. Sunteți siguri că sunteți capabili de a trăi mult timp în acest mod fără a deveni lași, sau descurajați, sau nemulțumiți de voi înșivă? Este timpul de a vă întări voința personală și de a vă alege modele puternice, foarte personalizate, oameni care nu vă vor cere să fiți ca ei pentru a vă accepta. Veți ajunge într-un punct periculos, în care vă veți juca propria evoluție personală. Cu cât mai mult veți spune „eu” cu riscul de a suscita conflicte, cu atât mai mult vă veți pregăti un viitor personal solid și satisfăcător. Nu deveniți dependent de nimeni, aceasta ar fi calea cea mai ușoară, pe care aveți tendința să o adoptați.

DISONANȚA DE FAZĂ: Securitate, anonimat... A face ca toată lumea, este aceasta o ambiție foarte importantă? Vă veți face astfel acceptat de cei apropiați, este adevărat, dar riscați să vă închideți într-o viață mediocră, fără riscuri și fără mulțumiri. Nu vă exprimați personalitatea și reproșați celorlalți că nu vă înțeleg, nu vă ascultă, nu vă văd așa cum sunteți. Faceți efortul de a propune ceva, în loc să rămâneți doar în domeniul teoriilor. Judecățile pe care le proiectați asupra lumii întregi nu sunt decât acelea pe care le aveți împotriva voastră. Aceasta vă permite să nu acționați, să nu vă repuneți în cauză. Un pic de curaj, îndrăzniți să cereți ajutorul, doar pentru a realiza că multe persoane sunt gata să vi-l ofere. Dar nu profitați pentru a vă declara incapabil de a cere din nou ajutorul.

CADRANUL DOI: DEZVOLTAREA PERSONALA

FAZA 8 - MERCUR IN GEMENI

IN FAZA: Un pas înainte, un pas înapoi: este o fază a ezitării, este dur să creșteți, dar în acest stadiu știți să vă asumați un mare risc. Da, trebuie să treceți de tata și de mama... Dar nu exagerați și nu trântiți ușa. Aveți încă nevoie de încurajări. Este momentul să reflectați asupra voastră și asupra celorlalți, aceasta putând dura toată viața. Este inutil să alergați în acest mod; luați din timpul afectat experienței cotidiene, fără a vă întreba ce vă va aduce viitorul. Aceasta nu ar putea decât să vă întârzie. Cea mai bună resursă a voastră e să vă urmați emoțiile și sentimentele și să vă încredeți în ele, Nu le refuzați, exprimați-le și veți face din viața voastră o creație frumoasă. Curaj: trebuie să ne despărțim într-o zi de vechile noastre povești și de ignoranța noastră pentru a parcurge terenul aventurilor vieții.

DISONANȚA DE FAZA: Curaj... fugiți! Îi acuzăm pe ceilalți de conflictele care ne produc plăcere... ca să-i putem respinge mai bine. Trăiți într-o fază paradoxală, încetați să căutați autoritatea celorlalți doar pentru a-i denunța și veți înțelege că lumea nu este o vastă închisoare gata de a vă înlănțui. Vouă vă este frică: de separare, de singurătate, pe care le doriți și le respingeți în același timp. Dacă nu vă veți confrunta cu frica de eșec pe care comportamentul vostru o semnalează tuturor, riscați să vă închideți într-un univers de relații superflue, instabile, întotdeauna nesatisfăcătoare. Implicarea voastră socială se va simți foarte mult. Este momentul să aplicați în practică în loc să vă lăsați deviați de orice vânt.

FAZA 9 - VENUS SI URANUS IN GEMENI

IN FAZA: Universul vostru este cel al relației. Doriți recunoștința celorlalți și știți să o obțineți. Modul vostru de a vorbi este abil și are drept sursă emoțiile. Cu cât sunteți mai mult de acord să le exprimați, cu atât lumea voastră relațională va deveni bogată, stabilă, fertilă în întâlniri și în transformări. Dar nu uitați să experimentați personal pentru a vă cunoaște. Veți avea beneficii datorită curajului anterior și vă veți prezenta ca o persoană individualizată, care știe ce vrea și cere aceasta. Realizarea și dezvoltarea personalității voastre în această viață poate fi excepțională.

DISONANȚA DE FAZA: Nu trebuie să confundați emoția și emotivitatea, sensibilitatea cu comportamentul de persoană sensibilă. Vă considerați timid, anxios față de plăcere, dar incapabil să vă exprimați. Nu sunteți mai degrabă incapabili să vă controlați reacțiile în punctul în care nu mai îndrăzniți să fiți spontani? Știți bine că ceilalți nu sunt voi înșivă, nu puteți să o ascundeți, dar vă este frică că vă vor refuza exigențele, adesea infantile. Evitați să vă închideți în turnul vostru de fildeș, sperând că ceilalți vor veni să-l forțeze cu lovituri de berbec. N-o să-i transformați. Mai bine ați face să lucrați pentru a sublima această emoție prea coplesitoare, prea pasionantă.

FAZA 10 - URANUS ÎN GEMENI ȘI LUNA ÎN RAC

IN FAZA: Știți acum că emoția este o putere. Sunteți creativ, imaginativ, spontan în sentimentele voastre și înfloriți cu atât mai mult cu cât ascultați mai mult de corpul vostru, de simțurile voastre, de nevoia voastră de fericire. Gândirea voastră este pozitivă, iar anturajul o recunoaște. Faceți un efort pentru a nu vă pierde din vedere din cauza euforiei... sau lumea vă va pune în fața consecințelor tinereții voastre prelungite artificial. În această viață aveți întâlnire cu o oglindă: judecata altora asupra voastră la vârsta adultă, pentru că bucuria voastră de a trăi va trebui să emane din căldura inimii voastre. Cuvântul vostru clasic este: ARMONIE.

DISONANȚA DE FAZA: Sunteți siguri pe voi și pe judecățile voastre. Vă întrebați de unde parvin? Doriți să fiți liber, fără atașamente, independent. Atunci de ce nu reușiți să faceți ceea ce doriți? De ce ambițiile voastre nu devin realități? Lumea vă apare ternă, fără orizont, conformistă, atașată de siguranța sa, de regulile sale, de dogmele sale. Unde sunt ale voastre? Nu aveți tendința de a reproșa celorlalți propria voastră nevoie de siguranță, mai degrabă decât să acționați, să alegeți și să vă creați propriul vostru univers? Decideți să faceți ceva pentru voi în loc să vedeți lumea ca o arenă mare în care sunteți obligatoriu călcat în picioare. Mai bine țineți seama că spațiul este deschis și că sunteți singurul care vă împiedicați să evoluati.

FAZA 11 - PLUTON IN RAC

IN FAZA: Știți că sunteți dotat pentru arte, creație, că aveți gust și discernământ și că puteți să plăceți altora fără a vă confunda cu ei? Nu vă îndoiiți... Nu vă lăsați influențați. Tendința voastră anterioară de dispersie ar fi putut să vă facă să vă nașteți într-un mediu în care toate acestea nu erau bine văzute. Nu renunțați, dar decideți că o înflorire personală durabilă necesită voința pe care ați fost chemați să o dezvoltați acum, făcând o alegere și respectând-o.

DISONANTA DE FAZA: Vă este teamă de ceilalți, dar acesta nu este un motiv pentru a trăi retras. Nu suportați să fiți în prim plan, reușita vă sperie. Totuși, nimeni nu vă obligă să vă asumați responsabilități prea mari. O experiență anterioară nereușită v-a proiectat prematur în plină lumină, dar voi ați fost cei care ați căutat-o. Aveți prea mult tendința de a nu mai face nici o alegere, de a-i lăsa pe alții să decidă fără să acceptați sau să refuzați, de a întreține situații larvare, până la eșecul final. Nu spuneți că nu vă recunoașteți, că nu vi se oferă șanse, că meseria voastră nu vă permite să vă îndepliniți adevăratele voastre posibilități. Dacă le posedați (și le posedați...), arătați-le, propuneți, îndrăzniți și acceptați consecința: reușita.

FAZA 12 - NEPTUN IN RAC ȘI SOARELE IN LEU

IN FAZA: Proiectul vostru este de a merge către ceilalți pentru a asigura dezvoltarea personală. Pentru aceasta, expresia individuală este cel mai mare atu al vostru, chiar dacă nu sunteți foarte sigur de voi și vă este frică să fiți respins. Aceasta vă va permite să creșteți voi înșivă fără eforturi și să fiți recunoscut de ceilalți. Tot ceea ce este creație, comunicare, profesie ce necesită o anumită bogăție emoțională și o bună imagine de sine vă este favorabilă. Nu aveți nimic de făcut decât să propuneți și nu vă va lipsi susținerea în această viață, care vă va ajuta să depășiți etapele. Fiți atent să nu acordați prea mult credit opiniilor celorlalți și să aveți încredere în voi. Intrați în contact cu sentimentele și dorințele voastre: acestea vă vor fi cel mai bun ghid.

DISONANTA DE FAZA: Sunteți sigur că nu confundați proiecțiile și ajutorul celorlalți? Poate că au nevoie de voi, este adevărat, dar nu aveți neapărat maturitatea necesară pentru a oferi sfaturi bune și asistență... dezinteresat. Dacă aceasta este dorința voastră, faceți o specializare. Aceasta vă va feri de preluările masive de *karma* și vă va clarifica asupra întrebărilor voastre reale. În această fază există o tendință prea mare de a flata pentru a seduce, de a oferi opinii în loc de sfaturi clare și de a confunda relațiile și schimburile de păreri. Sunteți foarte susceptibil și aveți tendința să respingeți orice provocare, mai ales că vă cunoașteți modul de a reacționa. De aceea ceilalți au pentru voi o asemenea importanță, fără ca voi înșivă să ajungeți să înțelegeți de ce. Trăiți pentru voi mai întâi, aceasta vă va permite să aduceți în fază nevoia voastră relațională și să fiți mult mai fericit.

FAZA 13 - SOARELE SI JUPITER IN LEU

IN FAZA: Sunteți cu adevărat un leu... un leu superb. Este momentul unei depline înfloriri pentru senzațiile voastre, emoțiile voastre care sunt bogate și comunicative, iubiți plăcerile, reușitele, schimburile mondene și personale. Cunoașterea dorințelor voastre e manifestată și siguranța voastră vă va permite să le realizați. Nu ezitați să vă afirmați convingerile și credințele și vă place să le împărtășiți unui public numeros. În tinerețe nu vă lipsesc nici prietenii, nici șansele, dar amintiți-vă că sunteți un leu care îi vânează pe ceilalți. Vegheați să nu pierdeți contactul cu voi înșivă și transformați această strălucire senzorială, care este farmecul vostru, într-o formă umană. Farmecul este cel care va transforma acest atu într-o putere solidă în perioada când veți avea părul alb sau când veți regreta că ați lăsat șansa să treacă pe lângă voi.

DISONANȚA DE FAZA: Sunteți altruist, dar care e nevoia voastră de ceilalți în această generozitate? Dacă sunteți conștient, sunteți în fază. Dacă întrebarea vă deranjează, nu sunteți în fază și riscați să vă pierdeți în această poveste. În fața cui ați fost întotdeauna disponibil? Nu căutați mai curând o imagine flatantă a propriei persoane în privirea celor apropiați? Dacă vă lipsește recunoștința lor, iată-vă scufundat într-o emoție necontrolabilă, și chiar incapabil de a vă exprima. Brusc, vă depreciați... și riscați astfel să intrați într-o analiză morbidă a sentimentelor voastre și a situației voastre. Mai bine ar fi să știți ceea ce așteptați acționând în conformitate, pentru că astfel riscați să fiți foarte deziluzionat.

FAZA 14 - MARTE ÎN LEU

ÎN FAZA: Acum dezvoltați *Shila* - disciplina personală și acțiunea justă. Mult mai puțin dependent de părerile celorlalți decât în viața anterioară, obiectivul vostru este de această dată fidelitatea față de imaginea pe care o aveți despre voi. Aveți simțul natural al frumuseții și al armoniei și puteți să aveți frumoase realizări personale și profesionale. Dar detestați responsabilitățile convenționale. Pentru a vă conduce mai bine viața, fără revolte împotriva lumii, decideți să vă luați destinul în propriile mâini. Aveți destulă siguranță și talent pentru a reuși. Propuneți, îndrăzniți. Căutați prea mult stimularea exterioară pentru a vă justifica alegerile. Cel mai mic eșec vă face să reacționați violent, respingând cu amărăciune judecățile și disprețul celorlalți. Se poate să nu aveți nici un control asupra emoțiilor și reacțiilor voastre. Ceilalți vă înspăimântă repede dacă nu vă fletează și nu vă încurajează slăbiciunile. Respingeți suferința și conflictele, dar vă ascundeți în obscuritate pentru a le evita. Aceasta vă va permite să atingeți ultima treaptă a scării pe care aspirați să o urcați, însă fără să vă asumați riscul de a învinge voi înșivă primul obstacol.

AL TREILEA CADRAN: PUTEREA PERSONALĂ

FAZA 15 - LUNA PLINĂ - MERCUR ÎN FECIOARĂ

ÎN FAZĂ: Părăsiți acum universul dezvoltării emoționale pentru a intra în cel al construcțiilor intelectuale. În analiza tranzacțională se spune că treceți în lumea „părintelui”. Pentru a atinge aceasta este necesar să vă clarificați relațiile cu ceilalți și să decideți în fiecare clipă că sunteți responsabil asupra alegerii făcute. Pentru a reuși trebuie să treceți prin șapte etape. În această fază, vă veți dezvolta capacitatea de a vă analiza relațiile cu ceilalți și de a vă cântări greutatea judecăților în toate relațiile umane. Este o etapă foarte importantă pentru dezvoltarea echilibrului vostru interior. Experiența solitudinii face parte din această perioadă. Această parte poate fi penibilă, dar numai acceptând-o și trăind-o plenar vă veți transforma. Aceasta nu vrea să spună că vă vor lipsi relațiile: din contră, veți fi căutat și îi veți călăți pe ceilalți. Pentru a evalua just spațiul ce există între ei și voi, va trebui să atingeți obiectivitatea relațională și veți reuși aceasta dezvoltând sensul concretului, al realizării practice.

DISONANȚA DE FAZĂ: Universul formelor are, cu siguranță, pentru voi multă importanță și riscați să judecați doar prin dovezile pe care le pretindeți de la ceilalți. O conștiință socială mai bună va da naștere unei atenții crescute pe care o veți acorda celorlalți în timp. Va interveni comportamentul nevrotic dacă

preferați în mod deliberat viziunea voastră asupra lucrurilor prin contradicție cu ceea ce vă parvine din exterior. Nu vă închideți în singurătate și judecată: aceasta este o perioadă ideală pentru a ieși din voi înșivă.

FAZA 16 - SATURN ȘI VENUS ÎN FECIOARĂ

ÎN FAZĂ: Simțul frumuseții și al idealismului pe care l-ați dezvoltat în viața voastră anterioară trebuie astăzi să găsească un teren de aplicație solid. Pentru aceasta nu ezitați să vă împărtășiți ideile, mai întâi celor apropiați, apoi colegilor de muncă. Dar nu cădeți în prozelitism. Este vorba de a primi reacțiile mediului înconjurător relativ la concepțiile voastre și să faceți din acestea forțe active în viața voastră, dacă par viabile, sau să le reformulați, dacă se dovedesc a fi irealizabile. Instinctul vostru de putere pe care-l veți avea în această viață vă va servi drept ghid.

DISONANȚA DE FAZĂ: Idealismul este frate cu evadarea din realitate. Toate acestea nu pot conduce decât la deziluzie. Îi acuzați foarte ușor pe ceilalți de eșecurile voastre. Coborâți de pe pedestalul vostru sau încetați să-i mai urcați acolo pe cei pe care îi admirați... timpul vă va dezvălui ceea ce sunt ei în realitate. Sunteți atât de ireproșabil, atât de generos, atât de eficient în intervențiile voastre? Nu trebuie să confundăm umanismul cu utopia. A visa despre absolut, așa cum faceți voi, vă face să riscați trecerea din fazele de exaltare în fazele de depresie. Pe termen lung, dacă nu veți fi mai realist, veți suferi de o depresie cronică. Nimic nu este mai rău pentru moral decât neputința care s-a născut din refuzul realului.

FAZA 17 - VENUS ÎN FECIOARĂ ȘI ÎN BALANȚĂ

ÎN FAZĂ: Este timpul să înțelegeți că toate conflictele se nasc dintr-o credință personală care neagă realitate exterioară. Nu se pune problema de a vă adapta orbește sau de a accepta în mod intelectual lucrurile, ci de a avea curajul să trăiți deziluziile ca pe o etapă către luciditate. Acceptați lecțiile vieții, considerați-le experiențe interioare și nu încercări; aceasta vă va ajuta mai mult pentru a vă înscrie în curentul transformărilor. Înțelegeți că e important să realizați fiecare vis și fiecare ideal în viața cotidiană și aceasta nu depinde decât de voi. Rămâneți cu picioarele pe pământ și acceptați ceea ce vă aduce viața, chiar dacă uneori o face brutal. Nu este momentul să vi se facă cadouri, dar nici nu aveți tendința să le faceți. Cea mai bună soluție e să aveți mai multă înțelegere pentru voi înșivă.

DISONANȚA DE FAZĂ: Găsiți că norii minunați unde „toată lumea este frumoasă” - inclusiv voi - sunt mai buni decât viața cotidiană? Dacă doriți să acționați, asumați-vă un angajament social. Aceasta vă va permite să luptați împotriva sentimentului permanent de nedreptate, testându-vă ideile și participând la realizarea lor. Aceasta vă va conduce la confruntări de opinii pe care nu sunteți gata să le acceptați, dar vă va face mai conștient de ceilalți și de diferențele dintre ei. Profitați de aceasta pentru a medita asupra a tot ceea ce ați găsit nedrept în copilăria voastră.

FAZA 18 - URANUS ÎN BALANȚĂ

ÎN FAZĂ: Viața voastră este o luptă pentru a vă realiza dorințele și ambițiile.

Nu cedați locul vostru nimănui, credeți în puterea ideilor pentru afirmarea personală, iar aceasta vă ajută să vă exprimați alegerea cu aplomb. În acțiunea pe care o angrenați, veți vedea repede iluziile voastre și dorința de putere la care sunteți gata să renunțați, între intelectualismul arzător și spiritualitatea transcendentă, inima voastră cântărește. Lăsați-o să cântărească: nu este momentul să alegeți, dar evitați să ardeți lumânarea relațiilor la ambele capete. Considerați orice experiență ca pe un dar al vieții! A trăi un dinamism permanent al revoluției interioare ar trebui să fie obiectivul vieții voastre.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Individualismul este legea voastră și vă faceți ușor opinii împotriva celorlalți. Alegeți: sau acceptați să creșteți în singurătate, sau trebuie să vă deschideți față de ceilalți. Aveți prea mult tendința de a dojeni și de a vă certa vecinii fără a trece voi înșivă la acțiune. Dacă veți continua astfel, în voi se va instala progresiv un comportament revendicativ și vă veți simți frustrați de a nu avea putere asupra celorlalți. Bineînțeles că veți afirma că nu doriți această putere. Doriți pur și simplu ca toată lumea să fie ca voi! Aceasta vă conferă o anumită autoritate și chiar o exigență excesivă dacă nu o justificați prin ceea ce aduceți voi înșivă.

FAZA 19 - MERCUR ÎN BALANȚĂ - PLUTON ÎN SCORPION

ÎN FAZĂ: Pentru voi marile idei guvernează lumea, iar voi le puneți în scenă pe cele proprii cu mult aplomb. Veți fi aplaudați și promovarea voastră socială se va face cu ușurință. Trăiți clar această etapă pentru a aborda cu seninătate problemele profunde pe care le veți cunoaște către treizeci și cinci de ani. Această fază vă poate facilita nașterea într-o familie bogată sau o strălucită reușită exterioară. Dar atenție la tema voastră natală, la planetele retrograde: ele vă semnalează piedicile pe care trebuie să le evitați dacă vreți să vă conduceți viața către o reușită personală. Nu este vorba de a lăsa în urmă regretele splendorii voastre trecute și de a avea la cincizeci de ani un comportament paranoic revendicativ.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Sunteți foarte ambițios! Dar rămânând singur pe vârful vostru triumfal riscați să aveți amețeli. Nu uitați nici emoțiile, nici sentimentele, nici nevoia de ceilalți în viața voastră, altfel să nu vă mire că predicați în deșert. Aveți prea mult tendința de a trăi fără frica propriilor voastre limitări, iar fuga voastră nu vă permite să percepeți originea reacțiilor voastre. La capătul drumului există un perete: cel al proiecțiilor voastre necontrolate și al modului în care ați evitat realitatea. Veți sfârși prin a refuza toate responsabilitățile alegerilor și a acțiunilor voastre denunțând un pic prea mult ostilitatea lumii. Păstrați simțul relațiilor și urmăriți să ascultați semnalele de alarmă înainte de a deveni complet orb. Această fază negativă este foarte periculoasă pentru echilibrul mental.

FAZA 20 -PLUTON ȘI NEPTUN ÎN SCORPION

ÎN FAZĂ: în această viață vă forțați să ieșiți din comportamentele voastre paradoxale dezvoltându-vă mai bine percepțiile și căutând o anumită unitate interioară. Nevoia voastră de a interveni în lumea exterioară va evolua către o expresie plenară a voastră înșivă și veți deveni, dacă veți dori, un participant social inteligent și dinamic. Obiectivitatea, luciditatea sunt considerate ca fiind

valorile voastre umane prioritare. Sunteți purtătorul unei mari bogății creative native: visul, imaginația, idealul găsesc în voi exprimarea lor plină. Foarte ambițioși, vă declarați gata să modelați lumea după concepțiile voastre. Întrebați-vă asupra dorințelor voastre și a originii lor înainte de a încerca să vi le impuneți sau să le îndepliniți prea brutal. Cu cât sunteți mai clar în ceea ce privește conflictele voastre interioare cu atât veți fi mai puțin proiectivi, cu atât mai mult potențialul vostru va găsi un ecou mai puternic în ceilalți.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Doriți totul imediat, fără a ține cont de nici o realitate exterioară. Comportamentul vostru este mult prea emoțional și trebuie să recunoașteți că aveți tendința de a-i folosi pe ceilalți pentru a vă răzbuna pe propriile voastre dificultăți. Feriți-vă de judecățile pripite deoarece acestea nu sunt decât proiecții ale propriilor voastre conflicte. Aveți tendința de a-i ignora total pe ceilalți în viața voastră, de a-i nega, de a-i anexa. Nu vă mirați în acest caz că ei vă rezistă sau vă resping și încetați să vă mai considerați o victimă neînțeleasă. Nu puteți decât să ajungeți la depresie. Decât să vă refuzați mânia care se transformă în violență, întrebați-vă ce doriți cu adevărat. Este mai bine decât să vă angajați în autodistrugere.

FAZA 21 - NEPTUN ȘI LUNA ÎN SCORPION

ÎN FAZĂ: Bine exprimată în ultima voastră viață, tendința voastră de **SCORPION** tinde să se consume de la sine. Faceți din această viață o autopurificare, iar simplitatea modului de a trăi, adevăratul mod cotidian vă atrag mai mult decât visele himerice de grandoare și recunoștința. Spiritul vostru tinde să se dezbrace de concepte, să respingă întrebările fără răspuns. Astfel, imaginarul este înlăturat în avantajul observației clare a prezentului. Vă vedeți în oglinda lumii, iar acuitatea percepțiilor voastre poate atinge dimensiuni subtile, dificil de comunicat. Urmăriți să nu vă pierdeți entuziasmul chiar dacă sunteți atras de o cale meditativă în tinerețe, înțelegeți că drumul spre interior nu poate fi o fugă de lumea de care sunteți încă bine atașat.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Căutați simplitatea... până la naivitate. Nu sunteți o enigmă decât pentru voi înșivă și vă împrăștiți inteligența în această disimulare manipulatorie. Ceilalți nu sunt păcăliți. Confundați prea mult teoriile și acțiunile, iar ideile voastre devin primitive, radicale, înghețate. De fapt, resimțiți într-un mod acut nevoia de ceilalți, dar nu știți cum să procedați. Înainte de a nu fi prea târziu, întoarceți-vă, analizați-vă trecutul, îndrăzniți să participați și renunțați să mai dați sfaturi în profitul unei realizări pragmatice care vă va da încredere în voi.

CADRANUL PATRU: PUTERE ȘI DETAȘARE

FAZA 22 - JUPITER ÎN SĂGETĂTOR

ÎN FAZĂ: Puterea personală și expansiunea socială apar ca insuficiente pentru înflorirea voastră personală. Ați trăit din plin aceasta în ultima voastră viață. Simțiți că trebuie să ieșiți din aceste limite, chiar dacă încă ignorați modul în care o veți face. Aspirația are o clară dezvoltare personală către o viață spirituală ce există în noi, dar va trebui să evitați să faceți din aceasta o poartă de scăpare

pentru marea voastră dificultate de a vă comunica impresiile celorlalți. În timpul acestei etape puteți să vă ciocniți de toate regretele, de toate așteptările neasumate, de toate dorințele neîmplinite ale vieților anterioare. Acestea vă vor trage înapoi și vă vor face să regresati. Deci, faceți repede ceea ce doriți să faceți, realizați-vă aspirațiile, oferiți-vă tot ceea ce doriți. Nu așteptați ca alții să o facă. Va trebui să lucrați mai întâi asupra legăturilor afective și a atașamentului față de siguranță. A considera lumea cotidiană ca pe domeniul vostru de experiențe spirituale ar fi cel mai bun atu al vostru.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Pentru că nu ați realizat reîntoarcerea în voi înșivă în timpul fazelor precedente vă veți găsi astăzi incapabili de a comunica cu ceilalți, de a dăruia, de a transforma, dar voi reproșați celorlalți că nu știu ce să facă. Încetați imediat să cereți, să revendicați! Propuneți ceva și încetați să vă simțiți disprețuiți, persecutați de o lume care nu înțelege. Puteți să țineți la ideile voastre fără a vă agăța de acestea ca de un colac de salvare. Dar dacă nu veți experimenta și nu veți crea ceva personal riscați să vă transformați într-o ființă prinsă în armura propriului orgoliu care își va revărsa violența atât asupra ei cât și asupra celorlalți.

FAZA 23 - MARTE ȘI SOARELE ÎN SĂGETĂTOR

ÎN FAZĂ: Toată această căutare a puterii duce, mai devreme sau mai târziu, la paranoia. Purtați urme de venin din viețile voastre anterioare. Dar știți că aveți valoare, iar aceasta o manifestați clar. Sunteți original, creativ, activ, iubiți viața și căutați din instinct reușita oriunde mergeți. Puteți face în această viață o operă personală dacă veți îndrăzni să plecați în căutarea unității voastre fără a vă întoarce să vedeți dacă ceilalți vă urmează. Perechile voastre sunt nativii celui de-al patrulea cadran, iar publicul, cei care se caută pe ei înșiși (cadranul al doilea). Prietenia, simțul fraternității și al partajului prevalează în această viață față de iubire. Este normal: nu vă plac nici atașamentele legale, nici legăturile fixe. Sunteți „inginerul” fazei **LUNII**: inventați instrumente utile pentru a-i servi pe ceilalți, iar locul vostru în lume se va deschide de la sine.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Vă îndoiți prea mult de voi și căutați peste tot un model de viață pentru a-l contesta mai bine și a vă afirma împotriva lui. Atitudinea voastră este nevrotică: nu doriți să vă dați șanse, de frică de a nu fi respins. Încetați să vă mai plângeți de milă din cauza nefericirii și a marii voastre singurătăți: sunteți într-un tot apt să vă creați propria voastră ocupație, să găsiți prieteni fideli și să trăiți în această solitudine bogată în posibilitățile proprii fazei voastre natale. Dacă nu optați pentru libertatea interioară riscați să deveniți depresiv. Știți că Cerul nu vrea nimic de la voi și este inutil să căutați misiuni divine care să vă permită să scăpați de eșecurile voastre și de condițiile de viață pe care vi le-ați creat voi înșivă. Puneți resursele inteligenței voastre în serviciul societății și totul va decurge mai bine.

FAZA 24 - SOARELE ÎN SĂGETĂTOR - SATURN ÎN CAPRICORN

ÎN FAZĂ: Priza de conștiință asupra atașamentelor voastre și necesitatea de a vă elibera de acestea vor fi obiectivele voastre dominante în această viață. Profitați de tinerețea voastră când toate porțile vă vor fi deschise. Dacă vă realizați ambițiile, nevoia voastră de putere și de expresie socială va dispărea de la sine.

Evitați să stagnați în neputință pentru a putea câștiga puțin timp: vă veți sfârși viața din disonanța de fază în insatisfacții și în incapacitatea de a vă exprima, rămânând neînțeleși. Aveți simțul importanței voastre, egoul vă este bine structurat, trebuie să vă creați un spațiu personal, iar idealul vostru de viață este o profesie liberă. Veți fi util, eficient, concret, din ce în ce mai uman și generos și nu veți mai avea nevoie să contestați autoritatea altora.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Ambiția personală riscă să vă facă să pierdeți simțul mediului vostru și să devină un handicap pentru creșterea interioară. Ea poate servi ca pretext pentru a nu vă pune niciodată întrebări asupra voastră. Nu veți ști niciodată unde a zburat timpul pe care l-ați pierdut pentru a-i convinge pe ceilalți să vă urmeze în sihăstria viselor voastre în care nu ați mers niciodată. Acesta este cel mai mic rău. Dacă sunteți cu totul în disonanță, ceilalți vă vor spune că știți întotdeauna totul și nu faceți nimic. Exagerați sentimentul vostru de responsabilitate personală până la culpabilitate. Nu iertați nimic și trăiți în singurătate, nemulțumit de voi și de ceilalți care vă denunță caracterul rigid. Sentimentul vostru de frustrare se amplifică în fața eșecurilor și vă accentuează reputația și mânia întotdeauna prezentă. Reveniți degrabă în fază, încetând să mai plângeți și să fiți nemulțumiți de voi.

FAZA 25 - VENUS ÎN CAPRICORN

Atingeți cursa finală a fazelor **LUNII**; totul este deja jucat, iar evoluția energetică este vă este complice dacă nu ați refuzat-o. Ea acționează prin intermediul vostru, viața fiindu-vă acum ghid.

ÎN FAZĂ: Autoritatea voastră socială nativă este evidentă. Sunteți buni consilieri, persoane avizate și competente pe care le consultăm cu plăcere. Nu mai aveți nimic de dovedit, preferați să fiți, să trăiți zi după zi experiența pasionantă a participării. Oricare ar fi mediul în care evoluati, vă faceți recunoscut ca lider prin fermitatea voastră, prin spiritul vostru de dreptate, prin obiectivitatea voastră. Faceți neobosit dovada acestora în acțiune, singura realitate pentru voi și nu vă neliniștiți deloc de viitor.

DISONANȚĂ DE FAZĂ: Dacă credeți că idealurile voastre merită o mare bătălie și că ceilalți sunt rigizi și dogmatici față de voi, sunteți sigur că lumea se opune în mod voit plăcerilor voastre și că se înșeală... Ei bine, sunteți în disonanță de fază. În acest stadiu nu trebuie să mai aveți păreri, viața voastră personală trebuie să fie un exemplu viu al cuvintelor voastre. Încetați să mai acuzați lumea de intoleranță sau veți fi privit ca un inchiizitor care își impune visele și este incapabil de a comunica cu ceilalți. Aveți tendința de a vă replia în voi. Reveniți cu picioarele pe pământ, Don Quijote sau mai bine plecați într-un deșert locuit de cow-boy solitari. Vă veți reveni repede!

FAZA 26 - MERCUR ÎN CAPRICORN - URANUS ÎN VĂRSĂTOR

ÎN FAZĂ: Detașarea este întotdeauna dureroasă și mulți nativi din această fază o vor învăța de la vârste fragede. Nimic nu poate trăi aici și acum fără a înfrunta și apoi a se familiariza cu ideea morții. Trebuie să încetați a mai gândi în termenii devenirii și cu toate acestea să continuați să fiți prezent, să acționați, să alegeți. Acesta este marele pariu al fazei. Dacă copilăria voastră a fost foarte dificilă, sunteți capabil să o re trăiți, aceasta făcându-vă să vă întrebați asupra

destinului, asupra *karma-ei* și sensului vieții. Sunteți singur în goliciunea și în simplitatea celui care știe că puterea poate să-i fie dată și să-i fie retrasă în orice moment. Nu mai credeți, însă dacă veți accepta să vă întâlniți propria finalitate veți învăța să trăiți spontan valoarea fiecărei clipe. Conștient de voi înșivă, acceptându-vă fricile și dificultățile, veți putea chiar să-i sfătuiți pe alții și să căpătați un simț mai profund al perspectivei sociale și al evoluției umane. Un drum solitar, aceasta este sigur... Dar probabil știți că drumul sunteți chiar voi.

DISONANȚA DE FAZĂ: Câtă rigiditate în marea voastră demnitate! Cine ar îndrăzni să vă contrazică? Refuzați total ceea ce ar putea să vă aducă puțin umor și detașare, iar acest fapt vă conduce la o singurătate dezolantă. Moartea, sfârșitul lucrurilor vă tentează, dar mai degrabă ar trebui să meditați asupra sensului vieții și al detașării, care nu este o îndepărtare bruscă de sursa problemelor voastre. Detașați-vă de modul obișnuit de a vedea lucrurile, dacă puteți, și atunci idealurile voastre vă vor apare ca fiind relative. Regăsirea bucuriei de a trăi într-un mare hohot de râs merită din plin efortul de a ieși din tunelul vostru, din inerție. Chemarea morții este omniprezentă în faza voastră natală, dar o puteți trăi pe plan simbolic, transmutându-vă dimensiunea personală. A muri pentru voi înșivă înseamnă să muriți pentru imaginea pe care o aveți despre voi.

FAZA 27-URANUS ȘI MERCUR ÎN VĂRSĂTOR

ÎN FAZĂ: Ați atins vârsta Vărsătorului. **URANUS** este Maestrul vostru. Reprezentarea Egoului este de asemenea chemarea către Unitate. Puteți trăi o mare luptă între dezvoltarea imaginii voastre personale, a securității voastre materiale și de a trăi pur și simplu așa cum sunteți. Nu faceți din aceasta o incompatibilitate intelectuală. Cu cât vă veți afirma mai mult ca persoană cu atât mai mult va crește în voi certitudinea că totul este IUBIRE. Și aceasta este compasiunea, înțelegerea semenilor voștri, care vă va servi drept ghid. Nu vă dați prematur drept sfinți sau profeți, deoarece acesta ar fi cel mai sigur mod de a nu trăi în fază și de evita ceea ce aspirați cel mai mult: realizarea în Unitatea interioară. Ambiția voastră poate fi relativă și chiar inexistentă: e normal. Purtați în voi natura unui *sanyasin* indian: detașarea absolută. Lăsați-vă să plutiți pe fluviul liniștit al vieții ... acesta știe unde trebuie să mergeți. Anumite persoane născute în această fază sau în faza 28 pot suferi de debilitate mintală. Ele învață detașarea și dăruirea de sine. Inteligența lor - care nu este mentală - poate cunoaște o dezvoltare importantă la vârsta adultă. Protejați-i și învățați lecțiile de viață pe care vi le oferă.

DISONANȚA DE FAZĂ: chemarea voastră către Iubirea universală și Unitate este reală dar nu poate fi o portiță de scăpare pentru dificultatea organizării emoționale și relaționale în viața voastră cotidiană. Puteți renunța la toată dorința de a strălucii, de a părea cumva, de a poseda, dar veți fi în disonanță de fază dacă o veți face voluntar, printr-o asceză exagerată, spectaculoasă. Oferiți-vă tot ceea ce mai doriți încă. Dacă nu, autoritatea voastră excesivă vă va întoarce împotriva mediului pe care doriți să-l conduceți după principiile voastre și nu veți întâlni decât ostilitate și respingere. Multe persoane din faza 27 stau la discuții în cafenele și aleargă din *guru* în *guru* în căutarea unei revelații sublime... pe care ei se feresc să o trăiască doar pentru ei înșiși. Trebuie ca voi să regăsiți percepția

clară a lucrurilor, spontaneitatea de a trăi ca un copil care primește - totul cu bucurie și trăiește plenar emoțiile și nu ca o ființă retrasă prematur, care își rumegă ranchiunile în singurătate.

FAZA 28: MERCUR ȘI VENUS ÎN VĂRSĂTOR

IN FAZĂ: în nici un caz să nu trișați, este aproape imposibil ca să trăiți în armonie în această fază, sau sunteți deja de la naștere un sfânt, un iluminat... și aceasta este posibil. Veți fi în fază dacă veți fi capabil să treceți de la o stare la alta și să răspundeți imediat următoarelor întrebări: sunteți capabil să iubiți viața cotidiană fără scop, fără proiect? Simțiți că toate fixațiile asupra trecutului și devenirii sunt zadarnice și nu pot decât să creeze o nouă *karmă*? Sunteți convinși dinainte că fiecare zi merită efortul de a fi trăită pas cu pas și că experiența interioară nu poate fi trăită în speranța unui rezultat? Da, într-adevăr sunteți în fază. Nu vă rămâne decât să le puneți în practică.

DISONANȚA DE FAZA: Prezentați adevărul trăirii personale, dar totul vă pare fad, limitat, și vă feriți de amărăciune. Vedeți un pic prea mult sfârșitul timpurilor acestei lumi. Ocupați-vă mai mult de voi. Nu toată lumea dorește să-și respingă ambițiile, iar detașarea voastră ar putea părea suspectă. Nu mai aveți într-adevăr nimic de dorit? Dacă puteți răspunde la această întrebare sincer, sunteți în fază, echilibrat. Cel care este în al doilea nivel (al disonanței de fază) trăiește într-o dimensiune care îi scapă. Dumnezeu este inamicul său personal sau confidentul său intim, imagine pe care o respinge sau cu care se identifică. De aici credința într-o misiune ... Nefericit cel care nu crede în modelul ideal impus; este un eretic, un intolerant notoriu care va arde în infernurile negre ale *karmei*. Liniștiți-vă, așa suntem «u toții. Mai bine să înțelegeți cât mai repede posibil limitele mentalului uman. Grecii spuneau ca cel pe care zeii vor să-l piardă (pentru că el a dorit să le egaleze puterea) devine nebun... În ultimele grade ale fazei 28, nevroza degenerază în psihoză, dar cine se recunoaște în acest portret?

SOARELE STĂPÂNUL CONȘTIINȚEI

Stea mijlocie guvernând un sistem planetar de nouă planete majore, sateliții acestora și numeroși asteroizi.

Orizontul său e mărginit de douăsprezece constelații (semnele zodiacului).

Cuvinte cheie: Phebus, Phebe, Kuros, *Cove*, Apollon, Helios, Dionysos, Râ, Hercule.

Caracteristică: lumina, lupta contra tenebrelor, conștiință, cale inițiatică, cele cinci simțuri, cinci forme ale conștiinței.

Vindecare spirituală, medicină.

Înțelepciune, Atman, **A FI ÎN SINE**. Sacrificiul divin, purificare.

Guvernator al planetelor spiritului.

Din punct de vedere meedical, guvernează inima.

Înțelepciune: înțelepciunea imanentă, starea de martor (*prajna*).

Karma: funcțiile egoului, inconștiența.

„ACELA” CARE PRIVEȘTE

Situat de-a lungul brațului curbat al unei galaxii spiralate, **SOARELE** nostru e o stea mijlocie, înconjurată de un sistem planetar care s-a format în aproximativ 4,5 miliarde de ani.

Stea mediocră, spun astrologii, ea e minunea noastră , locuința noastră. Noi locuim în planul elipsei sale.

Apollon e desemnat astfel de către greci: un zeu minor și fascinant. El e al doilea dintre gemenii lui Leto, și aparținând ca fiu de titan unei genealogii maudite el nu are locul său în Olimp. El trebuie să-și dovedească divinitatea ca și fratele său vitreg, Hermes. De la nașterea sa el știe că, cu ajutorul arcului său (partea divină a **SĂGETĂTORULUI** în cele trei planuri ale ființei) și lira sa (pe care i-a dat-o Hermes) va cuceri Zeii.

Devine rapid un tânăr de o mare frumusețe, adolescent cu forțe excepționale, Kuros, care decide să atace forțele umbrei și să devină stăpân. Fiul Gaiei, Titan, domnește în Delphi.

Sfântul Mihail, care pare a-i fi arhetipul, va învinge fiara monstruoasă *care păzește sursa sacră. El detronează astfel forțele ctoniene arhaice și obține de la Zeus dreptul de a fi zeitatea Luminii care va elibera oamenii din dependența de Tenebre.

Acest zeu admirabil e în același timp temut și n-are câtuși de puțin noroc în dragoste. Iubitele sale îl părăsesc pentru simpli muritori. Se pare că există între el și ființele umane o distanță de netrecut... și că se ferește să o treacă. Distrugător al slăbiciunilor oamenilor, îi susține pe aceia care au curajul aventurii lor personale. Dar el rămâne departe, de nedefinit.

Nu-l vom vedea niciodată în luptele în care se înfruntă zeii și oamenii. Ca Helios, el e ochiul care privește din străfundul cerului și care cunoaște tot adevărul celui pe care-l privește. El nu se poate implica în jocurile lor, în minciunile lor.

El cunoaște Legile Vieții și ale Morții, el e capabil să lovească și să distrugă la fel de bine ca și să-i salveze pe cei care-l imploră. La Delphi, Pitia dă în numele lui oracolele vindecării mentale și spirituale (fiul său Asclepios ia în seamă corpurile) și vorbește cu vocea lui. El e salvatorul, spun grecii, doctorul zeilor. El este purificator prin cunoașterea riturilor care îndepărtează mizeria mentală, care atacă corpul și îl distrug. Apa purificatoare e instrumentul său. Prefigurare a lui Christos care salvează de la moartea prin damnare pe cei care aspiră să reîntâlnească foiele vieții, regatul lui Apollon nu aparține acestei lumi. Iarna, el trăiește în Hiperboreea, acest tărâm necunoscut de dincolo de nori. Dar în fiecare zi el va trebui să învingă foiele nopții pentru a se putea înălța și străluci, a putea încălzi și conduce oamenii pe calea lor. Egiptenii îl venerază sub numele de Ra cu aceleași funcții: a conduce neobosit lupta luminii contra umbrei, a binelui contra răului.

Zeii pot fi recunoscuți în numeroșii lor avatari după funcțiile și atributele lor, mereu aceleași. Putem reaminti aici mitul lui Dionysos, Unitatea Cosmică, în timp ce, ca fată, Core era la eleusieni prototipul feminin al lui Kuros.

Domeniul **SOARELUI** e Zodiacul cu constelațiile sale, pe care-l parcurge în fiecare zi în carul său tras de doi cai albi.

Calul alb, în toate tradițiile e simbolul inițierii **PĂMÂNTULUI** care și-a redobândit natura sa cosmică. Astfel, la fiecare auroră, Apollon în carul său ne cheamă către conștiința de sine, ne trezește în plan fizic. De noi depinde să știm a urmări acest impuls de lumină pentru a ne putea trezi în alte planuri.

ÎNȚELEPCIUNEA SOARELUI

Arcașul cosmic, care trage cu raze de lumină și care niciodată nu-și ratează ținta, ne invită pe Calea Războinicului. Insensibil la variațiile emoționale, la luptele titanilor, la oscilațiile între tendințele noastre de depășire și atașamentele noastre pământești, funcția sa e aceea de „A Vede”. El e viziunea justă din spatele iluziei lucrurilor.

Natura lui *prajna*, înțelepciunea sa este calmul (absența totală a pasiunilor și vibrațiilor emoționale) și vidul. Ca o oglindă, el reflectă totul, nu deformează nimic.. Astfel, el e *BRAHMAN* în natura sa, creație perpetuă, *ATMAN*, spiritul în manifestările interioare.

El e total indiferent la tentațiile și impulsurile egoului.

El e Conștiință de Sine, realitate tangibilă pentru cei care o pot atinge în stările înalte de meditație.

Să nu uităm că Phebe și Phebus sunt frați gemeni, Noaptea și Ziua sunt asemănătoare. De noi depinde să știm să nu le mai divizăm și să accedem la pura rază de lumină care ne locuiește, nemairespingând manifestarea sa feminină, emoția, ci redându-i puritatea clipei care trece.

. Prezența sa într-un semn zodiacal semnalează faptul că obiectul încarnării

corespunde acelui nivel de conștiință. El vibrează în trei planuri: fizic, psihic și intelectual. Cel care ajunge să nu mai dividă acele trei planuri atinge unitatea interioară și realizează una din formele de manifestare perfecte ale conștiinței, acestea conducând la realizarea totală a ființei (vezi cele douăsprezece munci perfect echivalente).

Aceste douăsprezece căi către conștiință converg în același punct: **SOARELE** într-un semn (trece apoi progresiv în semnul următor) ne conduce apoi natural pe această cale. Iată deci cuvintele cheie care corespund fiecărui semn:

BERBEC: Eliberare prin recunoașterea ignoranței noastre fundamentale.

TAUR: Certitudinea absolută prin cunoașterea non-mentală.

GEMENI: Bucuria copilului divin eliberat de dualitate, separare.

RAC: Fericirea interioară independentă de relații.

LEU: Calm perfect, stare de martor.

FECIOARĂ: Fericire mercuriană rezultând din absența judecăților.

BALANȚĂ: Contemplare și Nirvana (calm mental). Unul împreună cu celălalt.

SCORPION: Viziune directă asupra lucrurilor așa cum sunt ele.

SĂGETĂTOR: Detașare de orice idee de putere sau de a avea.

CAPRICORN: Stare fără pasiune, încetarea valurilor emoțiilor.

VĂRSĂTOR: Cunoașterea sinelui, eliberarea de lanțurile *karmice*.

PEȘTI: Renașterea în dimensiunea cosmică a ființei.

Putem căuta aceste stări, dar ele apar doar atunci când noi suntem în total acord cu trăirea noastră, când acceptăm a fi „astfel”, adică suntem conștienți de ceea ce trăim în fiecare clipă, fără a judeca și fără a prefera ceva anume.

Primele virtuți care apar pe Calea Soarelui sunt o mai bună priză de conștiință asupra realului fără a refuza nimic și o dezvoltare a lucidității față de sine însuși și față de ceilalți.

Acestea implică un spirit clar, senin care suscită progresiv apariția și conștientizarea din ce în ce mai permanentă a prezenței lui în noi înșine. Ceva veghează în noi, aceasta e sigur. Într-o zi, cel ce veghează, revelat prin dispariția stărilor fluctuante ale conștiinței emoționale va apare în depună sa glorie și în perfecta sa neutralitate.

Prajna e a șasea etapă pe cărarea înțelepciunii. Ea implică, pentru a o atinge, să ai dezvoltate celelalte cinci *paramitas*, ea fiind, într-un anumit fel, conștiința trăirii lor: generozitate, răbdare, disciplină, acțiune justă, meditație orientată asupra realului, fără pasiune, fără obiectiv precis.

În această căutare nu contează școala urmată, ci stabilitatea obiectivului, curajul de a aborda fără a fugi, fără a minți, toate etapele inițiatice. Acestea ni se vor revela când comportamentul nostru în această căutare va fi adecvat. Trebuie mai întâi să înțelegem că *prajna* (înțelepciunea) nu e un obiectiv de atins ci o stare de conștiință omniprezență voalată de comportamentele noastre mentale repetitive.

Astfel, nu există nimic de căutat, nimic de găsit.

Aceasta e dincolo de dorința personală, în luciditatea crescândă din care

țâșnește starea conștiință și pe care nimic nu o poate descrie. Ea nu e legală de universul nostru obișnuit. Nu e nimic din ceea ce ne-am putea noi imagina.

Acest drum al conștiinței e reprezentat în Roata Vieții de un călugăr călător însoțit de o maimuță.

Călugărul are un obiectiv (să progreseze pe calea înțelepciunii), maimuța (mentalul său) țopăie în jurul său. Ei sunt amândoi negri.

Călugărul avansează fără a se lăsa deturnat din drumul său de maimuța care joacă în jurul lui. Amândoi se luminează foarte ușor. Ei trec prin toate etapele de la negru la gri deschis în degrade, maimuța încetinindu-și din ce în ce mai mult mișcarea ochilor, în timp ce călugărul rămâne fixat asupra obiectivului său.

La capătul celei de-a douăsprezecea etape, călugărul e imobil în meditație, în haina sa imaculată, în timp ce maimuța albă rămâne așezată cuminte la picioarele sale. Maimuța, care reprezintă mentalul în maniera sa de a se dispersa, cedând la tot ceea ce o atrage, a fost calmată prin voința clară a călugărului de a-și continua calea, oricare ar fi etapele dispersiei mentale întâlnite.

FUNCȚIILE SOARELUI ÎN OM

SOARELE e guvernatorul general al funcțiilor conștiinței.

El se manifestă ascendent prin cele șapte corpuri subtile, care nu sunt decât forme derivate și prin cele cinci elemente (foc, pământ, aer, apă, eter, element subtil al vieții) care animă ansamblul formelor vizibile și invizibile.

El emană, începând cu LEUL, cele cinci forme de conștiință care se întind de la **LEU** la **SĂGETĂTOR**.

Conștiința lui *ATM AN*, Șinele, în **LEU**

Conștiința *nirvanică*, stare fără mișcare, discriminare, în **FECIOARĂ**.

Conștiința somnului profund în care plonjează mentalul pentru a se decanta și a se odihni în timpul nopții, în **BALANȚĂ**.

Conștiința visului animând corpul astral al dorinței și imaginarului în **SCORPION**.

Conștiința veghei, animând mentalul nostru logic și analitic obișnuit, în **SĂGETĂTOR**.

Toate aceste stări de conștiință sunt forme luate de conștiința *atmanică*, și reprezintă bariera între stările ființei conștiente de ea însăși și funcționarea obișnuită a mentalului nostru (conștiința ordinară sau mentală).

SOARELE (LEU), **MERCUR (FECIOARĂ)** și **URANUS (BALANȚĂ)** sunt deci planete „interioare” ale conștiinței, **MARTE (SCORPION)**, **JUPITER (SĂGETĂTOR)** sunt planete „exterioare” (corpul astral și corpul eteric), iar **SATURN (CAPRICORN)** se manifestă prin intermediul corpului fizic.

ÎNSOȚITORII SOARELUI

În timp ce **SOARELE** reprezintă sinteza conștiință a celor cinci simțuri și a trăirii interioare a celor cinci elemente (inclusiv eterul, elementul vital primordial), cei doi însoțitori inseparabili ai săi, **MERCUR** și **VENUS** formează împreună cu el

structura Spiritului: inteligența imanentă, non-mentală a naturii intuitive imediate și funcția gândirii. Dacă **SOARELE** e total neutru, strict obiectiv în funcția sa de martor, celelalte două planete ale spiritului sunt colorate de propriile noastre impulsuri atâta timp cât noi nu le-am despuiat de orice interes personal în funcționarea lor, prin meditație. VENUS este astfel „faptul” gândirii, în timp ce conținutul gândurilor noastre aparțin egoului. Totuși, putem să ne bucurăm de acuitatea inteligenței noastre și să ne regăsim în această bucurie deoarece procesul creației permanente conferă fericire.

Dar aceasta, apare atunci când am pierdut orice atașament față de această funcționare pe care lumina solară ar putea-o lumina total și ar putea face din noi ființe instalate în vigilența absolută.

Aceasta e deci Trezirea dincolo de nume și forme, guvernată de LUNĂ. Soră geamănă a **SOARELUI**, nu trebuie să o condamnăm, ci să înțelegem cum putem să lucrăm asupra ei pentru ca Apollon să triumfe în final asupra nopții veșnic reînnoite.

Să vrei să vânezi Noaptea nu va face niciodată să țâșnească Lumina. A o pătrunde duce la stăpânirea ei mult mai sigur. Cele douăsprezece căi de lumină sunt deci cele douăsprezece munci de umbră ale lui Hercule, celălalt frate al lui Apollon și Hermes, născut dintr-o ființă umană, și care nu poate, precum frații săi, să realizeze liber trecerea între cele două planuri: vizibil și divin. El (omul de pe **PĂMÂNT**) trebuie mai întâi să-și sacrifice atașamentul pentru viață ca să ajungă în stadiul unde sunt revelate în mod natural cele trei zeități: **SOARELE**, **MERCUR** și soția sa VENUS.

Întâlnim aceeași simbolistică în revelarea lui Christos, fiul omului care trebuie sacrificat pe cruce (cele patru elemente) pentru a-și dezvălui plenar natura sa de lumină.

Astfel Apollon, în legenda sa, trebuie să trăiască lungi perioade de purgatoriu printre oameni în serviciul lor, pentru a fi purificat de sechelele umbrei naturii sale mixte (zeu și titan) și a se debarasa de toate urmele revoltei și blestemului proprii manifestării sale.

Nici unul din cei trei zei nu e legitim, pare să afirme Hera, care-i urmărește fără încetare pentru lipsa lor de respect față de Lege.

Ei sunt toți trei fii ai iluziei sau ai somnului, ai umbrei **PĂMÂNTULUI**, dar cu ajutorul lor se parcurge drumul legitimității și al transmutației cosmice.

JUPITER PĂSTRĂTORUL LEGII

A cincea planetă a Sistemului Solar.

Revoluție siderală: 11 ani și 315 zile.

Revoluție sinodică: 338,88 zile.

Cuvinte cheie: Jupiter, Zeus, Junona, Mithra, *Indra*, *Brahma*, Moise, Metis, Chiron, Ciclopai.

Ploaie, tunet și fulger, Cer, Lege, lebăda albă, Taur.

Spațiu, creație vizibilă, multiplicare și divizare, *Dharma*.

Corpuri eterice, ou aurie, religie, filozofie, legi sociale, puterea timpului, aristocrație, ierarhii.

Banii și instrumentele puterii, alianțe, contracte, relații, parteneriat, a lua și a da.

Înțelepciune: Răbdarea, Cunoașterea Legii.

Karma: Plăcerile senzuale, putere, relații interesante, furt și înșelătorie în cadrul alianțelor încheiate.

MOȘTENITORUL LEGII

JUPITER este ultimul născut dintre fii lui Chronos, stăpânul Cerului și al Timpului. A venit pe lume gol, învelit în zdrențe sângerânde, într-o grotă secretă din Creta și a crescut printre oameni până când a împlinit vârsta la care și-a putut revendica în fața tatălui său locul care i se cuvenea: Stăpân al Cerului și Pământului, Stăpân peste Tot și situat dincolo de Tot (Hesiod). Iată aici un tată ciudat al tuturor zeilor (etimologia numelui său: Dhyarus Pitar), exilat, prea uman în manifestările sale, prea aproape de noi pentru ca miturile sale să nu fie „transparente”.

Prin atributele lui apare ca o sinteză a trei zei indo-europeni: Mithra (Cerul), Indra și lebăda lui albă (Pământul și fulgerul), *Brahma* (întregul, legea divină, *Dharma*).

El trebuie să-și câștige titlul regal și aceasta o realizează printr-un sacrificiu ritual exemplar: Uciderea tatălui nelegitim și blestemat de toți descendenții chronizilor. El nu reprezintă Esența ci puterea ei manifestată. El aparține spațiului relativ și nu poate să-și câștige poziția decât prin alianța cu cerul. Trei mari zeițe uraniene îl vor ajuta conferindu-i propriile lor atribute.

Moira, cunoscătoarea Legii Primordiale îi oferă cunoașterea destinelor. Astfel, **JUPITER** devine cel care îi fixează fiecăruia locul în lume și în cer în funcție de meritele, gândurile, actele sale. Îi fixează pozițiile sociale așa încât oamenii să-și poată realiza proiectele lor pe **PĂMÂNT** epuizându-și aria posibilităților fără a intra în conflict cu zeii. Fiecăruia îi dă puterea și teritoriul lui, pare să spună **JUPITER**, fiecăruia îi revine locul lui în colectivitate. Surorile Moirei îi distrug pe cei care refuză această distribuție a rolurilor sterilizând ființele și solul în

răzbunarea lor implacabilă. Moira este însoțită de Moartea Roșie care fixează temporal ființele. Ea este cea care i-a cerut lui **JUPITER** să-l mustră pe fiul său cel mic, Asclepios, zeul medicinei care prin talentul său prodigios amâna ora morții pacienților lui. **JUPITER** este responsabil cu ceea ce buddhiștii și hindușii numesc *Dharma*: experiența clipei prezente, aici și acum, în mediul fixat de propriul destin, adică propria *karma*. El se căsătorește cu Themis (echilibrul, justiția) și cu Mnemosyne (memoria). Una cunoaște viitorul prestabilit, alta își amintește trecutul pe care-l cânta ca pe un etern prezent. Astfel, prin această dublă alianță Zeus -**JUPITER** se unifică dimensiunile spațio-temporale (conștiința continuității *karmice*). El este iubit de Metis, fiica lui Okeanos și a lui Thetys și zeita primordială androgenă a înțelepciunii. De teamă să nu fie detronat ca ea, Zeus o înghite și aduce pe lume un avatar al ei, Athena cea războinică. Ciclopul îi sunt prieten și de aceea îi oferă atributul lor: ochiul aflat în mijlocul frunții prin care se percepe realitatea. Prin acest ochi poate fi observat orice iese în afara legii, dar nu putem întreba ce lege poate să impună cel pe care grecii l-au desemnat ca fiind un uzurpator. Care este adevărata putere a lui **JUPITER** și care este poziția lui? Nici un erou legendar nu este contestat mai mult decât **JUPITER**. Supremația lui este mai mereu contestată. Justiția, injustiția sunt cuvintele cheie ale jupiterienilor care-și fixează propriile reguli de conduită încercând în același timp să le impună și altora. Nimic nu este mai contestat și mai contestabil decât acest fapt în context uman: să-i protejezi pe cei care te venerază și să-i pedepsești pe cei careți sunt împotriva. Sau oare aici este vorba despre *karma*, despre *Dharma*? Dacă fiecare se află în locul potrivit pentru a trăi în spiritul legilor divine, nu există practic injustiție. Dar pentru a admite acest lucru trebuie să acceptăm că dorințele noastre ne îndepărtează de realitate și că numim injustiție tot ceea ce nu corespunde cu viziunea noastră absolutistă de stăpâni ai lucrurilor.

Când un escroc sau un arivist cedează în final megalomaniei sale este victima legii lui **JUPITER**. Când o ființă disprețuiește lumea în care trăiește și refuză să-și asume propriul său rol în jocul manifestării, eșecul ei nu este altceva decât o sancțiune jupiteriană.

JUPITER nu poate fi egalat sau detronat, dar el conferă adesea muritorilor grația lui. Un contract este întotdeauna jupiterian: vă angajează să-l respectați (virtute jupiteriană) fără a minți sau deforma nici măcar un singur cuvânt.

Justiția jupiteriană nu sancționează numai faptele, dar și intențiile ascunse. Fiecare trebuie să-și cunoască scopurile în mod sincer, singurul scop fiind acela ca săgeata lui Chiron să-și atingă ținta divină. Animalul jupiterian mitic este sugestiv pentru munca pe care o îndeplinește: cu ajutorul unui trunchi de arbore, centaurul masacrează totul în jur. **JUPITER** l-a ales pe unul dintre ei pentru a-l educa pe fiul lui Thetys (Achille) și pe Asclepios. Hermes a fost însărcinat să-l formeze pentru a deveni om.

În acest simbol al **SĂGETĂTORULUI** sunt prezente cele trei nivele:

- animal, centaurul este pe jumătate cal având cele patru picioare bine înfipite în pământ.
- uman, pentru că bustul lui este drept permițând energiei și forței să circule liber; este capabil să gândească și să decidă.
- divin, poartă drept arme arcul și săgeata care își ating ținta de departe

și prin intermediul cărora poate fi îndepărtată iluzia.

Educator al semizeilor, Chiron este un **SĂGETĂTOR** sau un jupiterian armonios care are vocația de a forma tinerii. Jupiterianul retrograd este și el preocupat de principiile educației. **JUPITER** răspunde mai multor imagini colaterale:

- el este nașul răspunzător în fața Bisericii de educația religioasă a tânărului; el are pe lângă aceasta și rolul hindusului brahman: el este cel care are drept unic scop propagarea Legii Divine.
- unchiul (în mod tradițional fratele mamei) care se substituie în caz de nevoie tatălui. Prin extensie el este părinte adoptiv.
- Învățătorul, cel care transmite învățătura și care ar trebui să formeze spiritele și nu să le îndoctrineze.

În fine, **JUPITER** este foarte semnificativ pentru poziția socială pe care o va ocupa ființa în funcție de propria *Dharma*: poziția planetei în casă indică unde modalitatea de expresie va fi la parametri maximi în funcție de principiul expansiunii jupiteriene.

În medicina ezoterică, **JUPITER** constituie energia corpului eteric, această realitate subtilă numită aură, prin intermediul căreia intrăm în relație cu realitatea exterioară. Culorile, sunetele, vibrațiile vin să influențeze această aură, realizându-se astfel diferențierea între diverse contacte de” ordin afectiv și social.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI JUPITER

Accesul la înțelepciunea lui **JUPITER** este cea de-a treia etapă pe drumul înspre cunoaștere. Ea rezultă dintr-o bună cunoaștere a relațiilor cu mediul, dintr-un simț al generozității și din dobândirea unei discipline mentale interioare (**VENUS** și **SATURN**). Recunoscând că ființa de lângă noi are o existență independentă de intențiile noastre, aceasta conduce încet la adoptarea unei atitudini binevoitoare. Cunoașterea legilor *karma-ei*, care deschide a doua etapă, ne permite să discernem ce este just în orice relațiile și în orice situație. Văzând în celălalt cum întreținem propriile legături și atașamente, nu putem să menținem la nesfârșit legăturile cu planul fizic. Jupiterianul conștient de *Dharma* devine senin în fața destinului, concepându-l ca atare. Nu-și va mai dori putere pentru că va fi conștient că n-o poate exercita decât asupra lui însuși. Această descoperire este fundamentală pe calea spre sine. Cuvântul „putere” este explorat în toate sensurile sale ca verb (a putea face, spune, exista) și ca substantiv (tată, societate, bani, religie, zei) și care revelează activitățile lui **SATURN** și **PLUTON** pe care noi le atribuim cu ușurință lui **JUPITER**.

Aici, unde mă aflu acum pe calea evoluției spirituale, ce am eu de învățat despre sensul vieții, despre rolul fiecărei ființe, despre motivele atracției sau respingerii unei anumite persoane? se întreabă jupiterianul.

Drumul lui **JUPITER** trece în mod obligatoriu pe la **MERCUR** cu care a semnat un „contract”. Numai introspecția atentă ne va ajuta să ne discernem percepțiile și să le recunoaștem relativitatea. Atâta timp cât vom continua să credem că suntem influențați din exterior facem, de fapt, jocul mentalului care încearcă să se mențină cât mai activ pentru a nu lăsa locul său celui de-al treilea

ochi care știe, observă, care nu judecă și recunoaște Legea în Tot. Aceasta este funcția centrului mental de comandă, *Ajna chakra*, guvernat de această planetă și care mai poartă denumirea de *bindu*, având irizații violet, culoarea lui **JUPITER**. Acest corp extrem de subtil ne pune în legătură cu întregul Univers permițându-ne, dacă dorim, să înglobăm totul într-o viziune unitară în care nu mai există urmele atașamentului. Cunoașterea viitorului și trecutului conduce la justa apreciere a locului fiecăruia în prezent. Moira și Mnemosyne au devenit aliatele noastre pentru a ne învăța sensul realității. Atunci renunțăm să căutăm resorturile ascunse ale Universului. Prin intermediul acestui instrument inadecvat, care este mentalul ce ne conferă cunoașterea trunchiată, parțială, obscură a realității, putem în fine să beneficiem și să utilizăm cu discernământ roadele pământului (Cornul Abundenței) respectând justiția oamenilor. Nu trebuie să mai judecăm justetea unei alegeri, a unui eveniment ci să considerăm că putem învăța mereu din orice împrejurare. Înțelepciunea lui **JUPITER** sparge limitele unei viziuni strict personale în favoarea unei viziuni largi a destinului omului pe **PĂMÂNT**. Din acest moment **JUPITER** ne apare ca fiind ceea ce este de fapt: o punte de trecere către alte dimensiuni ale ființei. Descoperim că fiecare loc sau situație în care ne găsim ne permite să experimentăm natura noastră profundă. Văzută din acest punct de vedere, manifestarea *karma-ei* jupiteriene apare în mod clar. Jocul rolurilor este un joc al oglinzilor. Fiecare atrage partenerii care i se potrivesc: nici o alianță, nici un contract nu sunt hazardate, încheiate. Nici o planetă nu ne îndreaptă, mai mult ca **JUPITER**, înspre ceea ce suntem noi cu adevărat în cadrul relațiilor noastre cu mediul. Efectele sale *karmice* se manifestă în plan relațional și social.

JUPITER retrograd: „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Un jupiterian retrograd este prin naștere în conflict cu planul social. O asemenea ființă manifestă un apetit sănătos, iar bolile care îi aduc cel mai adesea moartea sunt guta sau delirium tremens. I se va petrece să fie înșelat adeseori în familie, la serviciu, între prieteni. Trăiește pe baza promisiunilor și a angajamentelor, ferindu-se să încheie contracte. Crede în puterea cuvântului dat și nu-și găsește locul dacă cineva nu și-l ține. În adâncul sufletului este profund indignat: de ce oamenii altruști cum este el sunt atât de rari? De ce copiii nu-i sunt recunoscători?

Cei mai buni parteneri-adversari posibili pentru a întreține conflicte de interese sunt, în cazul jupiterienilor retrograzi, plutonienii. Trăiește urmărind să obțină, în general, favoruri importante, pe măsura imaginii aristocratice pe care o are despre el. Această atitudine nu este egalată decât de incapacitatea de a-și ține promisiunile, de ignorarea completă a nevoilor altora și de simțul schimburilor juste în contextul păstrării unei distanțe relaționale adecvate.

El este capabil astfel să denunțe injustiția unor situații. Jupiterianul retrograd nu se teme de tribunalele pe care le-a cunoscut atât de bine în trecut și la care în prezent nu are prea multe motive să facă apel. Va ajunge în închisoare foarte rar cu excepția cazului în care planeta figurează în casa a **XII**.

Jupiterienii retrograzi par să cunoască foarte bine ceea ce îi așteaptă. Au învățat în trecut cum să se folosească de alții și să ia chiar și ceea ce nu li se oferă. Se prefac a fi ființe modeste, dar pe măsură ce trec anii natura lor adevărată iese la suprafață.

Pot fi educatori remarcabili, dar ei uită să aplice informațiile pe care urmăresc să le transmită. În general chiar dacă are copii mulți, nu se înțelege bine cu aceștia.

Femeia născută în această conjunctură astrală va întreține relații prospere cu bărbații mai tineri decât ea. Atunci când se căsătorește, va alege cu siguranță patronul și nu elevul de la colegiu. Este o admirabilă gazdă, susținătoare de nădejde a reputației soțului ei și care după ce și-a consolidat poziția se dedică în exclusivitate conversațiilor de salon. Către vârsta de 40 de ani acest tip de femeie trece printr-un gen de criză de personalitate considerând că s-a sacrificat prea mult pentru familia ei. Cel mai adesea, o asemenea criză duce la divorț. Ea crede că a înțeles că este mult mai profitabil să investească în propriul său beneficiu ceea ce investise până atunci în alții. De aici înainte nu va mai disprețui banii.

Într-o zi, probabil, jupiterianul retrograd se întreabă care-i este locul în această viață. Va consulta, pentru a afla, un astrolog sau un clarvăzător. Este convins că locul lui trebuie să fi fost fixat de cineva, undeva. Și mai ales că există un loc unde va găsi cu ușurință bani, plăcere și tot ce își dorește. Un jupiterian retrograd se poate naște bogat și poate muri sărac: moștenirile nu durează o viață întreagă; numai zestrea *karmică* este eternă și de aceea o astfel de ființă nu-și pierde obiceiul de a arunca banii pe fereastră fără să pună nimic în loc, așteptând să le fie totul servit pe tavă.

Când **JUPITER** devine retrograd în timpul vieții, viața ia o întorsătură neașteptată. Viața personală, cea profesională se afundă deodată într-un scandal ireversibil. Erați bogat, iar acum sunteți sărac; erați sărac, iar acum ați devenit bogat. De la o zi la alta totul se poate schimba. O asemenea schimbare poate fi un bun prilej de a găsi echilibrul și locul în interiorul ființei și nu în lumea exterioară. Deci problema esențială este să-ți găsești locul potrivit estimându-ți corect valoarea, pe toate planurile. Experiența *Dharma-ei* a început.

SATURN

ILUZIA TIMPULUI

A șasea planetă a sistemului solar.

Revoluție siderală: 29 de ani și 167 de zile

Revoluție sinodică : 378 ,1 zile

Cuvinte cheie: Chronos, Seth, Mahakala, Vishnu, Atount; Coeziune, timp, limita, structură, organizație, vizibil.

Mental, inerție, greutate, viziuni false, legi mentale.

Responsabilitate, karma, iluzie, denumire, culpabilitate, regrete, securitate, autodeterminare, închistare, persecuție, boli mentale.

Înțelepciune: disciplină, moralitate

Karma: ignoranță înlănțuitoare

COEZIUNEA LUMII VIZIBILE

SATURN îl detronează pe tatăl său **URANUS**, obligându-l să-și risipească sămânța, dând astfel naștere unei mari varietăți de forme. Dar nu poate păstra puterea uzurpată: forțele titanice uraniene rămase libere se revoltă împotriva acestui nou stăpân care vrea să le închisteze în limitele timpului. Fiul lui, **JUPITER**, le va transforma în aliate.

În Egipt, sub numele de Seth, crocodilul din Nil, fratele lui Osiris, zeul întinericului este cel care duce lupta permanentă a umbrei împotriva luminii. Dar acțiunea lui fertilizantă este divinizată pe **PĂMÂNT**. Reprezintă necesitatea din care a apărut Creația printr-o dorință irezistibilă. Acest univers este instabil și menținerea lui depinde de voința fiecărei creaturi. Aceasta nu se poate realiza decât prin ritualuri speciale, reînnoite în mod constant. Legenda lui Seth vorbește despre o reprezentare a lumii la visul mental, reprezentare fără de care iluzia solidității și a perenității sale s-ar spulbera. Într-o anumită măsură după faza vidului sau a Haosului inițial, Creatorul a încredințat menținerea creației creaturilor sale, pentru ca formele să nu se întoarcă în haos, la instabilitatea lor inițială. Pentru vechii egipteni, lumea nu exista ca realitate obiectivă în afara concepției noastre că ea este altfel.

Doar Vidul (*Sunyata* la hinduși) nu este neantul. El pre-exista dincolo de lumea formelor. Omniprezent și fertilizator, Spiritul folosește această materie inițială (*Prakriti*) pentru a realiza materializarea tangibilă în planul fizic al acestei energii fundamentale. Acestea sunt forțele modelatoare de care vorbește buddhismul și care sunt organizate de către **SATURN**.

Într-o zi, lumea vizibilă a fost creată și în această lume, afirmă tradiția celtă - nu există nici o direcție precisă sau prestabilită pentru o ființă. Este un tărâm în care noi urmărim să ne lăsăm urmele trecerii prin el dincolo de angoasa noastră de a nu fi nimic. Mentalul este cel care concepe ideea existenței unui viitor, al unei finalități, al unui timp limitat, el este cel care hrănește cu energia dorinței *Bhavana* (Devenirea) atribuită lui **SATURN**. *Bhavana* este ca o urzeală pe care se

țes toate proiectele noastre. Fiecare își concepe pe această urzeală dimensiunea proprie despre viitor și îl înscrie pe cele trei coordonate energetice ale elementelor. Numărul trei corespunde trinității cerești Măsură-Număr-Spirit, trinității hinduse: *Brahma* (creatorul), *Vishnu* (susținătorul, corespunzând lui **SATURN**) și Sfii va (distrugătorul Universului). Fiul lui Vishnu, Krishna a creat prin cântecul flautului său formele la fel ca și zeul Pan al grecilor. Sunetul J[VENUS) trebui să fie emis în mod continuu pentru ca iluzia să se mențină: **PĂMÂNTUL** fertil al TAURULUI, în zodiac, îl primește pentru a-l manifesta până la **CAPRICORN**. Aici se găsește limita oricăror speculații mentale sau concepte. Aici apare obligația fundamentală pentru fiecare ființă umană de a se reîncarna atât timp cât mai există dorințe și atașamente (relația **MARTE-JUPITER-SATURN** semnată în **URANUS**). **SATURN** la greci poartă numele ezoteric de Macaire (Preafericitul). *Makira* în sanscrită este *Mahakala*, stăpânul lumii care susține Roata Vieții și care este gata oricând să readucă totul în neant.

Pentru ca lumea invizibilă să continue să existe, anumite limite între care se poate acționa, crea, gândi, sunt menținute. Cei care au înțeles că cele 12 cauze care provoacă înălțuirea și reîncarnarea sunt propriile lor creații încetează să li se mai supună și pentru ei limitele exterioare nu reprezintă decât limite mentale, incapacitatea de a ști, ignorarea legilor fundamentale ale vieții. În acest moment iluzia sau lumea vizibilă exterioară încetează să mai existe.

Limitele de care ne lovim nu sunt decât barierele ego-ului care se vrea obiectiv, analitic, corect, exact și care nu poate concepe un univers din care să lipsească. Șarpele își mușcă coada căutând-și originile în afara lui; se învârtă în cerc reducând lumea la propriile funcții și încercând să cunoască și să interpreteze lumea prin intermediul minții. În psihologie, acest proces poartă denumirea de identificare: căutarea unor puncte stabile de referință prin intermediul cărora gândim, ne autodefinim, desemnăm lucrurile din jur, ne manifestăm dorința de a controla evenimentele și de a justifica modul în care le interpretăm.

Tatăl, imaginea inocentă a lui **SATURN** este modelul absolut de referință și prin extensie îi atribuim planetei toate elementele legate de identitate, loc de origine, filosofie (legile mentale) ale spațiului natal. Putem atribui acestei planete în primul rând căutarea sterilă a unor referințe fixe. Este de fapt securitatea necesară supraviețuirii fiecărei ființe umane. Această securitate devine nevroză, psihoză când nu face altceva decât să întrețină șabloanele și inerția mentală. Tot ceea ce amenință acest gen de securitate ne smulge țipete de teamă. Mentalul își organizează atunci apărarea care se referă mai întâi la delimitarea ariei controlabile, iar în final la închiderea totală în fața oricărui element ce poate aduna viziuni statice asupra voinței sale de a continua în aceeași direcție: aceea de a cunoaște, de a învăța, de a avea fixații intelectuale drept referințe absolute.

Copilul care n-a întâlnit în căminul natal această stabilitate a modelelor, sau ale cărui repere de siguranță au fost distruse, poate trăi într-o angoasă permanentă văzându-le călcate în picioare de către ceilalți. De aici decurg numeroase consecințe care duc la agresivitate, la cea mai mică nesiguranță, la paranoia, trecând prin anorexie, schizofrenie, statism absolut în ceea ce privește alegerea sau căutarea permanentă de responsabilități pentru a preîntâmpina orice sentiment persistent de culpabilitate.

Mentalul este astfel făcut încât, în cercul său egocentric de referințe, își atribuie tot ce se petrece, dar de fapt acestea fac subiectul *karma-ei*, devenirii; este fondat pe regretul de a nu fi putut controla lucrurile și de a le menține conform propriilor sale obiective.

Greșind în guvernarea lumii, el se acuză cu ușurință de a fi făcut toate necazurile, și strânge din pumni pentru a-și afirma voința de a înlătura pagubele... ceea ce adesea chiar face. Trebui să fi greșit ... spune mentalul. Căci, dacă n-ai fost vinovat la interior sau la exterior, cine ar putea explica de ce se petrec toate acestea, de ce lumea e un infern? Saturnienii confundă ușor propria lor viziune asupra lumii cu realitatea universală. Unde este blestematul, ingraturul de autor al acestui „rău”? Unde e acest zeu gata să-l sfâșie și care nu se aliniază nici unei reguli, nici unei ordini? Nu știe, dar îl proiectează peste tot, asupra tuturor.

Nu „se” vrea să fie liber. Și acest „se” care generalizează umple lumea umbrelor proiectate care redau, de fapt, ceea ce nu intră în cadrul său limitat al interpretărilor. Când se mărește caracterul dificil al comportamentului său, când autolimitarea devine înlănțuitoare, când nevoia de siguranță și de control se învecinează cu panica, **SATURN** devine retrograd.

Mentalul devine imobil, imuabil, refractar la toate influențele exterioare.. El nu mai „înaintează” decât prin dogme și credințe eronate: 1-a ajuns damnarea lui **SATURN**, se blestemă singur și-i condamnă și pe ceilalți.

Se contractă, se retrage în refugiul său, se izolează de lume, se protejează contra fantomelor, organizează un cadru pe măsura sa în care totul nu e decât represiune... și denunță în viziunea sa avară de lucruri sterilitatea **PĂMÂNTULUI**, respingând Cornul Abundenței care se revarsă ca o scamatorie și care nu poate decât să se întoarcă contra lui. Ce ar putea intra în acești pumni strânși, care refuză și să dea și să primească?

Îi e frică să nu-i scape ceva, îi e frică să nu controleze destul ineluctabilul: moartea fizică de la capătul drumului. *Bhavana* preia aceste dorințe jalnice și le transportă pe urzeala timpului pentru ziua când vor găsi din nou un teren fertil unde să se reîncarneze. Este un teritoriu nou de luat în stăpânire în relativitatea spațio-temporală.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI SATURN

În organizarea socială, morala e o necesitate. Buddhismul nu se înșeală când definește nivelurile de înțelegere a legilor Vieții după receptivitatea fiecăruia. Anumite reguli, care sunt asemănătoare cu Decalogul, dar care sunt formulate în termenii bunului plac și nu ai unor ordine imperative, sunt destinate celor care trăiesc fără conștiința Sinelui. Ei vizează respectul pentru ceilalți, în cadrul grupurilor organizate: să nu furi, să nu faci rău, să perpetuezi tradiția familială, să respecti viața și bunurile altuia.

Al doilea nivel se referă la cei care sunt angrenați pe o cale a căutării personale și care pot oricum supraviețui, chiar dacă nu sunt angrenați din punct de vedere religios.

Este vorba acum de a înțelege sensul și nu de a se plia după o disciplină, de a dobândi inteligența moralității naturale. Aici apare calitatea saturniană de Shila

(disciplina), care respinge orice speranță de recompensare pentru bună purtare și recunoaște temeiul ordinii vizibile.

Al treilea nivel se adresează celor care au intrat pe Cale înțelepciunii, a *Boddhisattvas-ilor*, oamenii care și-au consacrat multiplele lor existențe pentru a-i conduce pe ceilalți la Eliberare.

Disciplina interioară, conștiința de sine dezvoltată pe această cale altruistă conduce în mod natural la respectarea Ordinii Universului prin recunoașterea neîncetată a *karma-ei* și a *dharma-ei*. Nu se pune problema pentru astrologia *karmică* de a promite merite, recompense sau damnarea celor care fac apel la ea, și nici de a se erija în judecătorul nivelului de evoluție al unei ființe umane în etape, întotdeauna foarte personale, pe care acesta le poate întâlni.

Etapele fiecăruia, dacă ele sunt reale și nu roadele vreunei evadări în lumea imaginarului, conduc la aceeași priză de conștiință în toate filosofile evoluționiste ale lumii.

Cel care a trăit aceste etape pe calea sa, poate pur și simplu să spună: „Da, am trecut prin asta”. În cazul disciplinei (*Shila*) construită zi de zi, aceasta conduce la liniștirea progresivă a mentalului, care nu se mai teme de sancțiunile imanente și are încredere în inteligență pentru a se ilumina. Voința e reorientată către stabilitatea lumii interioare, și adeptul va trebui să descopere cum ea e inoperantă atâta timp cât e animată de speranța vreunui câștig sau vreunui control oarecare. Voința e o calitate naturală a mentalului, care devine dăunătoare doar când servește drept instrument dorinței. Ea devine, din contră, o armă perfect eficace de îndată ce se focalizează asupra unui obiectiv precis ca și controloare a dispersiei. Trebuie să înțelegem astfel că nu se pune problema să respingem calitățile mentalului sau să fim avizi de aceasta din urmă, ci dimpotrivă, să „reeducăm” acest instrument ca un tată vigilent și binevoitor față de un copil neascultător și speriat.

A recunoaște temeiul oricărei rezistențe și a oricărei nevoi de siguranță e prima etapă. În organizarea sa, mentalul are o rațiune de a fi.

Inutil să-l dezgoliți, să-l treceți prin filtrul analizei, cu atât mai puțin cu cât obiectivul va fi, în, mod unic, acela de a regăsi un bun echilibru monden. Căutătorul devine observatorul acestei funcționări și va decodifica progresiv experiențele care l-au condiționat să funcționeze după modurile lor particulare. Va descoperi repede că aceste construcții nu sunt specifice, ci sunt pur și simplu supraîncărcate cu interpretările sale personale. Va întâlni pe drumul său inerția, refuzul transformării, lentoarea interioară care-l locuiește și va trebui să-și mobilizeze toată aspirația pentru a putea continua.

Va descoperi certitudinile sale sub forma cunoștințelor ce-i conferă siguranță și le va trece prin filtrul unui spirit din ce în ce mai ascuțit. Este o cale a umbrelor care trebuie să fie parcursă cu o răbdare infinită, fără nici o violență, fără a căuta o direcție precisă. Astfel se va manifesta sensul de „**ACUM**” propriu lui **SATURN**.

Devine evident în această observare clară și din ce în ce mai lucidă, că *samskaras-urile*, acele reziduuri de memorie sunt reactivate instantaneu de situațiile exterioare, pentru că mentalul nu e decât un joc permanent de interacțiuni fără nici o continuitate, iar noi nu trebuie să acordăm nici un credit

mișcării gândurilor. Credința noastră iese la suprafață, fricile noastre se ivesc, putem să ne amintim din ce în ce mai precis de originea afirmațiilor noastre, a lecțiilor primite, a suferințelor anterioare și a răspunsurilor pe care le-am dat.

Mai suntem noi așa astăzi? Nu, putem da un răspuns diferit. Prima dată când spunem „Da”, când răspundem „Nu”, prima dată când, conștienți de trecutul care reapare, noi luăm o altă decizie, spontană, naturală, sentimentul de libertate e imens. Nu se joacă totul mâine, în altă lume, ci acum, în fiecare fracțiune de secundă. O știm. Nu vom reveni niciodată înapoi.

Vechiul demon saturnian devine prieten: l-am folosit drept pavăză, putem încă să o mai facem. Știm bine că noi suntem autorii. Ca într-un joc de șah cu Viața, cu Legea, nu mai credem că le controlăm cu puterea noastră derizorie, am găsit ceva mai bun: libertatea interioară de a ne transforma sau de a rămâne exact așa cum suntem, după bunul nostru plac. Nu mai vrem să-i transformăm nici pe ceilalți, nici lumea, ci pentru noi devine imperativ de a merge mai departe în direcția personală. Disciplina e deci organizată în jurul unei cunoașteri reale a beneficiilor pe care le putem obține. Nu o recompensă, ci o luminare progresivă a căii, o bucurie de a trăi în prezent, care nu are nimic de-a face cu vreo morală sau filosofic. Experiențele se clarifică progresiv, în limita timpului care le-a dat naștere. Sunt necesare zile, ani pentru ca reflexele condiționate să dispară. Fiecare clipă a vieții devine vigilentă în scopul de a le vedea ivindu-se și de a le desface, legătură după legătură, nod după nod, cu curajul necesar fiecărei clipe. Devenim, bineînțeles, din ce în ce mai morali, dar nu de frica jandarmului ci pentru că fiecare abatere aduce scindare, suferință, „noapte”. Nevoia de model sfârșește și ea prin a se atenua. Cum putem fi noi înșine și în același timp să căutăm o directivă, o garanție?

Nu mai există respingerea autorității pe care o aveam față de un altul. Se creează puțin câte puțin o egalitate a comportamentului (o lipsă a pasiunii): în certitudinea ce se amplifică nimic nu ne mai poate manipula. Nevoia de a convinge ca să-l atragem pe celălalt și de a evita suferința descrește. Această cale progresivă construiește o mare siguranță interioară. Nu ne mai respingem, nu ne mai condamnăm, acum se dezvoltă spontaneitatea. Inerția devine mobilitate, inteligența înlocuiește imaginația și se revelează de o mie de ori mai plină de motive: am trecut dincolo de universul psihologic al **LUNII**. Știm că purificare se va face în ritmul în care se poate face, dar că depinde de noi, în fiecare moment, să o ducem la bun sfârșit. Într-o zi, când „**Acela**” va voi.

Mentalul are din ce în ce mai puțin nevoie de repere, de dovezi, de garanții pentru a-și asigura perenitatea. El a găsit ceva mai interesant și, în fond, ceea ce-l interesează e să fie interesat. Când riscul nu se arată a fi mortal, când inerția nu e o resursă în sine, el poate foarte bine să „înțeleagă”.

SATURN RETROGRAD: FIXITATEA CA LIMITARE

SATURN retrograd regretă, se simte vinovat. Amplifică responsabilitatea. Se jură că va face mai bine pe viitor, ar trebui să descopere pur și simplu cum trebuie făcut.

El se fixează în programe de transformări, dar le cere de la ceilalți... E atât de dificil! E vina lui dacă copiii îi sunt nedisciplinați nereușind în studiile lor și e vina

tatălui său dacă el nu și le-a putut urma pe ale sale.

Va trebui să facă cele necesare pentru a păstra fericirea și liniștea alor săi. El vrea să fie responsabil pentru fiecare și să le controleze activitățile pentru a-i alinia mai bine la normele sale. Nu se află pe lume să se amuze, asta e sigur; părinții trebuie să-i facă să știe bine acest lucru. Au de făcut temele... Nimic nu se obține fără să o meriți, îți trebuie timp pentru a câștiga lucrurile, pentru a obține ce așteaptă ceilalți... Trebuie să faci eforturi!

Vă va întreba cât și cum și ce va obține în schimb, în cât timp și cu ce garanții. Nu face nimic pe degeaba. Are prea ascuțit simțul că „aceasta nu va dura” pentru a lăsa la voia întâmplării, orice ar fi.

Liniștiți-l repede spunându-i „E bine!” sau „E rău!”... ca astfel să se poată destinde o clipă.

Trebuie să fie puternic în fiecare clipă... Trebuie să fie impecabil! Se justifică în mod constant, chiar dacă nu știe de ce. Vrea să vă „explice”, să-și depene trecutul de la A la Z... câteodată ore întregi, pentru a vă arăta că nu e vina lui și că i s-au făcut lucruri de neiertat. Analizează, disecă cel mai mărunț eveniment. Se hrănește, se îndoapă cu ele, le digeră. N-are timp să vă răspundă. Vă va răspunde mâine, când totul va fi cântărit.

El n-o va face niciodată, pentru că vă va purta pică pentru propria lui incapacitate de a profita de ocazie și de a-și exprima dorințele imediate. A vrut mai întâi să vă înțeleagă. Astfel, poate „rumega” liniștit propria voastră lipsă de înțelegere în fața bunăvoinței sale evidente. Chiar și atunci când cei cu **SATURN** retrograd reușesc să-și depășească inerția și frica de viitor, există în ei gustul rău al fricii față de judecata celorlalți și de riscul asumat în fața oricărei inițiative. Se limitează, își fixează granițe, își impune amănări, pierde adesea șansele ce i se oferă. Nu e destul de sigur! Moare de neliniște la gândul rezultatelor viitoare, care sunt totuși, cel mai adesea, fructul unei juste analize, al unei bune observări a realității. Dacă saturnianul retrograd își poate atrage încrederea, simțul realismului și eficacitatea sa concretă vor face minuni. Este un organizator înnăscut, care nu lasă nimic la voia întâmplării, dar îi e frică să nu fie dojenit.

A fost un copil nerecunoscut, crescut de alți părinți, rigizi și fără pic de umor, iar tatăl era mereu absent, ascuns în spatele marilor sale responsabilități. Dacă saturnienii retrograzi se nasc într-un mediu hiperorganizat în jurul securității materiale sau a codurilor morale și sociale, atunci cu atât e mai mare rigiditatea dusă la extrem, datorată fricii de ce li se va spune. Părinții lor reprezintă întru totul imaginea a ceea ce erau ei într-o viață anterioară. De asemeni, ei își fac o datorie din a respecta aceste coduri, pe care ori le-au anulat, ori le-au ingerat prea mult fără discernământ altă dată. Se ocupă atât de mult să corecteze trecutul că nu mai au timp să trăiască în prezent.

Câteodată, iresponsabilității psihologice mai mult sau mai puțin agravată de mediul natal i se adaugă o *karmă* colectivă (retribuție a fanatismului social sau religios anterior) care-l aruncă pe copil încă de la naștere în ideea că „lumea îi poartă pică”. De aici până la a întreba „Ce așteaptă lumea de la mine?” nu e decât un pas. Cei mai paranoici deduc că nu sunt pe pământ degeaba, că trebuie să aibă vreo misiune pe undeva, și profită de asta pentru a respinge obligațiile sociale care li se impun de către autoritatea părintească căreia trebuie să i se supună. Nu spun niciodată nu! Nu sunt liberi să facă ceea ce doresc. Saturnienii

retrograzi își fixează adesea ca limite alegerile de viață și comportamentul represiv al părinților, și vor trebui să-și mobilizeze tot curajul pentru a le transcende și a-și oferi dreptul de a reuși mai bine decât ai lor. E un prudent care avansează pas cu pas, adesea fixat cu ochii asupra picioarelor lui și asupra cenzorului pe care și-l închipuie așteptându-l încremenit la capătul scărilor. Aceasta creează o gimnastică mentală amuzantă, care extrapolează consecințele fiecărei situații și ale fiecărui cuvânt până la a le steriliza total.

Când este „sătul până peste cap”, când nu mai face față responsabilităților în care e prins și supravegherii continue pe care o exercită asupra celorlalți. **SATURNIANUL** retrograd clachează, se blochează. Natura sa monolitică nu permite slăbiciunea. Se autodistruge datorită depresiei sau incapacității, refuzând întotdeauna să plângă sau să-și reverse torentul de lacrimi, refuzând să ceară nu contează ce. Aceasta nu se face! Dacă vă este clar faptul că ar putea să se încumete fără risc, vă poate atunci întreba cu o voce pierdută: „Cum trebuie procedat?”

Câteodată e dificil de știut dacă saturnianul retrograd a suferit cu adevărat o represie atât de drastică încât nu mai are alt drept decât acela de a se supune ordinelor invizibile... sau dacă n-a construit toate acestea în capul său plecând de la o puternică tendință de a vedea peste tot judecăți. E o justificare făcută din mers, întotdeauna e gata să prezinte motivele sale celorlalți (caz de retrogradare activă), sau să renunțe la orice inițiativă personală fiindcă îi e frică să se lupte pentru a atinge ceea ce dorește (caz de retrogradare pasivă). El renunță adesea atât de repede că nici nu aveți timpul să-i spuneți „Da”. Îi sunt insuportabile orice ezitare sau timp de gândire; a văzut el bine, l-ați respins, l-ați judecat! El nu cunoaște calea de mijloc: două persoane nu pot avea dreptate în același timp. Ori voi, ori el! Devine* surd la argumentele voastre pe care vi le înapoiază ca fiind tot atâtea motive de intoleranță.

A-l înțelege, vă va determina să vă supuneți total obiectivelor sale, să-i dați dreptate întotdeauna. El are o viziune absolutistă asupra gândirii: orice compromis e o compromitere. Se vrea exemplar, devine stereotip. Se vrea moral, devine supus normelor. Își fixează propriile limite, devine limitat. Își asigură de unul singur viitorul lui și al copiilor lui cărora le inoculează aceleași principii. Tovarășul său care nu are nici un loc în acest univers limitat, își va căuta adesea în altă parte libertatea: toți bărbații (toate femeile) sunt iresponsabili.

Un saturnian retrograd nu lasă nimic în urma sa, de teamă să nu trebuiască să dea într-o zi socoteală cuiva. Trăiește sub privirea eternă a tatălui. Își stabilește astfel solid bazele viitoarelor sale reîncarnări, plecând de la „Dacă-ș fi știut”, „Aveam drepturi” prin care își manifestă deschis dorința sa de a controla viitorul... pe baza continuității cu trecutul. Cea mare parte a culpabilității din povestirile sale redă destul de improbabil întreaga lor veracitate. Un saturnian retrograd, pentru a se corecta trebuie să revină la fapta obiectivă. El are o memorie infailibilă care poate fi utilizată și pozitiv. Trebuie să-și asume riscul de a mai lăsa responsabilitatea și pe seama altora, doar ca să vadă dacă sunt atât de incapabili precum îi credea. Dar bineînțeles că nu vor face „cum trebuie”, adică la fel ca el. E un maniac al perfecțiunii unilaterale, care nu-și imaginează suplețea variantelor și a repaosului pe care i l-ar putea aduce cele propuse de alții. Când îi lasă pe alții să le facă, se erijează în controlor. Astfel, se găsesc spontan mulți

saturnieni retrograzi în meserii în care îi limitează pe ceilalți, sau în funcții pline de siguranță, unde au de aplicat coduri și legi. Inutil să reflectați: e scris, așa trebuie făcut, între 30 și 50 de ani, saturnianul retrograd poate începe să-și pună întrebări și să vadă dacă versiunea poveștii sale nu poate fi interpretată altfel. Aceasta se petrece în general, când s-a întâlnit cu propriile limite, cu neputința sa totală și atunci își oferă dreptul de a ieși de pe teritoriul său fortificat. Descoperă astfel că ceilalți pot refuza să i se „supună” fără să-l respingă și că viziunea sa, închistată în norme, asupra lucrurilor este fondată pe o puternică nevoie de putere într-o lume organizată de el pentru a evita cea mai mică surpriză.

Viața le poate oferi astfel o variantă a retrogradării lor, foarte caracteristică modului în care ea a fost creată: să trăiască pe lângă copii handicapați, să se ocupe de persoanele în vârstă și să-și găsească adevăratul echilibru între responsabilitate și respectul față de posibilitățile lor, să-și exprime certitudinile și să întâlnească cu această ocazie persoane blocate în aceleași piedici mentale, care cer să fie eliberate. Ei se ciocnesc astfel de propriile lor limite, datorită lipsei de înțelegere, fricii de consecințe, vizibile în nesiguranța celorlalți. Ei pot începe să-și pună întrebări în legătură cu responsabilitatea mentală în înlănțuirile *karmice*.

Le-ar trebui o voință bine dirijată, multă răbdare, o aspirație fermă de a înțelege pentru a avansa pe Cale. Unii dintre ei, conștienți de ceea ce conținea ca frică controlul lor asupra lumii și a celorlalți, sfârșesc prin a se deschide către dimensiunea uraniană. Ei au atins limitele plictisului și a obscurității dimensiunii retrograde și au decis că o aventură personală merită osteneala de a fi trăită. Aceasta se produce atunci când au constatat în urma rezultatelor că nu au controlat niciodată nimic, cu excepția celor care preferau să le delege toate responsabilitățile. Astfel, vor înceta să vrea să-i dirijeze și să-i judece pe cei care nu le-au cerut nimic.

PORTALUL VĂRSĂTORULUI

Mitologia greacă spune că cei trei fii ai lui Chronos și-au împărțit guvernarea **PĂMÂNTULUI**. **JUPITER** moștenește ceea ce e deasupra (Cerul), **NEPTUN** ceea ce e în jur (Marea), iar **PLUTON** ceea ce e dedesubt (infernul și lumile subterane). **PĂMÂNTUL** a revenit oamenilor cu singura condiție de a nu căuta niciodată să egaleze puterea zeilor. Putem astfel înțelege de ce atunci când urmărim să trecem de porțile vizibile, să ieșim, din referințele noastre saturniene obișnuite, pune stăpânire pe noi teroarea. Copiii Styx-ului veghează la marginile lumii, interzicându-ne să pătrundem în teritoriile celeilalte lumi prin putere și violență. Vom putea oare vreodată să trecem dincolo? Vom putea să depășim al treilea grad al **CAPRICORNULUI** astfel încât pătrunzând în sumbrul tărâm al morții din care, spun grecii, nimeni nu poate reveni dacă nu trece de Fluviul Uitării?

Legenda ne spune povestea eroilor care au reușit. Ea ne vorbește de asemenea de cei ce au eșuat: ei ori au transgresat universul ascuns într-un spirit de cucerire, ori nu s-au eliberat de umbrele iubirilor și regretelor lor. Ei au fost nimiciți sau aruncați în lume, pentru totdeauna muți, incapabili să înțeleagă că s-au întâlnit cu propriul lor infern, cu propriile lor himere. Despre aceste minuni ne vorbesc planetele transpersonale: despre lumea nebuniei, a nopții, a morții, a

evadării din limitele **PĂMÂNTULUI** și a consecințelor lor. Ele vorbesc despre o căutare imemorială a omului pentru a-și găsi originile și despre toate căile bătute care se ivesc în realizarea sa. Ele ne povestesc despre realitatea de dincolo de vizibil, dacă vrem, dacă putem să înțelegem. Într-o vreme în care fiecare se simte limitat în puterea și spațiul său pe **PĂMÂNT**, spiritele se întorc la visul pierdut care doarme în fiecare dintre noi. Așteptarea altor timpuri, altor lumi există peste tot, dar e valabilă pentru a conduce o căutare despre care toți anticii ne spun că nu poate include speranța, idealul și că ea se petrece în prezent? Calea uraniană se deschide prin observarea universului în care suntem născuți și în care locuim sub cerul înstelat al Creatorului lumilor. Dincolo de **SATURN**, limita vizibilului, sunt trei planete mari (și două mici: Chiron și Charon) mai puțin cunoscute nouă. Le numim trans-saturniene. Descoperite între secolele XVIII și XX, ele au semnificația unei noi imagini a cunoașterii omului: respectul individului, puterea colectivă, explorarea psihicului și invizibilului. E vorba mai mult decât de o întâlnire simbolică. Există corespondențe subtile între capacitatea noastră științifică de a le descoperi și evoluția noastră interioară. Ele spun că omul individual, și nu doar câțiva privilegiați, e capabil astăzi să treacă de limitele organizării sale minimale a vieții, să întâlnească alte dimensiuni ale lui însuși, pentru elevarea sau pierzania sa. Au apărut templele. Tradițiile ocultate au fost revelate. Acesta din urmă opune totdeauna propria sa limită înțelegerii și nimeni nu poate străpunge granițele fără să fi acumulat experiențele interioare necesare. Portalul **VĂRSĂTORULUI** e întotdeauna închis curioșilor, pentru cei care nu au trezit spiritul aventurii personale. Cărțile arată calea și rezultatele scontate: reușește doar acela care știe să le citească. „E atât de dificil” vor suspina cei care doar încearcă și nu urmăresc. Dimpotrivă, e atât de ușor, atât de simplu că nici măcar nu ne putem imagina. Doar complexitatea noastră mentală, voința noastră de a descoperi mari secrete, dorința noastră de a fi luați de mână și conduși sunt cele care fac necazuri, care întorc lumea pe dos. Totul e aici vizibil, tangibil, deja realizat. Pentru a vedea aceasta, trebuie să acceptăm să fim cu totul personali, total egocentrice, de a ne lua cu adevărat de data aceasta drept Buricul Pământului și de a trece la acțiune. Centrul e aici, în interior, și dacă Cerul e în noi, vom ști să-l descoperim.

Dacă nu e, vom fi învățat totuși foarte mult despre mesajele pe care **UR ANUS**, **NEPTUN** și **PLUTON** ni le-au oferit, în calitatea noastră de ființe umane, asupra naturii noastre limitate sau nelimitate, și asupra autorului acestor limitări.

URANUS AXA LUMII

A șaptea planetă din sistemul solar

Revoluție siderală: 84 de ani și 7 zile

Revoluție sinodică : 369,66 zile

Cuvinte cheie: Cer, Gaia, Titani, Urania.

Origine stele, separare, concepție, creație, ego, revoltă, dizidentă, marginalitate, recunoștință, aventură.

Căutarea sinelui, originalitate, singurătate, experiență directă.

Înțelepciune: Simțul unității, cunoașterea eului, atenția justă.

Karma: Dispersie intelectuală, confuzie, refuz.

FII CERULUI

„Atunci când Cerul a fost separat de Pământ ...” Astfel începe legenda lui Ghilghameș. Enhil, mișcarea, vântul porni către lume. Înaintea acestei clipe, în care manifestarea Energiei se naște din separare, totul este de neconceput. A avut loc ruptura, smulgerea din unitatea primordială, semnificată prin uzurparea puterii divine de către cronizi în mitologia greacă. **URANUS** păstra gelos această unitate, înglobând-o sexual pe Gaia, mama și tovarășa sa pentru a nu da naștere întregului său potențial. Legenda lui **URANUS** ne vorbește despre o unitate anterioară, reîntoarcerea la aceasta fiind veritabila noastră finalitate. Despre **URANUS** nu știm practic nimic. Fiu al confuziei elementare (Okeanos), înainte de organizarea elementelor în lumea vizibilă el reprezintă în noi nediferențierea, fără formă și tară direcție, „confuzia” haosului, „clarul” născând din obscur, înainte de condensarea materiei primordiale.

În sânul Gaiei, **URANUS** concepe mai întâi 12 copii, principii ce vor constitui bazele arhetipale ale creației vizibile. Știind că pentru greci **URANUS** este cerul, noaptea albastră pătrunsă de lumina stelelor, analogia este evidentă: **URANUS** creează universul vizibil al Terrei, mărginit de cele 12 constelații, cele 12 semne zodiacale. El le concepe, dar nu le actualizează. Va trebui ca ultimul său fiu, Cronos să-i smulgă energia vitală necesară pentru ca în sfârșit Creația să poată să se nască.

Principiile iau în primire opera creatoare, corespondența lor cu semnele zodiacale fiind semnificată prin diviziunea lor în de două ori câte șase, jumătate masculine, jumătate feminine. Trebuie să înțelegem prin „principii” energiile constitutive ale operei în materia subtilă pe cale de a se condensa și legile ce-i asigură perenitatea și coeziunea. Omul în căutare de sine , ce nu se mulțumește să analizeze (opera lui SATURN:mentalul analogic), întâlnește obligatoriu aceste arhetipuri pe drumul său, care îi vorbesc și îl instruiesc despre realitatea invizibilului, dar el va fi acela care va decodifica mesajele lor pentru a nu rămâne în dualitate. Ca și cum ar țese vălul viselor noastre , mai ales noaptea (domeniul lui URANUS),ele au tendința de a se manifesta.

Principiile apar astfel ca inițiatori ce ne ghidează în labirintul zodiacal guvernat de **SATURN**, dar construit în invizibil de energiile uraniene. La greci, **URANUS** - guvernează axa lumii, iar Omul Vertical (adultul) poate cunoaște sensul ce-l orientează în direcția unității sale pierdute, observând tocmai această creație.

MAEȘTRII EZOTERICI AI ZODIACULUI

Cei doisprezece copii ai lui **URANUS**, odată eliberați din strânsoarea Tatălui, încep, aliindu-se, opera de multiplicare ce va fi desăvârșită de **JUPITER** în lumea manifestată. Okeanos moștenește facultatea străbunului său cu același nume, de a defini și delimita lumea, astfel ca viața să se poată manifesta. El este Tatăl universal, păzitorul legilor și e căsătorit cu Thetis, zeița Apelor, împreună cu care dă naștere la trei mii de fii, fluviile și trei mii de fiice (Oceanidele, formele arhetipale ale Apei). Este tentant să atribuim cuplului primul semn al zodiacului (masculin și feminin), ca simboluri ale acelui punct din care pornește viața și la care se reîntoarce: orice manifestare ia formă în Apă și revine la Apă și doar acești doi titani sintetizează acest proces Tată-Mamă pe care îl atribuim lui **NEPTUN**. Ei constituie „prefigurarea” manifestării sale.

Theia (Urania, fiica lui Dumnezeu) este aceea care revelează Lumina Primordială. În această calitate ea e comparabilă cu **VENUS**, înainte de sciziunea sa în dualitate, ca atracție-repulsie, și ocupă astfel, de drept, semnul feminin al **TAURULUI**. Ea se căsătorește cu Hyperion, delimitarea, diferența prin care dualitatea (principiu al gemenilor) pune în mișcare acțiunea energetică. Phoebe (Hecate), **LUNA** Primordială, Strălucitoare, domnește peste **RAC** și se căsătorește cu Coios. Din uniunea lor se naște Loto, Somnul, mama **LUNII** și a **SOARELUI**. Coios este deci regentul titan al **LEULUI**, unde domnește **SOARELE**. Amândoi reprezintă lumina celestă manifestată în universul formelor care revelează vizibilul.

Rheia este în mod clar asimilată de greci cu descendenta sa Cybelle (Demetra). Ea este deci Terra fertilă a **FECIOAREI** și se va căsători cu Chronos, zeul Timpului care este semnalat ca al doisprezecelea născut. Grecii antici îi atribuiă stăpânirea **VĂRSĂTORULUI**. Japet se căsătorește cu Klymena, aparținând unei ierarhii secundare și dă naștere împreună cu ea la patru fii care fac să simbolizeze Crucea Elementară: Atlas condamnat de Zeus să poarte lumea pe umerii săi, Menoitos, ambițiosul revoltat, Epitheme, care-și revendică inteligența contra cea a Tatălui, și mai ales Prometeu, care sustrage focul din Cer și îl oferă oamenilor. Grecii îl prezintă pe acesta din urmă ca fiind părintele întregii rase umane. Grupul își asumă astfel ruptura cu Unitatea și mânia Cerului împotriva creaturilor sale. Exilați, condamnați să trăiască în suferință împreună cu aceia care le-au adoptat cauza, ei încarnează relația echilibru (unitatea) - dezechilibru (dualitate) a **BALANȚEI**.

Themis este zeița Justiției și a Legii Divine care își transmite puterile lui Zeus devenindu-i aliat. Ea spune că ceea ce este fix este fixat (*karma*). În acest sens îi putem atribui semnul feminin al **SCORPIONULUI**, în care fixitatea dorinței determină ceea ce este stabilit pentru fiecare conform cu legea Justiției (*dharma*).

Creios sau Kroios primește ca atribut Supremația și Superioritatea. El o ia în

căsătorie pe Euribia, fiica zeului polimorf al apelor, Pontos, și îi dăruiește ca fiu pe Styx, limita spațiului uman. Ea însăși îl naște pe Kratos (puterea) și pe Bia sau Bie (forța violentă). Grupul este semnificativ pentru energia **SĂGETĂTORULUI**, a cărui guvernare va fi atribuită stăpânului zeilor, Zeus-Jupiter. Mnemozine, asociată semnelor de Pământ de către greci ia în mod natural direcția **CAPRICORNULUI**, împreună cu simbolismul morții și al destinului aplecat asupra conștiinței trecutului și viitorului. Soție a lui Zeus, ea îi oferă legitimitatea Ordinii Lumii prin care fiecare primește ceea ce îi este dat. **JUPITER** apare astfel ca în cartea Papei din „Tarot” înconjurat de doi stâlpi, două principii care îi conferă regalitatea spirituală. Fundamentele fiind puse, **URANUS** dă naștere la încă trei giganti, Ciclopul care se manifestă sub forma trăznetului luminos, tunător, clarificator, care va deveni atributul lui Zeus. **URANUS** se retrage deci pe Axa Pământului (în Cer) și lasă cele douăsprezece energii ale sale să-și îndeplinească opera conform cu direcțiile date (Phoebe și Krojos). Realizarea proiectului uranian trece în mod necesar prin paradoxuri și revoltă (Japet); în fața acestuia suntem toți niște copii, iar Legea se manifestă peste tot (Themis, Mnemozina) și nimic nu poate să treacă limitele spațiului și puterii care îi sunt date. **URANUS** a vegheat ca supremația sa (Kroios) să se exprime dincolo de limitele Spațiului (Hyperion) și Timpului (Chronos): o dată lansat Ordinul Inițial (castrarea) Universul deja realizat poate să se multiplice și să se întrețină din el însuși. Proiectul era deja înfăptuit înainte de începutul Lumii.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI URANUS

În termeni umani, proiectul oricărei vieți, obiectivul final al oricărei nașteri există în sine și nu poate fi obiectul unei căutări în afară de ceea ce există din totdeauna. Este de datoria omului să-și regăsească direcția axei, a axei sale interioare și să facă să înceteze diviziunea, de unde necesitatea credinței în Conștiință pentru a-și regăsi sensul unității personale, lăsându-se ghidat de mirajele omniprezente ale Creației care îi indică direcția de urmat. Acest ordin primordial este înscris în fiecare din noi, iar uranienii îl reprezintă. Ei caută peste tot armonia în relațiile cu ceilalți, fără însă s-o întâlnească vreodată. Uranianul își caută Urania sa, **VENUS** a sa primordială, și se pierde în această căutare: celălalt, obiect al diviziunii din el și al speranței noastre, nu va putea nicio dată să ne conducă spre Unitate.

Oricare ar fi direcția exterioară către care ne întoarcem, nu vom întâlni nicio dată decât reperele lui **SATURN**: în ciuda exilului său, uzurpatorul și-a reușit perfect proiectul său. El opune limita cunoscutului, a repetiției, a voinței personale pătrunderii în stările subtile și impersonale unde putem întâlni manifestările Tatălui. Astfel se aplică blestemul lui **URANUS** asupra întregii sale descendențe: dându-i puterea și supremația râvnită, el a redus ființa la ignorarea originii sale fundamentale. Titanii spun că ei își sunt propria origine, că sunt născuți din Necreat și că sunt autorii propriei lor separații. Dar fiecare dintre ei reprezintă în mod egal una din formele Energiei Primordiale smulse Fondatorului, iar semnele Zodiacului sunt linii trasate în cerc pentru a o regăsi.

Aici nu este vorba de o legendă: grecii știau că astrologia este un veritabil instrument inițiativ, prin care ființa umană poate să acceadă la natura sa fundamentală. Fiecare semn al Zodiacului este semnificativ pentru o cale de

urmat: aceea în care se află **SOARELE** (semnul nașterii) este calea noastră personală, direcția către unitatea noastră interioară. În starea noastră mentală obișnuită, în noi se exercită în mod constant furtuni emoționale care ne ascund realitatea lumii exterioare. Noi le gândim în loc să le vedem și ne proiectăm dorințele asupra lor. Acesta este felul nostru de a ne rupe de noi înșine și de ceea ce simțim, de a refuza să fim ceea ce suntem. Dar de îndată ce acceptăm o singură clipă să fim autentici, fără să ne judecăm sentimentele și reacțiile, vălul se ridică. Atenția noastră devine totală. Această facultate a atenției depline și întregi aparține lui **URANUS** și este guvernată de hipofiză, glandă care corespunde *chakra-ei* frontale, faimosul „al treilea ochi”. Fenomenul este incontrollabil: adesea noi vedem totul. Pentru acela care trăiește în universul saturnian și nu a operat această trecere de la o viziune la alta este imposibil să-și imagineze ce poate fi revelarea lumii reale în universul cotidian, această stare de luciditate totală, într-o prezență absolută, fără timp și fără limită, unde totul este evident. Noi știm că aceste obiecte există, dar că în același timp noi suntem cei care le dăm viață, că această viziune diferită purcede din noi, dar în același timp noi nu putem să facem nimic nici pentru a o trezi, nici pentru a o păstra.

Acesta este transpersonalul, acest moment trecător în care avem conștiința absolută că există altceva în afară de stările noastre obișnuite, și nu în exteriorul nostru, ci chiar în noi înșine. Nimic nu poate face ca această certitudine să se producă și să fie posedată de voința și imaginația noastră. Dorința nu poate coexista cu această stare. Aici putem vorbi de înțelepciunea Egalității, ca și cum în starea lipsită de pasiunea saturniană, **URANUS** ar găsi mijlocul de a se furișa pe neașteptate. Dar lumea adesea ne orbește și ne copleșește în același timp. Nu servește la nimic, în acest caz să dorim să ne schimbăm, să fim independenți de stările noastre mentale obișnuite. Nu există proiect în căutarea noastră transpersonală. **SATURN** își păzește cu strictețe teritoriul și își fixează bine limitele, și nu prin încălcarea lor ne va permite el să trecem. Nu este nimic de depășit, de descoperit. Acela care știe să aprecieze ceea ce este, care se acceptă are mai multe șanse să se deschidă dintr-o dată în fața acestei întâlniri decât o persoană care-și orientează întreaga dorință în această direcție numai pentru că a auzit vorbindu-se despre ea. Cel mai adesea vrem să atingem acest scop recunoscut pentru a fugi de suferință. Ceea ce este incompatibil cu adevărata aspirație. Noi vrem să fim independenți, liberi de greutate și astfel ne manifestăm ignoranța: de ce să căutăm ceea ce suntem deja? În „independent” există „dependent”. Noi facem ca unitatea noastră să fie dependentă de alții, de răspunsul lor, de recunoștința lor. Aceasta înseamnă că suntem dependenți de emoțiile noastre, de imaginile pe care le avem despre noi înșine, de dorințele noastre. Multe persoane vorbesc despre ele însele cu un asemenea dispreț încât egoul această autocreație uraniană are toate motivele să urle de mânie din cauza separării. În aceste momente trecătoare, de întâlnire cu viziunea noastră interioară putem face constatarea, fără nici o urmă de îndoială: **„Eul este Sinele”**. Acesta pare a fi mesajul lui **URANUS**: nu este vorba să excludem, să definim, să preferăm, să ne renegăm datorită unor voințe invizibile cărora le împrumutăm dorințele și evaluările noastre. Este vorba să integrăm diferitele noastre dimensiuni interioare, să le lăsăm să se sintetizeze, să reconciliem noi diferențele și conflictele, să acceptăm să fim un copil ignorant întâlnindu-și nuditatea. Adam și Eva erau goi... și trăiau în Paradis. Ei nu căutau să știe. Ei

erau deja în Cunoaștere, dar nu o știau. Este evident la întâlnirea cu aceste stări transpersonale că știința și analiza nu fac parte din ele. Ele nu survin decât ulterior, atunci când vom încerca să povestim, dacă memoria ne va ajuta, ceea ce nu este întotdeauna cazul, încercați să spuneți: „am văzut arborele” și saturnianul va spune: „și eu”. Ceea ce este miracol pentru cei cu atenția trează, pentru ele este banalitate. Este vorba despre două raportări la realitate care sunt incompatibile: saturnianul numără și disecă, și nu are decât o viziune globală și fugitivă a lucrurilor. El nu le percepe imediat. Uranianul observă un fenomen și evidența propriei sale existențe țâșnește din el. În **Unul** nu există observator pentru a judeca sau defini. Nu există decât Realitatea Absolută a obiectului observat. Și această realitate este o pură clipă de eternitate. Cel mai bun mod de a ni-l însuși pe **URANUS** este de a începe să includem, imediat, tot ceea ce suntem, fără să uităm nimic, fără să decidem dinainte dacă este bine sau rău și, mai ales, fără să ne referim la nimeni. Un uranian trăiește fără datorii chiar dacă moare de poftă, dar se simte prea divizat în așteptarea celui alt și înțelege repede că experiența se trăiește într-o clipă. Nu are timp să se ocupe de altceva. Trebuie sesizată conștiința de sine atunci când ea apare. A include înseamnă de asemenea a înceta să considerăm că celălalt, modelul exterior, tatăl proiectat este castratorul. Aceasta înseamnă dezvoltarea atenției, iar în acest sens cel mai eficient mijloc este respirația. Acesta este scopul tehnici *pranayama* din *yoga* - a elibera prin calm progresiv spațiul mental necesar manifestării uraniene. În astrologia antică **URANUS** guvernează inspirația, iar **NEPTUN** expirația. Întreaga învățătură a lui Buddha se sprijină pe această asimilare a unei respirații conștiente și controlate, dar neforțate ce ne permite să privim toate mișcările mentalului și să le lăsăm apoi să se destrame precum norii sau fumul.

Aceasta e accețiunea în care apare progresiv sensul *mantra-ei* fundamentale a buddhismului. Așa suntem noi: aceste emoții, aceste vise, aceste temeri, aceste acceptări, aceste refuzuri ale schimbării, această incapacitate de a renunța la modelele și referințele noastre, această nevoie panicată de a deveni și a putea încă face cuceri, conserva.

Acesta este egoul, și nu avem nici un alt instrument de lucru. Atâta timp cât vrem să pătrundem în labirint^ nu trebuie să-l condamnăm dinainte. El trebuie să fie acela care rezolvă enigma. El, întâiul, **URANUS**, această sinteză ce spune „eu, al meu” e conștient de ceea ce se petrece în noi, vede clar și astfel orchestrează ansamblul funcțiilor noastre. E cel care poate în același timp diviza pentru a stăpâni și asambla pentru a reuni. **SATURN** nu e creativ - nu e decât o ternă repetare a ceea ce e deja cunoscut. Din momentul în care putem să-l simțim, **URANUS** este cel care vorbește deja în noi. Problema este: de ce un uranian care posedă capacitatea foarte dezvoltată de a include un ansamblu de date logice exterioare într-o viziune sintetică și originală, nu poate utiliza această capacitate pentru a se cunoaște imediat în aceeași manieră? Pentru că nu vrea? Sau poate pentru că preferă să gândească că Tatăl, Lumea, **SATURN** îi interzic.

URANUS ÎN VIAȚA COTIDIANĂ

Doar planeta **URANUS** pune problema liberului arbitru și a supremației inteligenței asupra înlănțuirilor mentale. Ea este așadar, prin excelență, planeta Cunoașterii de Sine și a evoluției spirituale. Tată al lui **SATURN**, planeta are

meritul de a fi accesibilă înțelegerii noastre, cel puțin până la un anumit nivel, și de a ne permite să realizăm trecerea către Sine plecând de la experiența cotidiană. Fiecare copil ce se naște poartă în sine sentimentul Supremației proprii planete. În el egoul nu e încă format. Acesta este un fenomen ce se recrează viață după viață, și care ia forma contextului natal. Când au fost reactivate suficiente *samskaras-urii* și *vasanas-uri* de către confruntarea cu lumea exterioară, noua personalitate e constituită. Aceasta reprezintă în medie un sfert din ciclul planetei **URANUS** sau 21 de ani. Pentru ca acest simț al Eului să-și găsească expresia în lumea exterioară, începând să se sclerozeze dacă nu e îmbogățit printr-o cale personală, e necesară o perioadă dublă de timp. La 45 de ani totul e jucat, între repetiția saturniană și evoluția uraniană.

Egoul copilului mic e nediferențiat: el poate foarte ușor să creadă că el guvernează lumea ce-l înconjoară, declarându-se regele ei. Orice copil este un prinț ce nu face nici o diferență între el și ceilalți, ce nu respinge și care se afirmă spontan. Uranianul păstrează această predispoziție naturală, dar comportamentul său diferă dacă el este o tipologie directă sau retrogradă. Ca tipologie directă, el se va face recunoscut de ai săi prin autonomia sa decizională. Va avea încredere în sine.

Ca tipologie retrogradă, el își va alege lideri pentru țelul său, va face sindicalism, va apăra drepturile omului, va afirma ideologiile sale împotriva puterilor de fapt. El e astfel: preferă să plaseze bombe mai degrabă decât să demonstreze buna întemeiere a idealurilor sale. Se plictisește repede în spatele unui birou; este omul de acțiune ce electrizează tribunele unde se poate face cunoscut prin exprimare. Dacă e de acord să participe fără a spune altora cum trebuie să trăiască, va fi aplaudat. Toți uranienii visează să troneze pe un munte, înconjurați de curtea lor, așezată ceva mai jos. Cum un astfel de munte nu se găsește pe **PĂMÂNT**, vor suferi inevitabil decepții... retrogradări.

Un uranian retrograd găsește că nimic nu merge destul de repede; el vrea să fie independent. Aceasta nu înseamnă că el e dornic să se insereze în colectivitate, nu-l interesează aproape deloc să-și dezvolte experiența puterii. El se poartă ca o adevărată odraslă regală, atât timp cât e unicul copil al părinților săi. Dar nu va ierta niciodată faptul de a fi detronat de un frate sau o soră mai mică. Va urmări de acum încolo să-și dovedească supremația în alt fel, și o va dezvolta de preferință printr-un sistem intelectual disident. Aceasta îi va permite să afirme pentru toți odată că nu e recunoscut.

El păstrează din copilărie, oricare ar fi fost circumstanțele, impresia unei dezrădăcinări, a unui doliu definitiv, ireparabil ce-l face să-și piardă încrederea în propriul său destin. În acest sens, uranianul retrograd e mai maleabil, mai evolutiv decât un uranian direct; el se îndoiește de ideile sale și le poate face scopul său favorit de explorare, ceea ce-l poate conduce foarte departe. Când va fi terminat de construit un regat anume va putea foarte bine să pornească în căutarea Regatului Sinelui.

Amândoi au mai mult sau mai puțin tendința de a sfâșia vâlul Universului. Pentru ei e mai important simțul lucrului decât metoda; nici nu le trece prin cap să întrebe „de ce?”. Sunt prea ocupați să demonteze propriile jucării pentru a descoperi mecanismul. „La ce folosește aceasta?” n-are prea mare importanță; ei au sesizat aceasta imediat ce jucăria a început să funcționeze. Viziunea sintetică,

intuitivă, imediată a uranianului e proverbială; a găsit deja soluția înainte de a demonstra teorema. Acesta e motivul pentru care ajunge să aibă note foarte proaste la examene, atunci când profesorul de matematică sau filozofie e saturnian. El nu-și petrece timpul cântărind și măsurând șuruburi, ci preferă să pătrundă înăuntru. Numai un astfel de uranian poate extrage o informație originală dintr-un ansamblu logic. Marele său patron e Arhimede, cel ce-a descoperit cvadratura cercului făcând baie. El face la fel: când nu e evidentă nici o soluție, o lasă să vină singură.

E foarte iritant pentru un saturnian care și-a petrecut toată noaptea asupra problemei și care după aceea are nevoie de șase luni pentru a găsi ecuația corectă. Și uranianul procedează la fel; dar el vede răspunsul aflat în fața sa. Asta e tot. Îi rămâne să demonstreze, dacă aceasta îl interesează. Dacă aveți un uranian în anturajul dumneavoastră, e posibil ca el să crispeze pe toată lumea prin felul său de a fi.

Acesta e motivul pentru care uranienii sunt considerați ca precursori. Ei gândesc cu șase luni (zece ani! un secol!) înaintea celorlalți, dar au dificultăți în a o demonstra celor cărora le deranjează proiectele de continuitate.

Uranianul e întotdeauna mai mult sau mai puțin astrolog... sau astronaut, călător de cursă lungă, aventurier, navigator solitar. Aceasta îi permite să observe cărările desenate de stele-pe cer. El trage concluzii asupra destinului sau le depășește pe cele ale oamenilor. El trasează drumuri noi. Desigur, el va sfârși prin a se întoarce, singurătatea îl apasă. Va căuta atunci un uranian sau o uraniană pentru a-i reproșa că nu i-a lăsat destulă independență, sau din contră. Uraniană adevărată e cel mai adesea celibatară. Aceasta îi permite să aibă o „cămăruță a ei”. Ea își plimbă deasupra lumii lungii săi ochi migdalați deși se înfioară la ideea de a-și pierde libertatea. Desigur, în alte vremuri (afară de arabii secolului IX) uranienii au trebuit să îmbine libertatea de gândire cu rugul sau securea călăului sau piciorul de lemn pe un galion. Noua Caledonie, Guyana, Australia au fost populate de către acești oameni. Ei nu iubeau sistemele...și sistemele le răspundeau la fel.

Toate acestea s-au schimbat astăzi! Nu mai e nimeni spânzurat în occident, pentru că s-a crezut că se poate gândi și altfel. Este chiar foarte la modă, și aceasta are mult succes, cu condiția de a nu explica prea precis ceea ce se înțelege prin aceasta, și cum aceasta ar fi posibilă imediat. Saturnienii au nevoie de timp pentru a înțelege. Uranianul, care ar vrea să fie recunoscut pentru el însuși și a vorbit de experiența sa se simte foarte trist. El se retrage în tumul său de fildeș pândindu-l astfel retrogradarea. El începe să se îndoiască de puterea ideilor ca mijloc de comunicare și de originalitatea ca mijloc de recunoaștere. Nu mai este Regele. El formează asociații, grupuri de studiu închise, locuri de schimb, pentru a se regăsi între frați, între oamenii care se înțeleg. Dacă e un uranian veritabil, nu va rămâne acolo mult timp, afară de cazul în care nu are sacedorțitul inițierii. Adoră să-i învețe pe alții și va găsi acolo o tribună remarcabilă pentru a forma ființe umane autonome...cu condiția ca sistemul educativ să îi permită să o facă. El va sfârși prin a descoperi că idealul său e profesiunea liberală. Va trebui ca într-o bună zi să se întrebe asupra sensului cuvântului „unic”, dacă vrea să nu-și piardă toată încrederea în sine. Viața unui uranian nu se rezumă la a traversa în mod forțat desertul, ci ea e întotdeauna

mai mult sau mai puțin împlinită în sentimentul singurătății. Dimensiunea sa autentică se manifestă atunci când decide, în mod hotărât, să meargă în această direcție , în loc să vrea în același timp să-și combată tatăl pentru a-i obține adeziunea. El va putea înțelege sensul revelator, inițiator al acestui fel de a fi, pe care de atâtea ori a dorit să-l respingă, fără a reuși. Nu! El nu e ca ceilalți. Nimeni și deci, cu atât mai mult, nici el nu e ca ceilalți. El va spune „eu, al meu” chiar dacă e cuprins de frica de a fi respins. Desigur, va ști că-i este imposibil să spună astfel și de-aici se naște generozitatea sa, virtutea fiicei sale interioare, **Venus**, în recunoașterea totală a diferenței dintre sine și ceilalți. La acest nivel ne reîntălnim cu tematica generală a semnelor Aerului: de a se recunoaște pe sine sub privirile celorlalți, de a sesiza nevoile lor reale, precum și fricile lor în spatele judecăților, văzând emoția ca motor al oricărei relații. Dimensiunea Aerului se dobândește controlând-o pe cea a Apei, în care Uranus cosmic e în același timp Fiu și Tată. Uranianul evoluat observă cum cerințele sale exterioare îl separă de el însuși. Se poate hotărî să nu mai joace jocul diviziunii, acceptând să se întâlnească cu sine însuși în fiecare clipă, în experiența vieții. Astfel el va ajunge să-și accepte vârsta adultă. Un uranian nu-și atinge plenitudinea decât, după patruzeci de ani. Iar acest cuvânt „adult” capătă atunci întreaga sa semnificație, de ființă umană autonomă, atentă la realitatea lucrurilor și care nu permite ca emoția, așteptările personale să copleșească relația cu celălalt și în același timp refuză să se divizeze renegând-o.

El devine atunci credibil prin regalitatea sa asumată și nu pretinsă. E exemplul trăit, vizibil al vechilor sale afirmații. El va descoperii că cel mai pasionant lucru din lume este el însuși. Acesta e momentul în care tinerii uranieni se vor întreba care e calea cunoașterii de sine.

URANUS RETROGRAD: INDEPENDENȚĂ ȘI SOLITUDINE

Uranus retrograd ori nu are nici o diplomă, ori are o sută. El ori e total implicat în viața activă, ori pare hotărât să nu se implice niciodată. Încă nu s-a hotărât. Femeia cu **URANUS** retrograd, când nu-i sunt prea clare propriile revendicări de libertate, profită de aceasta pentru a se instala într-o poziție protestatară, de unde poate admira și detesta în același timp pe militantul său tovarăș de viață și-i poate reproșa cu amărăciune că niciodată nu o ascultă și n-o mai iubește. E fascinată de autorii blamați, artiștii marginali, și toți cei ce în general sau în particular, preferă să-i denunțe pe ceilalți mai degrabă decât să le propună ceva. Ea visează un prieten-frate-tovarăș cu care să facă înconjurul lumii sau să se stabilească undeva la munte, dar e mirată descoperind atât de puțini bărbați dispuși să se implice, cel puțin alături de ea. Bărbatul cu **URANUS** retrograd iubește străinele frumoase, turistice, care trebuie să se întoarcă în țările lor. Se păzește să le urmeze acasă la ele și să le ia în căsătorie. Amândoi au intuiție redutabilă pentru a capta în mediul lor persoanele cu care le va fi după aceea imposibil să trăiască. Nu încercați să-i cuceriți, ei nu sunt niciodată liberi. Au oroare de rutină. Visează să vă întâlnească la ora stabilită de ei, în locul ales de ei. ... Exact atunci când au ei chef.

Avizi de libertate, tot ce înseamnă reguli, instituții, securitate, le e ostil, străin. E tipul angajatului totdeauna în întârziere, ce se consideră nedreptățit de remarcile patronului. El renunță destul de repede, căci se plictisește. Din

momentul în care a încetat să-și imprime ordinea într-o anumită direcție, să denunțe organizarea existentă și să-și reprofileze locul de muncă, nu mai are nimic de făcut acolo. Astfel el consideră cu ușurință viața și munca precum un vast orizont provizoriu, și lumea profesională ca pe o mină de experiențe de reînnoit. E la fel de capabil ca un uranian direct, dar îi vine mai rar în minte să culeagă fructele materiale ale eforturilor sale. Are nevoie de noutate, de o pasiune intelectuală de satisfăcut, de o operă dificilă pentru a se testa, pentru a-și justifica deosebirea față de ceilalți.

Incapabili de a se supune, incapabili de a comanda, uranianul retrograd nu-și găsește locul decât în singurătate, într-un post pe măsura lui, pe care și-l imaginează repede dacă nu este oferit în realitate. Într-o zi va descoperi necesitatea de a se integra într-o structură și de a-și asuma consecințele afirmațiilor sale. Obligația cotidiană, care implică o responsabilitate personală asumată, poate foarte bine să-l conducă la a renunța la o reușită ce ar satisface pe mulți alții.

Un uranian retrograd care nu are zilnic o idee de fredonat găsește viața de netrăit. Acesta e motivul pentru care cunoașterea de sine i se potrivește: un instrument pe măsura sa - inepuizabil. Riscul este ca el să se investească total (e o dimensiune obsesională a conștiinței) în detrimentul restului. Dacă nu are motivații foarte bune pentru experiența interioară, va avea tendința să alerge din conferință în conferință și de la micile grupări la noile staruri ale „revelației”, totdeauna în căutarea unei propuneri care îi va ocupa spiritul. Într-o zi când necesitatea materială va face legea, se va opri și se va resemna să acționeze la fel cu toată lumea, mulțumit de sine, temându-se să ia inițiative, dar contestându-le pe ale celorlalți și astfel îi poate veni ideea că rețeta succesului se află în el însuși. Un uranian care-și pune originalitatea în slujba colectivității, are toate șansele să se înalțe; mințile dinamice și inovatoare nu prea abundă. Anumiți patroni îi preferă, chiar sunt dispuși să le accepte crizele de independență.

Din eșec în respingere, de la porți închise la singurătate din ce în ce mai lungă, uranianul retrograd se întreabă la patruzeci de ani dacă este făcut pentru ceva. Independența începe să-l apese. Este momentul în care realizează o cotitură, în care urmărește să fie interesat mai mult în direcția inimii decât în ceea ceia intelectului. El descoperă că independența nu poate fi o revendicare îndreptată împotriva celorlalți.

Dacă a eșuat nu e din cauza gustului pentru libertate. Există călători solitari fericiți. Eșecul se datorează faptului că această libertate e o fugă din fața obligațiilor, responsabilității, a conflictelor inerente, a întâlniri cu ceilalți. Nu e prima dată când își ratează experiența: atâtea bombe plasate, revoluții înăbușite, galere, exoduri, respingeri ale lumii și vagabondaje au sfârșit prin a-l convinge că nu are nimic de a face cu „aceia”. Dacă însă se teme de puterea idealurilor celorlalți e pentru că s-a lovit de ele de prea multe ori. Legea entropiei karmice lucrează pentru a-l face să se împiedice acolo unde deja a mai făcut-o. Atâta timp cât va crede în idei, le va combate. Deci, împotriva lui este îndreptat eșecul; el va scăpa doar atunci când se va întreba asupra adevăratului comportament, și asupra valorii nemăsurate pe care o pretinde identificărilor intelectuale. Nu se vindecă ușor această boală; spuneți-i unui uranian retrograd că parcă ar fi fost șef de bandă; se va înfuria. Oricât de mizerabilă ar fi starea sa lăuntrică, el va

păstra întotdeauna o demnitate personală.

El se vrea original și reproșează celorlalți că nu-l urmează. El le cere să-l recunoască fiind unic, independent, el însuși contestatar, cu toate acestea iubit. Nu suportă să fie respins, aceasta îi amintește de condamnările pe care le-a suferit în alte vieți. Singurătatea se instalează progresiv, devine suferință ascuțită, permanentă. Nu știe cum să facă primii pași spre ceilalți și preferă să creadă că ceilalți nu-l doresc. Timpul trece cu experiențele colective ratate în asociații conflictuale, cu crize de independență în conflict cu parteneri care îi seamănă mult, uranianul retrograd sfârșește câteodată prin a se întreba asupra sensului diferenței, bogăția complementarității, și a le aprecia. Suferința sa poate dura mult timp datorită sentimentului de a nu se putea face înțeles. Asta îl face să creadă că el știe ceea ce alții nu știu, sau că ceilalți știu, dar el nu va ști niciodată. Dorința sa exacerbată de fraternitate, de prietenie, de operă colectivă, unde fiecare ia inițiative și unde nimeni nu conduce, sfârșește prin a se diminua. Trebuie să recunoască că acest tip de uranian e unul rar și că are interesul de a munci singur, a crea singur.

Dintre toate retrogradările, aceasta e singura care face persoanele să se întrebe asupra sensului comportamentului adult în viața socială și în viața afectivă. Nu mai trebuie să se confrunte cu ceilalți și decide să treacă la fapte mai degrabă decât să accepte de la aceștia satisfacția dorințelor sale. El va cerceta ceea ce a lăsat în urma sa, va evita conflictele superficiale, respingând orice ideologie, orice speranță de a profita de pe urma experienței cotidiene. Va înțelege că soluția nu constă în a se izola, în a forma grupuri selective în care se simte ascultat și protejat. Dacă va vorbi, va vorbi despre sine, pe care deja îl iubește mai presus de orice. Instabilitatea sa devine astfel mobilitate și spirit de descoperire, incapacitatea sa de a se fixa în sisteme intelectuale permite o mai bună distrugere a identificărilor: nu cere altceva decât să se apere de ele. El deschide drumuri către interiorul său, și curând cele ale Cerului îi vor părea mai puțin motivante. Dacă se mai enervează văzându-i pe ceilalți plimbându-și nasul pe sus, el știe că minunile, predestinările, speranțele, transformările, nu vin din senin. El devine acel Prometeu, care nu renunță niciodată, în măria sa titanică, în revolta sa, să rupă lanțurile ce-l strâng. Devine terestru atunci când reușește să-și parcurgă drumul: **SATURN** și **JUPITER** sunt ghizii săi, maeștrii săi, dar el știe că este el însuși, dincolo altceva. El știe, în fine, pentru că o trăiește. Asta e toată diferența care-i redă unicitatea. Acesta e punctul din care trebuie să înceapă orice căutare spirituală. Dacă vrem în mod real să facem din aceasta obiectivul unei vieți înfloritoare. Aceasta se face nu păstrând interogația psihologică și socială, ci mergând până la sfârșitul realizării personale. Singur cel care poate spune „eu, al meu” cu toată conștiința acestei afirmații poate începe să se întrebe asupra naturii acelui Eu ce vorbește, acționează, gândește, dorește ... și să găsească răspunsul. De la Eu la întâlnirea cu Non-Eu aceasta este aventura inefabilă pe care unii reușesc să o trăiască. Bariera dintre **CAPRICORN** și **VĂRSĂTOR** nu poate fi abolită ... dar ea poate fi trecută natural, spontan, de multe ori în amândouă direcțiile, până când teritoriul de dincolo e bine consolidat, el putând pătrunde în el fără frică și fără regret. Sfârșitul aventurii uraniene, Unitatea regăsită e cunoscută mult înainte ca iluminarea să aibă loc și uranianul care a recunoscut această etapă Știe bine că transpersonalul nu e un mister insondabil ci o realitate a prezentului pe care nu o poate transmite.

Dacă **URANUS** este Axa-Lumii, comportamentul uranian formează oameni capabili de a se realiza. Doar ei au curajul de a se aventura către granițele necunoscutului și de a le depăși într-o zi fără a aștepta ca cineva să-i preceadă sau să-i urmeze. Doar ei cunosc energia pe care au investit-o pentru a se face recunoscuți înainte de a renunța. La sfârșitul drumului înțeleg că înainte de toate ei sunt cei care trebuie să se recunoască.

Vărsătorul, în al treilea nivel al său vorbește despre renaștere. În „renaștere” ca și în „cunoaștere” e prezent cuvântul „naștere.” Astfel, pentru un uranian ce a reușit în căutarea sa, fiecare clipă devine o naștere a evenimentului și a lui însuși.

NEPTUN OGLINDA VISELOR

A opta planetă a Sistemului Solar.

Revoluție siderală: 164 ani și 280 zile.

Revoluție sinodică: 367,49 zile.

Cuvinte cheie: Okeanos, Styx, Meduză, Sirenă, Poseidon, **Neptun**, *Akshobhya*

Necreatul, potopul, purgatoriul.

Diluție, fuziune, confuzie, vid.

Oceanul, lumile apelor și subteranelor.

Iubire, căutare transpersonală, credință, religie, Alb, puritate absolută.

Depersonalizare, non-eu, prefixul „in” - privativ.

Cedare, permeabilitate, dependență, drog, alcoolism, claustru, funcțiile fontanelor. epifază.

Înțelepciune: Starea de martor.

Karma: rea-voință, agitație mentală, îndoială.

O PLANETĂ DE GHEAȚĂ

Haosul, atât la greci cât și la egipteni era definit ca un ocean înghețat fără formă și fără limită. EL nu este neantul, ci **Vidul**, sursa elementelor subtile de unde se pot naște formele. El este **ATOUM** și este definit prin negativul „ceea ce nu există”. El reprezintă timpul în care „încă nu era...”, fără reper, fără măsură. Înainte de începutul oricărei creații, pentru a concepe ce-ar putea fi acel „ceva” ar trebui să ajungi să te situezi într-un „înainte de început”. Este ceea ce în termeni buddhisti evocă **ceea ce nu poate fi gândit**, care scapă întotdeauna oricărei definiții, oricărei explicații.

Din HAOS provine direct Okeanos, apele primordiale, înaintea divizării dintre sus și jos, dintre cer și pământ (URANUS și **GAIA**) în care el se manifestă ca **principiu al** vieții sub propriul său nume.

Legenda este peste tot aceeași: era un mare fluviu de apă dulce care cuprindea lumea în limitele sale... iar primele creații au fost acvatic.

Acești copii ai haosului erau himerele, monștrii hibridi despre care ne amintesc legende: șarpele marin, fecundator al oului Lumilor, sirenele malefice care înlănțuiesc prin farmede, feele păraielor, sfînxul gata să devoreze oamenii care nu reușesc să îi dezlege enigmele.

Ei sunt gardienii **Necreatului** a căror privire de flacără petrifică pe cei care sunt prinși de teroarea pe care le-o inspiră. Trebuie să-i surprindă prin viclenie sau prin înțelepciune ca ripostă împotriva armelor lor, pentru a merita laurii lui Heros.

Pentru a înfrunța aceste creaturi himerice ale Apei trebuie să fi precum Galahad, cavalerul imaculat al Mesei Rotunde, fără pată, fără frică, fără dorințe.

Lancelot, investit în proiectul căutării Graalului de către Doamna Lacului, Viviane, n-a putut să-și atingă scopul în ciuda tuturor eforturilor sale: a fost prins *p.* cursa narcisică a iubirii sale ideale, regina Guenevive.

Însuși Perceval n-a putut să aducă trofeul revelator. Când, în sfârșit, l-a putut ține în mâinile sale, imaginea proprie pe care a putut-o contempla atunci l-a iluminat.

Legenda lui Narcis este însă și mai semnificativă pentru că tânărul bărbat moare din dragoste contemplându-și imaginea sa în apa râului. Dragostea despre care este vorba aici nu este decât un vis al ființei contemplându-și imaginea în mijlocul celorlalți și proiectându-și propria sa imagine, reflexia sa niciodată accesibilă.

NEPTUN guvernează aceste vise ale Iubirii Absolute, ale depersonalizării mai degrabă decât al transpersonalizării, unde omul se pierde în căutarea în alții a ceea ce dintotdeauna poseda de fapt.

Se vede că lumea neptuniană nu are nimic „călduț” și constituie cu siguranță una din bazele cele mai constrângătoare ale infernului nostru: iluzia. Planeta spune că noi nu ne-am contemplat niciodată decât pe noi înșine, prin imaginile fugitive ale apelor mentalului, și în această direcție trebuie înțeles al treilea nivel al semnului **BALANȚEI**: a reveni - în toată accepțiunea cuvântului - la contemplarea acestor jocuri maritime în care dorința noastră dă viață și realitate celuilalt, semenul nostru identic în toate nouă.

VENUS, ieșind din Ape se căsătorește, firească, cu **NEPTUN**, apoi cu Hefaistos - fierar al infernurilor: ei fabrică împreună himere, hibrizi, roboți, irealități. Separat de Energia unitară a Creatorului ea nu este decât o încercare tentantă ce ascunde realitatea în spatele seducțiilor sale și a jocurilor sale copilărești.

Și trebuie un adevărat curaj ființei umane ce merge să caute dincolo de aceste proiecții fantomatice, adevărata sa natură de Okeanos. Dacă acest drum este atât de puțin încercat de către căutători este tocmai pentru faptul că el le inspiră o adevărată teroare. Ei sfârșesc întotdeauna prin a întâlni pe acest drum pe copiii Styxului, fantomele propriilor lor creații. Aceste construcții - spun tibetanii - sunt cele pe care le privește cel dezincarnat când abordează sferele Realității. În tranziția între cele două lumi, strălucește un turbion de lumină albă strălucitoare.

Este suficient ca el să se cufunde în ea pentru a fi liber. Dar el preferă, împins de propriile lui fantome și construcții mentale, să se arunce din noii în infernurile Pământului. Această imagine a luminii albe strălucitoare și orbitoare este cea a lui Okeanos, zeul care dă naștere creaturilor sau hibrizilor imaculați: Lebăda („vehicolul” lui Indra, Energia), Taurul („vehicolul” lui **JUPITER**), Pegas (calul înaripat, neîmblânzit, pe care doar Athena îl poate domestici)

Toate aceste texte ne spun că pentru a atinge idealul spre care aspirăm fără al cunoaște, mai trebuie să lăsăm la o parte orice urme de dorințe și de identificare, orice idee de cucerire și putere, pe scurt orice ideal. Și de aici rezidă paradoxul: pentru a atinge Realizarea Ultimă, trebuie să renunțăm la visul pe care-l avem despre ea. În caz contrar, trăsăturile umane pe care le-am fi păstrat s-ar fi interpus între noi și ea, iar teroarea ne-ar fi copleșit. Dincolo de orice limită nu poate fi un obiect al credințelor (concepte uraniene), sau al încrederii (fuga

neptuniană care încredințează altuia grija de a ne conduce pe drumul cel bun).

Această cale a Purității, a purificării interioare ce conduce spre lumile ignorate și dorite este reprezentată în tradiția buddhistă prin *mandata* celor Cinci Elemente. În mijloc tronează *Akshobhya*, Eterul Alb, înțelepciunea asemănătoare Oglinzii. Pentru a ajunge la El trebuie să-treci prin puzzle-ul Curcubeului, reprezentat de cele patru înțelepciuni - Zeul Apei, *Amogasiddhi* păzește poarta dinspre Sud. El este verde ca și Țara Emoțiilor și a iubirii și oferă omului care-și cucerește înțelepciunea capacitatea puterilor transpersonale: compasiunea, puterea de a vindeca, clarvederea, cunoașterea trecutului și viitorului, stăpânirea Spațiului și a Timpului etc. Este o nouă etapă. I se acordă într-un fel, atributele divine ale copiilor lui **JUPITER**, pe care i-a moștenit el însuși prin alianța sa cu Titanii. Cine n-ar deveni nebun de putere, abordând aceste cunoștințe transpersonale, dacă n-ar fi epuizat mai înainte câmpul posibil al puterilor terestre? Pentru ca ele să fie utilizate corect, trebuie să lăsăm mai întâi să se disipe nevoia de a le poseda, de a conduce pe alții, trebuie să le fi obținut să ne dăm nouă înșine ceea ce dorim. Este deci evident că într-un anumit stadiu *vasanas-urile* individuale vor interveni pentru a ne bara drumul. Ne vom reîntoarce.

A făcut-o Orpheu, au făcut-o și Cavalerii Mesei Rotunde. De ce am fi noi mai descurcăreți decât ei? Cei ce vor să plece pe acest drum trebuie să fie prinți, uranieni, cavaleri solitari, îndrăzneți și lucizi. Japonezii și chinezii spun: numai tigrii au energia și curajul de a o face.

Că trecerea se face prin **URANUS**, nu este de mirare: Okeanos este în același timp Tatăl său mamut și Fiul său titan. Okeanos este deci în același timp poarta de intrare a lui **URANUS** și poarta lui de ieșire. Energia uraniană este, în orice caz trecerea, în cele două direcții.

LUMEA MARITIMĂ

În genealogia Khronidelor, Poseidon este cel care moștenește Universul Apelor, și din această cauză, el este cel care este însărcinat să guverneze și să controleze creaturile lui Okeanos a cărui prezență ar putea să reducă lumea la neant...El are ca atribut regal tridentul, fulgerul cu trei brațe care permite dezlănțuirea forțelor mării sau domolirea lor și de a stăpâni forțele arhaice pe care le păzește. Numărul trei, în tradiție este Principiul Vieții, Energia anterioară formei. Pentru a se încarna el are nevoie de un receptacol, de un pământ.

Mediul uterin evocă în mod natural legenda neptuniană. Viața se manifestă aici prin oul fecundat, fătul crește din ape, nediferențiat în corpul mamei până când nașterea îl separă de aceasta. Regretul matricei și aspirația ființei umane către Unitatea primordială se pot confunda cu ușurință. Există un paradis pierdut, dar nimic nu poate ști cel care caută de a-și fi re trăit nașterea și de a-și fi regăsit impresiile paradisiace trăite în timpul concepției.

La antici, paralela **NEPTUN**- fuziunea cu mama era bine cunoscută. Funcția neptuniană de dependență absolută a copilului nou-născut era atașată altă dată glandei pineale (epifiza) care guvernează fontanela. Descartes acorda acestei glande virtutea de a stabili relații subtile cu mediul înconjurător și de a face ființa capabilă să perceapă emisiile exterioare. Fontanela, închizându-se, oprește

această comunicare, în timp ce structura mentală favorizează dezvoltarea limbajului.

Această funcție este total negată astăzi de către medicina oficială care mărturisește totuși că nu știe nimic despre acțiunile epifizei. Persoanele care au **NEPTUN** ca dominantă par să se abțină totuși să demonstreze că fontanela lor nu ar fi atât de închisă pe cât ar crede: ele dispun de o calitate simbiotică particulară care acționează la un nivel subtil de relații și poate antrena tulburări raționale evidente când structura lor mentală este aleatorie. Mai mulți neptunieni se definesc ca poli receptori, ușor de introdus și de pierdut în ambianța exterioară, ce funcționează prin impresii indefinibile, dar totuși verificabile prin fapte. El se depersonalizează foarte ușor în fața celorlalți și se poate compara această stare cu un mimetism instinctiv destul de apropiat de cel care adoptă un copil pentru a dezvolta modelele sale de comportament.

Pentru un adevărat neptunian, e dificil de știut ce îi aparține și ce revine altora. Receptivitatea, la subiectele evaluate, poate fi ca și a corpului care rezonază la suferința celorlalți, manifestând, într-o fuziune necontrolabilă, aceleași simptome în aceleași circumstanțe. Această facultate particulară era foarte cunoscută altă dată în satele franceze și asigura renumele câtorva vindecători care „cumpărau” răul de care sufereau vecinii lor și-i debarasau de el.

Într-un mod evident, la lectura temelor, planeta, mai ales când ea controlează planetele rapide, pare să favorizeze destructurarea mentală până la a crea handicapuri. Ea poate de asemenea să trezească la o dimensiune a schimbărilor foarte vaste și depersonalizate, care face dintr-un deținător al unui anume „dar” o veritabilă oglindă receptivă ce poate merge până la una din formele cele mai elevate ale comunicării mentale: claraudiția.

Aici intervine periculoasa noțiune de „canal”. Că există senzitivitate extremă la anumiți neptunieni, este un fapt de necontestat. Că aceștia din urmă să fie investiți numai pentru atâta lucru, pentru o misiune particulară este mult mai îndoielnic, iar amalgamul se face un pic prea repede. Trebuie ținut cont de partea emoțională considerabilă care poate să invadeze aceste impresii, această stare de confuzie ducând la o pierdere a analizei și a simțului diferenței.

Copilul neptunian este destul de ușor „liniștit” în a cere dragoste necondiționată din partea celorlalți... Dar nu trebuie văzut neapărat aici un defect de inteligență. Starea de oglindă este o stare de „uimire”, de disponibilitate absolută și nestructurată, fără judecată, iar impresiile neptuniene, chiar păcătoase când ele nu sunt stăpânite, îi sunt un preludiu.

Această stare este de altfel, studiată acum în anumite discipline ca osteopatia, în care resentimentul fizic direct al practicantului intră într-o mare parte în exercițiul profesional.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI NEPTUN: A TRĂI PENTRU A TRĂI

Prin comparație cu persoanele din anturajul familial mai dotate în ceea ce privește expresia verbală și jocurile mentale, copilul neptunian se situează ușor în deficit. Planeta nu facilitează nici spiritul critic, nici expresia revoltei. Căutarea sa în dragoste îl face să imite dintr-o dată mediul în care se află. El se impregnează de modele; el le bea. Această funcție de „cameleon” poate să facă din

el un copil supus, prea docil în ceea ce privește injoncțiunile parentale, adoptând pentru ai săi toate judecățile care sunt formulate împotriva lui. Dependența copilului, naturală atâta timp cât structura egoului nu este la locul ei, poate astfel să se prelungească dincolo de timpul necesar. Neptunianul se va îndoi atunci de inteligența sa și de capacitatea sa creatoare. Dacă n-a fost încurajat în aptitudinile sale, recunoscut în dificultatea sa, el va nega calitățile sale de receptivitate și poate să-și amplifice mimetismul în mod exagerat.

Neptunianul se va îndoi în acest caz de propria inteligență și de capacitatea sa creatoare. Dacă nu a fost încurajat și recunoscut ca fiind diferit și mai dificil, el își va nega calitățile receptive și se poate dovedi extrem de stângaci în mimetismul său față de mediu. Neîncrederea în sine, sentimentul de inferioritate, dificultatea în a se exprima pot să-i întărească convingerea că este incapabil de a trăi. Ca adult, el va avea tendința să se definească prin tot ceea ce nu este, prin tot ceea ce alții au mai bun decât el și să obțină recunoașterea printr-o pliere sistematică la dorințele altora. În acest caz, a fi „un releu de iubire” pentru el nu este decât simpla negație a propriei persoane, puțin susceptibilă de o disponibilitate reală față de mediul înconjurător. Acestui comportament îi lipsește discernământul într-o măsură prea mare pentru a fi credibil în plan spiritual. Influența acestei planete produce o confuzie evidentă între starea de fuziune și dovezile de dragoste, iar neptunianul asimilează rapid sentimentul său de a fi Totul cu concluzia: „Toată lumea sunt eu...”. Nu toată lumea e neapărat de acord cu acest accent pe care neptunianul îl pune automat asupra sentimentelor și dorințelor proprii și mulți se simt desconsiderați de acest mod de abordare. Neptunianul caută atunci persoane care să-i semene și le găsește: există întotdeauna persoane averse de fuziune și de depășire în plan afectiv care vizează să trăiască o iubire ideală în afara realității cotidiene și a oricărui conflict. În acest fel se realizează cel mai adesea unitatea neptuniană: prin negarea sa și a celuilalt.

Neptunianul care fuzionează poate atunci să declare cu aplomb: „Eu nu exist, nu sunt decât iubire, Dăruire, Sacrificiu”... pentru ca apoi să se plângă, în momentul în care survine dezamăgirea, de trădarea și lipsa de recunoștință a celui sau a celei căreia „îi dăduse totul”. E greu să-i explici unui neptunian că declarația sa de dragoste nu are semnificații decât în raport cu amploarea propriilor sale necesități. El nu percepe acest lucru și este incapabil să-l definească.

Când survine trăznitul și celălalt își revelează dorințele și așteptările, diferite de ale lui, când celălalt fuge în fața acestui val enorm de afecțiune, neptunianul realizează uneori cât de departe se afla în îndeplinirea propriilor sale dorințe. Se hotărăște să spună „eu” în ciudă oricăror dificultăți pe care aceasta le presupune... E posibil ca el să devină conștient atunci de faptul că apelul său către Infinit nu era decât un concept menit să mascheze, în plan psihologic, comportamentul său indecis. Că dorind să fie o cupă în care să se poată oglindi toate formele nu a ajuns decât la inform. Și că declarațiile sale de non-existență nu făceau decât să ascundă dificultatea sa de a fi.

Nediferențierea e mult mai des întâlnită la neptunieni decât stările transpersonale. Aceste stări apar uneori, dar ele nu pot să dureze atâta timp cât persoana nu s-a asigurat pe planul ego-ului, câtă vreme nu și-a orientat atenția

și căutarea către ea însăși. Depășirea nu poate să rezulte niciodată din negarea de sine ci prin înglobarea treptată a tuturor capacităților ființei. Calea trece prin URANUS care reprezintă cunoașterea egoului. Aceasta nu are nimic de-a face cu spiritul de sacrificiu voluntarist și cu mila zugrăvite în diferite culori de proiecțiile neptunianului disonant, dornic de a se face util (de a servi, de a ajuta). Dar acest comportament îi permite să continue să considere lumea ca pe un uter gigantic care oferă mană din abundență, și să viseze că toată lumea are în grijă pe toată lumea (deci și pe el). Viața nu are sens dacă el nu are o misiune, dacă nu există un ghid, dacă nimeni nu poate să-i reveleze propria ființă.

Acest comportament iresponsabil în relațiile afective atinge un maxim în cazul celor cu NEPTUN retrograd. Persoana pare să fie incapabilă să-și perceapă cele mai elementare impulsuri și dorințe și să-și analizeze comportamentul. Există în acest caz o orbire întreținută voluntar, care accentuează aspectele anemiante ale planetei, până la a menține persoana respectivă într-o stare de infantilism etern.

Este posibil ca persoanele cu NEPTUN retrograd în tema natală să fi fost implicate într-o căutare religioasă într-o altă existență, dar fără a înțelege adevărata semnificație a credinței în termenii unei experiențe personale. Aceste ființe au adoptat diferite coduri morale, au predicat dogmele pe care le-au învățat și s-au judecat și condamnat în numele acestor dogme atât pe ei înșiși cât și pe ceilalți. Supunerea față de valorile instituționaliste fără nici un fel de discernământ a devenit un automatism pe care ele și-l impun astăzi ca pe un sacrificiu de ispășire himeric care îi face să se nege pe ei înșiși în permanență.

Ele se amăgesc în idealuri, cu credința în intervenția magică a unei puteri omniprezente care le va salva de ele însele. Într-o altă viață, realitatea cotidiană le-a bătut la ușă, dar ei au refuzat-o. Credința și rugăciunile s-au dovedit zadarnice. Ei s-au agățat de visele lor negând realitatea care le revela iluzia în care trăiau, incapabili să se abandoneze și să se vadă cu așteptările și fugile lor. De la așteptarea salvatorului până la a se considera un trimis, nu e decât un pas care se face repede. Abandonul distruge complet această speranță, revelând adevăratul său sens: căutarea mamei omniprezente ca unică țință a atenției și dorințelor noastre. El ne readuce visul uterin. El nu ne conduce nicăieri, doar la vid și la disperare în cazul în care îl acceptăm. NEPTUN devine atunci în noi apelul către o zeitate încântătoare sau terifiantă care să umple în sfârșit vidul cu care ne confruntăm.

Trebuie depășită această etapă pentru a intra în dimensiunea neptuniană: recunoașterea vieții de dragul vieții, finitudinea ființei, realitatea angoasei devenirii care ne face să menținem Roata fără sfârșit a renașterilor. Abia atunci poate să înceapă observarea clară a realității. Nu mai este nimic de spus, de demonstrat, de căutat. Ne rămâne să trăim, asumându-ne responsabilitatea pentru viața noastră. NEPTUN devine cotidian, meditație asupra momentelor care se succed, observarea proceselor mentale... constatare. Despuiată de iluzia unei misiuni, a unei datorii și a unei direcții oarecare, ființa este „curățată” de toate visele sale nebune... Dacă iubește, iubește. Dacă dorește, dorește. Dacă respinge, respinge. Nu trebuie să dea nimănui socoteală. Este vidul clipei care poate fi umplut sau lăsat să treacă, după cum dorește. Este de asemeni și compasiunea față de ignoranța și visul în care trăiesc ceilalți, răbdarea de a-i lăsa să evolueze în felul lor specific până când își descoperă propriul lor adevăr. Răbdarea,

calitatea lui **JUPITER**, operează din plin în cazul influenței neptuniene. Darul este făcut prin el însuși, fără o voință anume. Iubirea față de ceilalți e resimțită în înțelegerea profundă a ceea ce trăiești, a luptei care-i mână contra lor înșiși... și nu are nevoie de manifestări demonstrative pentru a se exprima. Transparenți neptuniană se manifestă atunci din plin dacă am înfruntat teama fundamentală - moartea - nu mai avem nimic de ascuns, de apărat, de pierdut... Ceilalți nu ne mai produc frică... celălalt suntem chiar noi, este adevărat; asemănător cu noi și totuși radical diferit, pentru totdeauna, definitiv. El.

NEPTUN RETROGRAD: ADAPTAREA LA NORME

O persoană cu NEPTUN retrograd vă va vorbi imediat despre ceea ce ceilalți îl obligă să facă și despre lipsa lor profundă de înțelegere. În același timp el este atât de bun, drăguț, serviabil și atent la dorințele altora încât răutatea lor este inacceptabilă. Dar ce-și dorește el? Nimic, el nu așteaptă nimic. Nu înțelege întrebarea! Nu poate să facă ceea ce vrea pentru că i-ar răni pe „ceilalți”; el nu vrea să dăuneze nimănui.

Când noțiunea de „ceilalți” se concretizează, el vă va vorbi despre părinții care l-au strivit cu indiferența sau dragostea lor, respingându-i toate inițiativele de copil și impunându-i voința lor: el nu putea, nu știa, s-ar fi rănit sau s-ar fi îmbolnăvit. Este de acord: aceasta i-a permis să rămână în sânul matern și să nu iasă din scutece. După 40 de ani, neptunianul retrograd se va afla subjugat de legile mentale (modul de a gândi), devansând criticile și adaptându-se spontan, chiar dacă nimeni nu-i cere nimic. Pare să se teamă de-a lungul timpului de o justiție immanentă care va interveni pentru a-l împiedica să se manifeste. El nu poate face nimic fără aprobarea cuiva. De cum va îndrăzni să vorbească despre el vă va întreba: „E bine?”. Dacă îl veți încuraja va reveni pentru a vă întreba care este succesiunea cea mai convenabilă a operațiilor. Între timp el a mai întrebat și alte persoane ale căror păreri pot fi contradictorii. E posibil de aici chiar să deducă că ați vrut să-i faceți rău și va fi foarte decepționat. Va veni să v-o spună (pentru binele dumneavoastră) și dacă veți accepta rolul de judecător sau de tutore și îl veți readuce la propriile sale intenții, veți fi categorisit ca o persoană indezirabilă.

Neptunianul retrograd are arta de a trezi nerăbdarea, respingerea și disprețul celorlalți în dorința sa de a găsi referințe ireproșabile. El pare atât de dornic de a fi condamnat încât uneori este greu să-i rezisti. Nu așteptați vreo umbră de recunoștință în schimbul ascultării necondiționate pe care o pretinde: este mult prea ocupat cu căutarea unor garanții pentru a-și imagina că ați putea avea și dumneavoastră nevoie de un confident. În ciuda neajutorării sale aparente, știe foarte bine cui să se adreseze: culpabilității înnăscute a saturnianului retrograd (raporturi de tip părinte normator - copil supus), plutonienilor retrograzi (raporturi de dominare) sau unui alt neptunian retrograd pocăit, reconvertit la a ajuta. Aceasta îi va permite să se simtă „foarte nefericit” atât în fața reacțiilor de respingere cât și a întâmpinării necondiționate a celorlalți. Teoria lui asupra răutății lumii îl interesează mai mult decât o interogare asupra propriei persoane. Trebuie să poarte o cruce ca să merite Paradisul. Această complacere în suferință și în negarea propriei persoane (*kanna* de rea-voință) sfârșește întotdeauna prin a-i obosi pe partenerii săi de viață, dar nu va duce lipsă de persoane cărora să le

povestească cât de rău a fost acela.

Ca propunere de definire a neptunianului retrograd poate fi refuzul realului, incapacitate; de a trăi prin propriile forțe, dar și răutatea, ura, disimularea pentru a putea profita mai bine de celălalt.

Refuzând introspecția, pe care o abordează cu dificultate, se declară cu ușurință înger pentru a putea condamna mai bine demonii din ceilalți. Se vrea iubire infinită, ajutor necondiționat, generozitate nelimitată, dar se pierde în sinuozitățile nediferențierii sale. Când se declară receptiv și deschis, aceasta nu este adesea decât o proiecție masivă prin care refuză să-i vadă pe ceilalți, la adăpostul vălului său idealist.

Multe persoane se lasă prinse în capcană: **cum să spui „nu”** unei ființe care-și manifestă atât de spontan (și deschis) decepția și care **este atât de sensibil la** cel mai **mic** refuz, interpretându-l imediat ca lipsă de înțelegere și respingere. În fața acestei culpabilizări intensive, celălalt este cel mai adesea obligat să se prefacă pentru a nu produce atâta suferință. În acest fel, în relația cu un neptunian retrograd disimularea și minciuna în ceea ce privește bazele relației apar cel mai adesea la ambele părți: este un stătu quo de ideal de viață care dă naștere unei lumi plate, albe, fără conflicte, în care fiecare se străduiește să corespundă imaginii despre dragoste pe care o are celălalt, fără să se întâlnească cu adevărat vreo clipă. Fiecare va pretinde că trăiește pentru celălalt, refuzându-și propriile dorințe, care transpar în privirea imploratoare a neptunianului retrograd și de care acesta este complet inconștient. El este tot o așteptare, o sugativă... și afirmă contrariul disimulându-și greu suferința în spatele măștii cu care se prezintă celorlalți, imuabilă și în care - psihologii știu să identifice mânia încremenită, niciodată manifestată, ajunsă în stadiul de a nu mai putea fi exprimată.

Când ajunge în stadiul de nevroză, neptunianul retrograd nu mai poate primi nimic (filtrând tot ceea ce nu e o gratificație) și sfârșește prin a crede că este singurul care dăruiește. El nu simte nimic, nu se percepe pe sine și îi place să denunțe ingratitudinea celorlalți. Fiind veșnic nesățul, „poate să concluzioneze într-o bună zi că felul său grandios de a iubi nu este demn de semenii săi, că **PĂMÂNTUL** nu suportă atâta fervoare. El nu poate fi decât crunt decepționat din nou și mereu. Abandonând căutarea generalizată a apelor materne, el își ridică privirea spre Cer (literalmente) în căutarea unității pierdute. Lumea este astfel plină de indivizi care iau drept o realitate mai obiectivă decât propria lor frică, trecerea norilor și mirajele și care judecă gradul de evoluție al Maeștrilor pentru a vedea dacă aceștia sunt demni de încredere lor.

Ei intră în „contemplație” și se roagă în grup sau în particular pentru toți oamenii răi de pe Pământ care le-au refuzat marea confuzie. Acest gen de neptunieni sunt recruți excelenți pentru bisericile paralele, pentru secte, pentru droguri, pentru tot ce le va permite să-și confirme faptul că nu au o existență intrinsecă. Ei vor putea să denunțe în timpul liber impietatea sau diferența lumii, hrănindu-se cu decepțiile sau speranțele proprii, găsind în sfârșit un loc cald pentru starea lor de iresponsabilitate. Un tranzit al lui **PLUTON** poate face să explodeze bula, dar din păcate aceste situații se termină cel mai adesea la spitalul de nebuni.

Neptunianul retrograd care a fost purificat de visele sale printr-o mare

deziluzie trebuie să aibă grijă să nu se relanseze în iubirea necondiționată în cadrul relației de ajutor pe care va avea întotdeauna tendința să o propună celorlalți: nu servește la nimic să devină adeptul la fel de necondiționat al unei „ligi împotriva...”. Planeta trebuie să conducă pentru a se ajunge la o vindecare, la regula folosirii mijloacelor adecvate, la o viziune mai relativistă asupra lucrurilor și la o mai bună ascultare a propriei persoane și a celorlalți.

Uneori neptunianul retrograd este exact pe dos: nu dă nimic pentru nimic, nu crede în nimic, urăște sectele și ideologiile obscure, nu are încredere în Maeștrii, respinge orice gest gratuit considerându-l suspect. Toată lumea înșeală pe toată lumea, spune el. Proiecția masivă este de asemenea evidentă, dar el se simte în siguranță. În acest fel ia naștere un super saturnian retrograd care se justifică prin denunțarea implicită a jocului social.

Acest tip de neptunian va câștiga favorurile oamenilor influenți social, va ști de asemeni foarte bine să-și exploateze copilăria nefericită, să comercializeze copilul înțelept care s-a obligat... să devină.

Există de asemeni și o situație intermediară, mai echilibrată, care nu exclude totuși sentimentul de culpabilitate. Ființa-pare să ducă o viață normală de persoană care se adaptează la norme: în ciuda dificultății de a-și asuma responsabilități constructive, ea se străduiește și poate să reușească. Trăiește în lume, într-o poziție de mijloc sau într-o umbră mai mult sau mai puțin adăpostită și caută dragostea ca oricine altcineva. Mediul în care trăiește pare mai degrabă atins de retrogradare. Dacă însă zgâriem un pic aparența naturalității și bucuria de a trăi forțată vom descoperi ușor o familie de alcoolici, un frate handicapat mintal, o obligație implicită care i-a fost conferită de unul dintre cele două modele (cel mai adesea mama). Blestemul continuă să se manifeste și în propriile sale alegeri relaționale și în privința descendenței un tovarăș de viață instabil, iresponsabil, depresiv, destrăbălat, mincinos, incurabil. Un copil refuzând orice integrare socială, suferind de mongolism, drogat sau alcoolic. Este vorba despre o *karma* suspensivă intermediară când persoana nu pare să fie total stabilă în comportamentul de tip retrograd, dar mediul îi prezintă modele de ceea ce ar putea deveni în cazul în care nu schimbă direcția. Înțelegerea a ceea ce se petrece cu ai lui și faptul de a accepta să le ofere asistență cu discernământ și nu într-o stare de culpabilitate necondiționată și acceptată fără a-și pune întrebări, vor fi cele mai bune atuuri ale sale. Trebuie să înțeleagă câte ceva din propria persoană dacă nu vrea să se prăbușească la rândul său în negarea de sine și să sfârșească în alcoolism, depresie, leucemie (boală specifică pentru retrogradare).

ANALIZA RETROGRADĂRII

Cel cu **NEPTUN** retrograd pare să aibă acces, prin percepție directă, la natura reală a ființei, dincolo de construcțiile egoului. Dar, acest sentiment al vidului, neacceptat, se transformă în disperare, negare, sentiment al morții în loc să fie libertate, întâmpinare a vieții, acceptarea efemerității. Umbra planetei cunoaște deci ceva din natura sa de lumină, dar accesul la această dimensiune suprapersonală, lipsită de repere și norme, este pentru mental intolerabilă pentru a accepta să plonjeze în ea și s-o exploreze. Altfel, în căutarea credinței, persoana poate, după bunul plac al imaginației sale, să populeze cerul cu creaturi binefăcătoare și pașnice (substitute pentru mama ideală) sau cu un infern de

monștrii gata să. pedepsească cea mai mică abatere (proiecții ale mamei rele familiară lumii copilului). Infernul este cel care triumfă în cazul retrogradării prin construirea obstacolului fundamental al intențiilor rele. Persoana se urăște, se afundă în autopedepsire și aspirațiile sale sunt către a se depăși, a se uita pentru a nu mai ști de această suferință. Este aici refuzul absolut al dualității fundamentale: iubire - ură.

Exaltându-se deasupra dimensiunilor cotidiene, neptunianul retrograd este predispus să construiască paradisuri artificiale unde nu există decât plăcere și recompense pentru a-și ascunde teama. Iar această teamă se transformă în negarea propriei ființe.

Limbajul său este plin de fraze negative, revelând starea sa de nedefinire: el nu este... el nu există. Preferă să trăiască în lumea fenomenelor neprecizate, ceea ce ține de adevărata natură a lui **NEPTUN**, dar este incapabil să priceapă sensul acestui lucru. Pentru a evita această confuzie, singurul ghid pe care-l poate folosi este adaptarea la lume așa cum este ea. Și acesta pare să fie chiar planul lui **NEPTUN** retrograd, cu sau fără acordul conștient al persoanei. Ea se va menține în starea de negare a propriei persoane până când se va decide să-și testeze credința în viața^de zi cu zi și să-și asume clar responsabilitățile. Astfel, acțiunea de retrogradare se vedește din plin în casa a X-a. În timp ce visează să servească necondiționat umanitatea, persoana este confruntată cel mai adesea cu nevoi banale, repetate la care pare să-l oblige lipsa lui de implicare. Ea așteaptă ca lumea să-i propună un post ideal, sau își trăiește idealul în lume, fără să aibă conștiința clară a anturajului și nici a ceea ce se pune în joc la nivel relațional. Ea se joacă de-a salvatorul și poate crede că are o misiune chiar în postul cel mai mic de subaltern. Există, de altfel, în cazul retrogradării planetei un paradox care tinde să mențină persoana în starea ei de finitate: marilor idealuri spirituale le corespunde o solidă înclinație materialistă. **NEPTUN** dizarmonios seamănă până la confuzie cu **SATURN** retrograd, dar în timp ce **SATURN** mărește disproporționat de mult simțul responsabilității sufocând inițiativele anturajului, **NEPTUN** retrograd îi întreține pasivitatea utilizând mediul social pentru a-și satisface interesele statice. Nevoia de securitate este totuși la fel de mare în ambele cazuri.

Există anumite profesii în special favorizate de exprimarea retrogradării: un discernământ al situației celorlalți și intervenția în cunoștință de cauză, fără milă și fără superficialitate.

Trebuie ca neptunianul retrograd să aibă deseori asemenea experiențe pentru a ajunge să se întrebe care sunt aspirațiile sale și care este sensul serviciului său în cazul în care nu se refugiază în vreo mănăstire sau în vreo casă izolată pentru a-și digera dezamăgirile. Aparenta sa lipsă de dorințe era produsă de o prea mare așteptare a unui salvator exterior. El va căuta modalități de a se înțelege pe sine, de a-și satisface cât mai bine interesele fundamentale fără a le nega însă pe ale celorlalți. Va intra în Vid, în indistincția din care a venit. Își va accepta în sfârșit nașterea și starea de separare. În căutarea de sine își va recunoaște dorințele nerealiste; în trădarea pe care întotdeauna a denunțat-o își va descoperi așteptările imposibil de satisfăcut. Neputința sa absolută ia atunci sfârșit. Îi mai rămâne să știe să întrebe cui poate să dăruiască. El va fi ieșit din purgatoriul veșnicei culpabilități, va începe să învețe să iubească.

Reîntoarcerea la felul propriu de a fi: **SATURN** va fi adevăratul câștigător în toată această poveste. Departe de cețurile viselor, neptunianul retrograd va intra în sfârșit în contact cu solul, cu lumea, cu obiectele și ca putea să descopere plăcerea pe care o căuta peste tot în altă parte. El va regăsi vechea etapă ratată: o integrare puternică în realitatea obiectivă a faptelor. Prezența lui **NEPTUN** retrograd în casă indică întotdeauna care este sectorul vieții în care adevărul trăirii a deviat în idealuri și negarea de sine. Aici este cel mai probabil ca iluzia să se producă din nou și deci asupra acestui sector de viață trebuie lucrat pentru a regăsi un echilibru mai bun. Șocul realității survine cel mai adesea în momentul în care retrogradarea este suspendată și este important să calculăm vârsta la care aceasta urmează să se producă, în caz că va surveni în timpul vieții.

Se petrece rar ca transformarea energetică să se producă fără zguduiri. Dar ea produce adesea transformări foarte profunde în relațiile sociale și personale, în sensul unei mari libertăți. Este astfel oare anulată datoria *karmică*. Această planetă este prea mult în legătură cu formarea la bază a personalității care are loc înaintea împlinirii vârstei de șapte ani. Dacă sentimentul de abandon este instalat cu-putere se poate dovedi foarte durabil chiar dacă au dispărut condițiile care l-au generat. Vindecarea nu va putea surveni decât la maturitate, în urma unei terapii bine conduse, pe care persoana în cauză trebuie să o susțină cu întreaga sa voință. Anularea reală a retrogradării implică înțelegerea fenomenului care se petrece: nu este vorba de a înlătura sentimentul de abandon ci de a trece dincolo de el către semnificația separării. Neptunianul vindecă se va îndrepta către colectivitate pentru a munci confirm dorințelor sale, respectându-le în același timp pe ale altora, venind în întâmpinarea celor ce au nevoie fără a-i lua însă în spinare. El nu va fi nici prea rigid, nici prea îngăduitor. El cunoaște natura umană și o acceptă. El lucrează asupra lui atunci când se întâlnește cu ceilalți și recunoaște viața ca fiind singurul domeniu potrivit pentru a experimenta.

PLUTON

UNIVERSURILE LIMITĂ

Ultima planetă a sistemului solar.

O planetă dublă: Charon.

Revoluție siderală: 249 de ani, aproximativ.

Revoluție sinodică: 366 de zile, aproximativ.

Cuvinte cheie: Hades, Pluton, Hefaistos, Cora-Persefona, Hecate, Eva, *Shiva*, **Parvati**, *Vishnu*, *Ganesha*, *Skanda*, *Amithaba*, *Kali*.

Șarpele, tentația, Infernul, Judecata de apoi.

Învierea, eliberarea, Energia Terrei.

Putere, magie, bogăție, ambiție, somn.

Căutarea absolutului și absolutismul. Nebunia.

Mutație și cancer. Maladii sexuale, ginecologice, depresie.

Înțelepciune: puteri transpersonale, Iluminare.

TÂNĂRA FATĂ ȘI GARDIANUL MORTILOR

Cora, pura, eterna tinerețe, fiica Demetrei se plimba pe o pajiște. Toată lumea știa că e periculos: nu trebuie să mergi pe acolo pe unde germinează și cresc forțele Terrei. Ea văzu o narcisă pe marginea unui pârau și magia se declanșa: căzu într-o adâncă toropeală. Atunci, Hades puse mâna pe ea și o conduse în regatul său inviolabil de sub pământ. Aici legende sunt împărțite în ceea ce privește urmarea evenimentelor, în cea mai curentă, cea pentru marele public, el îi propune Persefonei să împartă cu el puterea absolută dacă acceptă să se căsătorească. Ea mănâncă deci grăuntele de rodie pe care el i-l aduse. Șarpele n-a făcut altceva cu Eva. Atunci când zeii alertați de Demetra, veniră să salveze Terra care era pe punctul de a fi distrusă, Răul era deja făcut. Persefona a spus că a fost răpită, constrânsă fiind de răul frate al lui **JUPITER**, că nu avea nici o vină.

Dar Zeus nu putea fi tras pe sfoară: el recunoscuse mariajul. De atunci Persefona domnește trei luni pe **PĂMÂNT** și alte nouă luni în Cer în preajma mamei sale, lipsită de orice atribut divin. Scrierile o descriu ca pe o regină tăcută și mândră, foarte frumoasă, dar implacabilă. În mitul eleusian, secret, se spune că Persefona doarme în continuu, vegheată de Heure, care țese împrejurul ei mătasea magnifică a anotimpurilor și că ea nu poate fi trezită din somnul său narcisic șase luni din an, până când tatăl său, Dionisos, luminează stâncile pentru a o căuta. Așa este mai de înțeles: Soarele conștiinței o eliberează pe Cora din inconștiența în care s-a aruncat atâta timp cât a rămas în regatul lui **SATURN, PAN** și **VULCAN**, zeii **PĂMÂNTULUI**.

Legenda vorbește deci de o alternanță a încarnării și a eliberării sufletului, jumătate somn - jumătate conștiință, după cum se alternează peregrinările sale. Legenda face legătura între Cora și miturile lui Leto. Moartea, în acest caz, se află

în infernurile **PĂMÂNTULUI**, iar Viața, Conștiința, Libertatea, de partea cealaltă. Totul este să realizezi trecerea, căci există promisiunea învierii. Lethe, Fluviul Uitării, care mărginește regatul lui Hades - Pluton nu era subteran, ci terestru: precum Persefona, noi trebuie să-l trecem pentru a reveni din spațiul Conștiinței totale a Cerului în lumea somnului, pe **PĂMÂNT**. Noi credem că posedăm o putere pe care ne-am dorit-o și pe care am obținut-o cu prețul unei minciuni care ne-a separat de natura noastră divină.

Este ușor să aruncăm păcatul original asupra Evei și al șarpelui, unde **PLUTON** pare a fi unul dintre prototipurile cele mai semnificative. Dacă înțelegem că, în mitologia greacă, ca și în hinduism, toată creația obiectivă descinde pe linia feminină a Geei (forma), o vom vedea pe Psyche - Persefona ca fiind neutră în esența sa. Corpul subtil, sufletul uman, este cel care ne separă de natura noastră profundă, Conștiința, prin minciuna inerentă naturii mentalului. Dar corpul subtil nu este diferit ca energie de Unitate: gândire - emoție - sentiment sunt una din formele active ale Conștiinței, doar însușirea acestor manifestări constituind o deviație în raport cu realitatea.

ZEIȚELE LUNARE ALE SCORPIONULUI

În psihologie, ca și în ezoterism, **LUNA** (mama) se exprimă în partea stângă a corpului (în corespondență cu emisfera dreaptă a creierului). Zeii **PĂMÂNTULUI**, la greci, șchiopătează pe partea stângă : aceasta înseamnă exces de emoție și de receptivitate. Hefaios are piciorul stâng pus invers. Oedip este marcat de piciorul mamei sale, natura sa regală fiind denunțată de către tatăl său , care i-a străpuns călcâiul stâng (vezi Ahile, a cărui mamă Thetis, fiica marii zeițe, a „omis „ să-i scalde călcâiul stâng în Styx... era nevoie ca el să fie muritor). Pan, pe de altă parte, dă naștere în mitologie diavolului șchiop, jumătate om - jumătate țap, pe care îl regăsim sub trăsăturile lui Cernunnos (la celți). Această infirmitate îl face să poată să-și imprime profund urma în solul **PĂMÂNTULUI**. Dacă este vorba despre un blestem (și nu de un dezechilibru energetic, de un exces legat de ignoranță), de ce acești zei sunt în același timp titulari ai universului formelor și fii ai energiilor divine?

Simbolistica semnului **FECIOAREI** ne oferă o cheie. Dualitatea semnului se definește prin „pur - impur”. Găsim aici tematica permanentă a zeitelor **LUNII**: nimeni nu le poate surprinde în timpul băii lor fără a fi rupt în bucăți și redus la neant. Artemis, surprinsă de Acteon, îl transformă în cerb (simbol al **SOARELUI** la celți) și îl dă clinilor săi. Acteon primește astfel inițierea care-l face conștient de scindarea sa emoțională. La fel, Parvati, în pudoarea sa îi interzice soțului ei, Siva, să intre în cameră în timpul băii purificatoare. Dorința zeului apare nepotrivită cu acest moment. Pentru a o apăra, ea dă naștere tânărului Ganesha, de o mare frumusețe, care ne amintește de nașterea lui **MARTE**, fiul imanent al Herei. Pentru a accede la soția sa, Siva este obligat să-i taie capul avatarului său, recunoscându-i astfel divinitatea. Dar Parvati seamănă atâtea dezordini afective pe **PĂMÂNT**, încât Shiva este nevoit să-i dea un nou cap fiului său. Primul care s-a prezentat a fost un cap de elefant. Astfel, zeul - elefant a fost numit protector al **PĂMÂNTULUI**, care se află în pântecului acestuia. Ne putem refugia aici ori de câte ori dorim. Este o divinitate pașnică, atâta timp cât nu-i deschidem pântecul să vedem ce conține. Cei care au stabilit un raport cu **JUPITER** și **SATURN** nu se

înșeală : cele două mitologii pornesc din aceeași cosmogonie indo-europeană.

Trebuie deci să ne tăiem capul pentru a accede la înțelepciune? Toate tradițiile o afirmă, dar puțini sunt cei care au acces la grația săbiei de foc. În ansamblu, ființele umane preferă să continue să se bată pentru a obține fructele arborelui puterii sau să-i denunțe pe aceia care au îndrăzneala să-l atace.

În tradiția antică, această imagine de paznic sau de ghid, care ne cere sacrificii sângeroase ar părea destul de ușor atribuită zeitelor feminine. Astfel este imaginea Hecatei, marea mamă primordială, străbuna Geei, care este la originea întregii genealogii a zeilor, Chaosul neputând fi niciodată revelat. Ea este adorată ca o imagine a Vieții, a Fecundității primordiale, imanente și dotată cu puterea magică a procreării și a stăpânirii energiilor. Este un **MARTE** feminin. Păzitoare a căminelor, protectoare a uniunilor și nașterilor pe care le prezida, ea apărea în paralel ca o zeiță sângeroasă, castratoare, care trăia înconjurată de șerpi și de lupi și nu permitea nimănui să se apropie de ea. Ea o evocă pe Artemis, cea care vânează înconjurată de câinii săi, implacabilă, ireductibilă, și totuși veghind asupra siguranței cuplurilor. Genealogia **LUNII** pare a se întinde de la Hecate la Diana, trecând prin Gee, Phoebe și Leto, ca și cum energia psihică a creației ar cobori în faze succesive până la somnul Terrei. Nu are importanță ce imagine de zeiță lunară va fi o manifestare a Energiei primordiale, inviolabile, care își protejează în mod posesiv puritatea ținând-o în afara dorințelor umane.

Am putea traduce astfel aceste mituri care asociază cunoașterea surselor vieții cu calmul matern al **RACULUI** : acela care, vrând să transgreseze universul formelor (**RAC**), surprinde în el natura sa originară (**BERBEC, TAUR**, domiciliul secundar al **LUNII**), nu poate decât să moară pentru imaginile și visele sale de putere (**SCORPION**) având revelația a ceea ce este. El va recunoaște propria sa divizare (Osiris, Acteon. Orfeu, tăiați în bucăți de către servitorii **LUNII**) și în același timp va reîntâlni înțelepciunea Dhyanei, albă și imaculată. Dar, dacă rămâne în el cea mai mică urmă de putere, dorința sa de a-și însuși această revelație îl va arunca în iluzia anterioară.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI PLUTON: CALEA LUI SKANDHA

Cei care îi acordă credit devoratoarei, castratoarei, nu fac decât să proiecteze asupra ei propriile lor fantasme de putere (Kratos) și de violență (Bie). Câte imagini de mame atotputernice (**LUNA - PLUTON** în tema natală) nu fac decât să denunțe incapacitatea persoanei de a-și asuma propria existență și voința de a-și conserva iluzia puterii magice proprie universului copilăriei. Astfel, pentru a lucra asupra înțelepciunii lui **PLUTON**, avem nevoie să întâlnim în noi puterea creatoare și distructivă în același timp a impulsurilor emoționale, să o traversăm (și nu să o refulăm) pentru a înceta de a mai împodobi cu magie realul prin reacțiile noastre. Înțelepciunea **CAPRICORNULUI**, semn al retroacțiunii **RACULUI** unde domnește **LUNA**, este „absența pasiunii”. Emoția este pasiune, **PLUTON** este rezultatul său. Dacă urmați **LUNA**, îl veți găsi pe **PLUTON** pitit pe undeva. Dacă lucrați asupra **LUNII**, **PLUTON** va sfârși prin a vă tăia capul: nici un gând nu se naște, nici un mental nu funcționează fără activarea emoțională.

În acest caz, nu putem face nimic altceva decât să întâlnim imaginea **LUNII** în noi, cu toate imaginile de mamă pe care le conține, de la mama noastră biologică

până la toate mamele simbolice create de imaginația noastră. Dar nu vom putea să conservăm bogățiile promise de Hades (bani, sexualitate, domnie asupra lumii, joc cu energia, putere nelimitată în limitele Terrei) și în același timp să accedem la Unitate, la lumina originară. Mesajul **SCORPIONULUI**, domeniul lui **PLUTON**, este deci dublu: el oferă calea puterii Persefonei și promisiunea învierii de dincolo de universul somnului asupra căruia ea crede că domnește.

Dacă vrem să înțelegem până la ce punct emoția e începutul și sfârșitul istoriei calea pe care trebuie să trecem în mod obligatoriu pentru a ieși din vis și a ne trăi propria realitate, trebuie să încetăm a observa cele douăsprezece semne ale zodiacului în ordinea lor aparent logică. Mergând de la unu la doisprezece nu facem decât să ne reîntoarcem la unu; nu vom găsi niciodată originea. Dar dacă observăm legenda li *Skandha*, fiul lui *Shiva* și a lui *Parvati*, cheia este evidentă.

Skandha este păzitorul Tatălui, al Energiei masculine a Creației, a Vieții, la *w* cum *Ganesha* este fiul Mamei primordiale. Ei doi sunt frați, prezentând aceeași dualități-aparentă ca Eros al energiei pașnice, dar conservatoare, Anteros al energiei distructive dar revelatoare. *Skandha* reprezintă energia lui *Shiva* în acțiune pe Pământ. El are șase capete: unul pentru fiecare simț care animă Conștiința din noi, unul pentru Conștiința însăși, acest observator al jocului energiilor senzației (Ochiul lui Zeus), întotdeauna neutră, imuabilă, omniprezentă, ignorând variațiile Spațiului, Timpului și ale relativității, în conformitate cu cărțile de referință tibetane, fiecare simț este bazat pe o energie elementară care îi animă în subtil: vedere-foc, miros-pământ, pipăit-aer, gust-apă, auz-eter. Acest ultim element, numit *Akasha* de către hinduși, ne pune în contact cu lumea prin intermediul semnului FECIOAREI. Calitatea conștiinței noastre personale depinde de trezirea respectivă a fiecăruia dintre simțuri, orice închidere psihică putând antrena o diminuare mai mult sau mai puțin agravată a facultății corespondente. În Zodiac, Văzul este atribuit lui MARTE din BERBEC (originea și sfârșitul lucrurilor) și SCORPIONULUI pe plan spiritual, prin intermediul lui PLUTON, viziunea justă dincolo de dorința personală. MARTE și PLUTON se întâlnesc în SCORPION în același timp pentru a ne orbi cu dorințele și pentru a ne elibera de ele. *Skandha* apare deci aici ca un stăpân al realității lucrurilor, care nu poate interveni decât prin intermediul sferei de distrugere, de instabilitate constantă a tatălui său, *Shiva*.

Fiecare grup elementar constituie un agregat, un bloc, animând în noi diferite moduri de expresie, redându-ne conștiința de sine: forme mentale, concepte, senzații, emoții și sentimente, conștiință în corespondență cu fiecare sistem senzorial. Hindușii semnaleză clar originea lor numindu-le *Skandhas*. Agregatele se reprezintă în ordinea următoare: foc, pământ, aer, apă, eter, acesta din urmă, cel mai subtil dintre toate conține energia vieții, *Prana*.

Este suficient să unim între ele semnele aceluiași element pentru a înțelege itinerariul pe care-l avem de urmat. Elementul apă care guvernează gândirea-emoția-sentiment este ultimul din seria de *skandhas* vizibile sau perceptibile. Drumul tr. ce de la a șaptea la a noua etapă prin lumea conceptelor (a *samskaras-urilor*) prin intermediul elementului aer și ajunge în faza terminală la elementul apă: reacțiile emoționale. Cele trei semne de apă, pe plan psihologic sunt guvernate de LUNĂ și de către NEPTUN -OKEANOS pe plan spiritual.

Plecând de la CANCER (a zecea etapă) vom găsi identificarea cu mama

biologică (LUNA fecundă) de la care captăm reacțiile și modelele în cămin. Le reproducem apoi în lumea exterioară, în casa a zecea (CAPRICORN) guvernată de SATURN, fixitatea, greutatea, inerția. Atașamentul față de mamă creează, prin pulsivitatea emoțională necontrolabilă, lumea somnului lui Leto. Urmând semnele de apă, veți ajunge la SCORPION, unde imaginile fantasmagorice din copilărie iau formele lor de putere. Este paranoia, mai mult sau mai puțin accentuată, după cantitatea de dragoste și recunoștință primită în copilărie. În acest sens psihicul își construiește proiectele de putere asupra lumii mai mult sau mai puțin conștiente, după persoană, dar întotdeauna omniprezente atâta timp cât nu le-am decodificat modul de funcționare. Universul poftelor, al lui MARTE, evoluează la fel în toată puterea sa prin intermediul lui PLUTON. Aici se găsește lumea Persefonei, puterea magică a gândului, universul Hecatei, pur sau impur, conform cu modul în care îl folosim. Lumea a nopții, LUNA obscură, pântec matern (SCORPIONUL guvernează fecundația), grotă, care păstrează memoria și ne face să credem că* există secrete ascunse care ne vor da supremația sau ne-o vor împrumuta pe a altora. Complăcându-ne în acest univers (proiecția este automată și dificil de decelat), noi îi facem jocul lui Hades la infinit. E imposibil să nu întâlnim această tentație a puterilor magice la un anumit stadiu de evoluție, și să nu ne dăm seama în acel moment că am trăit în mod inconștient.

În a douăsprezecea etapă, totul se va sfârși în mare... sau în mamă. Nu avem de ales. Dacă vom continua să menținem visul nostru de omnipotență infantilă, vom renaște pentru a-l prelungi. Dacă acceptăm să ne întâlnim valurile emoționale în ceea ce ele sunt, aceasta arată o dorință mereu reînnoită de accepta Absolutul și de a controla realitatea - deșeurile noastre emoționale se vor dizolva în Ocean fără să renască în BERBEC. Să nu credeți că este vorba de o amenințare a vieții viitoare reînnoind fără încetare vreun purgatoriu al dorinței: aceasta se produce în fiecare clipă. Valurile emoționale se succed iară încetare asupra bazei puterii pe care vrem s-o conservăm, făcându-ne perfect inconștienți de fondul marin stabil care se află în noi. Marea este păstrătoarea vieții, este binecunoscut, dar nu știm până la ce punct. Ea poate la fel de bine să ne curețe *samskaras-urile* (simbol al purificării **LUNII**, botezul la creștini) ca și să le pună în rezervă pentru următoarea ocazie când ele vor spune „Nu” realului. Putem astfel înțelege de ce cele cinci înțelepciuni sunt necesare pentru a stăpâni funcționarea *Skandhas-urilor*: aceasta nu va fi atinsă decât prin disciplina interioară, răbdarea infinită, generozitatea, inteligența, meditația și bineînțeles, înțelepciunea finală. Dar dacă vrem să lucrăm asupra acestei emoții, creatoare a somnului, a morții și a nașterii perpetue în fiecare clipă, trebuie să oprim jocul Persefonei ce minte asupra realității nevoii noastre de putere și ambiție.

Gândirea magică **LUNĂ-PLUTON** este o maladie infantilă a sufletului uman care se servește de realitate pentru a o exploata în profitul său, la fel cum face un bebeluș cu o jucărie strălucitoare. Ea va deveni propria sa victimă. Tentația e mare, la un anumit stadiu de a-și însuși puterile Hecatei, dar pentru cine a descoperit Realitatea Conștiinței; plenitudinea unei stări care nu este adusă de mental în fiecare clipă, ea apare ca un joc de copil, destul de derizorie.

Hecate are multe asemănări cu zeița *Kali*, imagine terifiantă și revelatoare a lui *Parvati*. Ea se hrănește (ca și Hecate) cu carne umană, dar în același timp dansul său de moarte îi eliberează pe adormiți din lanțurile lor. Ea este veritabila parteneră a lui *Shiva*, Neagra, Sumbra, care distruge, calcă în picioare speranțele

și convertește toate iluziile de durată în neant. Ea ne revelează realitatea prin energia *rajas* a lui *Shiva*, calea suferinței.

Shiva este unul din cei trei mari zei ai trinității hinduse împreună cu *Brahma* și cu *Vishnu*. *Brahma* este definit ca principiu activ, creator al Universului, emanând fără încetare din Vid și fiind în continuă creație. Acesta este Eternul Prezent în acțiune, principiul energetic *sattva*, comparabil cu acela al **SOARELUI** sau **URANUS**. *Vishnu* este echivalentul lui **SATURN**, stabil, menținând lucrurile în fixitatea lor, revelând vizibilul și dându-le o aparență de durată. Fiul său, *Krishna*, apare în mitologiile occidentale sub numele de Pan sau Cernunnos, creatori ai formelor. Adorarea lor înseamnă a respecta continuitatea existenței terestre prin intermediul energiei *tamas*, animală și inertă, a cărei stabilitate fără încetare repusă în cauză de energia *rajas* nu este decât o iluzie. Energia lui *Shiva* trimite în neant formele *tamas* care sunt lipsite de conștiință. El este destabilizatorul (**MARTE - PLUTON**) care îi permite lui *Brahma* să-și continue sfera creatoare. Astfel, indiferent ce formă este discontinuă în esența sa, trecând alternativ de la creație la stabilitate, la distrugere, la creație, într-o mișcare ondulatorie marcată la fiecare sfârșit de ciclu printr-un hiatus, în acest spațiu vid, sabia lui *Shiva* poate să lovească. Cel al cărui spirit este destul de rapid pentru a percepe acest moment, dispune de o asemenea calitate a atenției și a prezenței încât suferința, rezultatul refuzului emoțional, nu poate intra în spațiul său de viață.

Putem vedea în energia *rajas shivaită* sfârșitul, terifiant pentru ego, al oricărui destin, al oricărui proiect, al oricărui atașament. Totul va fi distrus, adus către vid, totul este deja astfel în fiecare fracțiune de secundă. Noi ținem la viziunea noastră asupra lucrurilor, care ne aruncă fără încetare în suferință. Astfel, aceasta din urmă poate fi chiar instrumentul prin care putem ajunge la o mai bună cunoaștere a funcțiunilor care ne animă, dacă acceptăm să o primim în toată intensitatea sa, cu efectele și cauzele sale. Toată învățătura lui Buddha se sprijină pe această înțelegerea relației suferință-conștiință, pe refuzul mentalului de a se detașa de așteptările, dorințele și conceptele sale în loc să accepte realitatea lucrurilor.

Realul nu se află undeva aiurea, într-o lume imaginară pentru mai târziu, dacă ne-am purtat bine crucea. El este aici în fiecare clipă. Într-o secundă el se va transforma și lumea odată cu el. Noi suntem aceia care îl cerem imuabil, mai curând decât să ne punem în acest curent de energie, în mișcare perpetuă, al Vieții. Și această inerție mentală se transformă în putere, în violență disperată, în nebunie.

Nu servește la nimic să ne luptăm cu ea, mai mult valorează să o înțelegem mai întâi intelectual dacă este necesar, înainte de a o percepe ca pe o realitate de necontestat. Aceasta nu implică să cădem în mizeria renunțării sau depresiei, această maladie plutoniană a neputinței. Putem foarte ușor să ne lăsăm impresionați de aceste imagini sângeroase și arzătoare ale zeilor SCORPIONULUI, dacă suntem incapabili să vedem în ele propriul nostru instinct de putere și de MARTE. În infernurile umane în care domnește ignoranța, mânia, gelozia, ambiția, dorința de cucerire ele par mai degrabă pașnice. Spada lor este o armă de viață, de transformare definitivă, de pace. În fața sabiei lui *Skandha-MARTE-Amithaba*, stăpânii operei energiei *rajas* salvatoare, se pot prezenta doar cei care

au recunoscut în începutul și sfârșitul lucrurilor aceeași natură unitară a Energiei Fundamentale și care și-a construit în el o dispoziție de a accede la viziunea prezentului fără nici un proiect.

„Cum se face aceasta?” întreabă saturnianul, cel care vrea contracte și promisiuni înaintea oricărei acțiuni. „Nu face nimic, răspunde NEPTUN, lasă valurile să moară”, ceea ce este foarte dificil atunci când dorim să controlăm lucrurile. „Vezi lucrurile așa cum sunt”, continuă PLUTON... Ele sunt deja prezente, nu mai avem nimic de făcut, de cerut, nu dispunem de nici o putere asupra lor în afară de aceea de a ne orbi și mai mult.

Este mai curând simplu, prea simplu, fără îndoială. Este suficient să înțelegem natura lui *Skandha*. Noi dispunem de toate instrumentele pentru a o face: totul este deja aici. Atunci când ne folosim de un magnetofon, de o cameră video, este evident că ele nu au nici o putere asupra imaginii sau sunetului captat. Totul depinde de calitatea operatorului și de aparat. Ei bine, tot astfel funcționează și Conștiința: în spatele ecranului alb care sintetizează mesajele captate de *skandhas-uri*, nu este nimic care să spună „eu”. Nici un mesaj divin. Vom căuta în van marile destine înscrise în subtil. Nimic nu este mai cotidian, mai lipsit de magie ca Universul Conștiinței. Atunci când o transcendem, vom înceta de a considera că sunetele, imaginile, senzațiile care se formează ne privesc în mod personal. Debarasați de această înclinație a mentalului de a-și însuși totul, senzațiile nu vor mai fi decât modificări pasagere care se reînnoiesc fără încetare și mor spontan. Și aici se află magia: că lumea este la fel de vie, strălucind și când încercăm să ne voalăm ochii și să ne astupăm urechile. Bucuria care ne cuprinde atunci nu are nimic în comun cu toate bucuriile pe care le așteptam de la alții în nevoia noastră permanentă de cucerire și siguranță. Deschizându-ne ochii, PLUTON ne smulge din visul nostru pentru a ne reda magiei realului, în simplitatea sa. Atunci vom înțelege că ceea ce ne voala universul erau judecățile pe care le făceam asupra lui, ideile pe care le aveam despre el. Noi suntem aceia care pronunțăm Judecata Ultimă, atunci când ne formulăm ultima opinie împotriva realității noastre și a realității lumii, deja revelate. Aceasta este clipa în care toate planetele transpersonale se întâlnesc pentru a ne permite accesul definitiv la Unitate. Ne putem întreba: de ce putere dispune Persefona care înfruntă atâta suferință în exil și sacrificiu? De ce autoritate dispunem asupra vieții noastre, asupra morții și a finalității noastre atunci când Themis din SCORPION, ne spune că totul este deja fix și fixat.?

În *Bhagavad-Gita*, cartea fundamentală a doctrinei lui *Krishna*, în India, *Arjuna*, marele prinț, își petrecea toată ziua pe câmpul de bătaie. El era victorios, ca întotdeauna. Noaptea el avu un vis: războinicii pe care-i ucisese se prezentau în fața spadei sale, dar erau deja morți. *Karma*, destinul îi condusesese în drumul cuceritorului cu care trebuiau să se întâlnească. Loviturile pe care le suportăm astăzi au fost emise chiar înainte de a fi date: de către cine, când? Aceasta nu are nici o importanță. Ele ne parvin prin intermediul unui instrument *karmic*, care nu angajează o altă *karma* în afara celei personale. Fiecare din noi este responsabil de istoria sa, de fricile sale, de ceea ce caută.

În clipa morții, după „**Bardo Thodol**”, zeul *Yama*, imaginea morții lui *Shiva* și *Rudra* ne va prezenta o oglindă: ne vom vedea aici creatori ai propriei noastre istorii și formulându-ne noi înșine concluziile și deciziile necesare. Nimic nu se

condamnă.

În infernurile egiptene, mortul joacă dame împotriva lui însuși: n-a avut niciodată alt adversar.

PLUTON ÎN VIAȚA COTIDIANĂ

Între Soare și neagra lume plutoniană se întinde infinitul sistemului solar. Planeta e situată la limita percepției instrumentelor celor mai perfecționate, la fel cum protonii evoluează la limita imperceptibilului. Și totuși, **PLUTON**, posedă puterea absolută asupra lumii. Acțiunea sa instantanee, bulversantă, distructivă și clarificatoare are forța unei explozii. Nimic nu se poate împotrivi acțiunii sale. Numai trăznetul (al lui Zeus) poate în același fel distruge, seduce și pulveriza iluziile cele mai susținute ale puterii, dar fragmentele de stânci sfărâmate pot oricând să se reunească. Creaturile lui **PLUTON** ce trăiesc în peșteri trebuie omorâte definitiv, spun toate legende, altfel falșii eroi vor fi transformați în stânci, reîntorși în universul lui **SATURN**, maestrul său, ce renaște întotdeauna din cel mai mic grăunte de nisip.

Putem vorbi în acest caz de un **PLUTON** armonios sau disonant, de o planetă bună sau rea, când acțiunile sale se petrec doar în transpersonal, nefăcând apel la voința noastră? Planetă de gradul al zecelea, neintervenind decât în faza finală, când totul e jucat, ea se manifestă în viața cotidiană prin intermediul reacțiilor instinctive, puternice, necontrolabile, ce fac din noi instrumente ale energiei sale mai degrabă decât utilizatori conștienți. Nimic nu-l stăpânește pe **PLUTON**.

Astfel, există tendința de a se face o mică diferență între **PLUTON** direct și **PLUTON** retrograd în privința efectelor trăite. Orice persoană ce pretinde să acceadă la atotputernicie e discordantă; orice persoană care refuză să ia în considerare nevoia sa de putere în acțiunile sale asupra lumii, se orbește în mod voit. În aceste două cazuri, acțiunea planetei e aceea de a se pierde, anula pe sine însăși în inconștiența absolută.

Ea acționează în subteran ca și cum ar pregăti viitoarele cutremure de pământ, lăsându-ne să credem în iluzia puterii noastre atâta timp cât nu intervine o transformare care să ne reducă la neputință. Numai persoanele dispunând de **PLUTON** dominant, animate de o energie puternică, uneori nemăsurată, manifestă calitățile planetei și pot să se realizeze dincolo de ele însele sau să se distrugă fără milă. În cele două cazuri relativitatea lucrurilor este inexistentă în comportamentul lor: fie că se iau drept instrumente ale destinului (planetă directă) fie obiecte ale puterii altora (planetă retrogradă) negând propriile intenții și proiecții în viața lor; rezultatul e același: absența relativității lucrului, căutarea absolutului în vizibil e o formă de nebunie. Ea duce cel mai adesea la gânduri de delir, chiar dacă persoana reîntoarce împotriva ei efectele fără să pună cu adevărat în pericol pe cei din jurul său. În psihiatrie se cunosc acele persoane ce trăiesc la limita realității în echilibru aparent, dar pe care o adiere îi face să alunece într-o dimensiune necontrolabilă. **PLUTON**, planetă limită, participă la acest univers. Plutonianul poate în mod voit să se situeze în afara limitelor, jucându-se cu viața sfidător, așteptând sau nu să plătească prețul, funcție de gradul de orbire, mai mult sau mai puțin manifestată, dar întotdeauna prezentă în filigran. El pare să prefere distrugerea securității, caută situațiile limită pentru

a se măsura cu ceilalți, are nevoie de o exaltare, de o pasiune continuă pentru a-i încurca sentimentul de a trăi. El e revoltat împotriva oricărui sistem, oricărei puteri cu excepția sa. El se considera energia pământului și trăiește într-o stau de emoție perpetuă, de excitație, de fugă înainte sau de supratensionare epuizantă pentru anturajul său. El se transformă în magician sau clarvăzător.

Sub patronajul acestei planete se manifestă magnetismul, științele oculte, dorința de a posedea lucrurile și de a le înțelege pe cele ale subtilului. Ieșind din orice cadru sau controlându-l până la a-l sufoca, negându-l (**PLUTON** retrograd), pierde repede simțul măsurii. El se poate regăsi izolat, sfârâmat sau poate suscita violența altor amatori de putere absolută ce-l vor face s-o înțeleagă mai bine, uneori prin propria sa reducere la neant. Negând viața, el se plasează pe o poziție de autodistrugere. Mânia sa împotriva evenimentelor ce-l pun în fața neputinței sale va începe de atunci să crească. Are nevoie de un dușman de combătut, de învins, chiar dacă-l inventează în fiecare clipă; sau îl provoacă, până când celălalt intră în joc. Viața sa nu e o sfidare adresată oamenilor: el poate să-și disprețuiască propria reușită și pe cei care i-au făcut-o posibilă. E o sfidare la adresa zeilor. Orice situație e pentru el un instrument al puterii, pentru a merge și mai departe. Banii pe care are tendința a-i strânge ca imagine a sa nu sunt decât manifestarea vizibilă și adesea ostentativă a siguranței sale în a manipula schimbările. Plutonianul direct pare atât de sigur de capacitățile sale în această direcție și e animat de un asemenea dispreț pentru victimele sale încât nici nu-i vine ideea că o bună transformare i-ar putea împropăta ideile... uneori după gratiile unei închisori. Plutonianul retrograd prezintă înainte de toate un solid spirit de răzbunare căpătat în alte experiențe similare și care l-a îndepărtat de orice prudență sau l-a imobilizat total. Profund instinctiv, el nu are nici cea mai mică tendință de a învăța ceva din experiențele întâlnite și dă uneori impresia de a le utiliza în felul unui ciocan, pentru a le încerca din nou și din nou... acolo unde o rază laser ar fi necesară pentru a le cunoaște un pic mai bine. Numai un plutonian foarte evoluat va ști să surprindă relația imediată de la cauză la efect în fiecare eveniment și va face minuni pentru a se revela lui însuși pornind de la cel mai mic indiciu, de la cea mai mică variație de climat.

Dacă-și asumă toate riscurile (sau nu-și asumă nici unul) este pentru că e animat de un puternic spirit critic care repune fără încetare în joc regulile, legile, funcționările sociale, puterile... sau cea mai mică dintre intențiile sale, ceea ce-l reduce la neputință cu o siguranță niciodată dezmințită.

PLUTON apare astfel, chiar mai mult decât **SATURN** care se pune de acord, ca o revoltă împotriva hegemoniei tatălui.

Fiica plutoniană acordă cu ușurință acest rol mamei sale, cei care proiectează mitul lui Hecate cu o pasiune distructivă neîncetat reînnoită. Plutonianul, mai ales dacă e retrograd, pare să trăiască astfel într-o solidă irealitate, o certitudine de nezdruccinat prin care se străduie să aibă întotdeauna o istorie exemplară pentru a servi ca și contrapunct sau obiect de admirație pentru modelele sale. Compromisul îi e intolerabil: el caută Absolutul, e încarnarea Absolutului. E spiritul de perfecționare în acțiune. Atunci când nu se consideră așa de mareț, recunoscut, triumfător în reușită se dă drept exemplar în eșec. Infinit de mare sau infinit de mic, nu există cale de mijloc. Poate de asemenea fi absolut neînțeles, total nenorocit, absolut incult, el ignoră complet relativitatea lucrurilor.

Limbajul său e zmălțuit cu formule, indicând natura sa plutoniană, față de care trebuie să se păzească a le acorda credit: mereu, niciodată, inferior, superior. Nu-și admite diferența, particularitatea pe care o revendică decât în termeni de totalitate sau de neant.

Aceasta face din plutonienii retrograzi personalități instabile, bulversată la cea mai mică emoție, luat pe sus la reacții necontrolabile ce dezarmează mediul în care trăiesc în măsura în care se lasă dezarmat. Când el e în asemenea măsură atașat de imaginile sale de grandoare sau de inexistență, orice contrazicere a acestei poziții dictatoriale devine un atentat personal la sentimentul de integritate și poate stârni uneori mâni. El e un coleric rece, uneori sadic sau un instinctiv brutal, după nivelul său de inteligență.

Instinctul de supraviețuire, instinctul morții sunt cuvintele patroane ale planetei. Anumiți plutonieni știu astfel să detecteze automat cele mai joase motivații în mediul lor și să-i focalizeze pe alții spre profitul lor. Proiectul e întotdeauna personal: nu există nici un pic de altruism în nevoia de posesiune erijată în sistem de viață. Forța sa de convingere îi permite cu ușurință să se impună celor ce caută dimensiuni magice în dificultatea lor de comportament și să-i exploateze intens. Plutonienii retrograzi sunt cu totul convinși că sunt agenți ai forțelor oculte, dar aceasta îi înspăimântă: aceasta este deosebirea. Lumea devine deci înspăimântătoare ca un ținut ce trebuie neîncetat stăpânit, combătut și care nu lasă loc inițiativei personale. Plutonienii malefici văd influențe oculte peste tot. Plutonienii benefici n-au nici o îndoială - sunt ei înșiși magici.

Cine spune instinct, spune sexualitate. **PLUTON** guvernează organele sexuale și gonadele. Astfel, în cazul dereglării el apare ca și cauză a tuturor formelor de cancer ce afectează organele sexuale ca și funcțiile excreției. Ca atunci când dorința de nemurire se transformă pentru a lovi de moarte organele care asigură continuitatea.

Dincolo de **PLUTON** nu este decât vid, iar plutonianul știe acest lucru. Văzându-l, se poate întreba dacă nu cumva aceasta e ceea ce caută, când Atotputernicia ea însăși va interveni, fie pentru a-i respinge consecințele nebuniei sale, fie pentru a-l ajuta în căutarea sa.

Convertirile-revelațiile plutoniene sunt prea legendare pentru a nu spune decât câteva cuvinte. Trăznetul lovește unde vrea, când vrea, deschizând ochii sau orbindu-i pe cei pe care vrea să-i piardă. Convertirea Sfântului Pavel, sol fanatic luptând împotriva creștinismului și adesea orb, fiind apoi luminat de o misiune căreia îi va consacra viața, este exemplară. Phoenix-ul ce doarme în **SCORPION** aparține funcției transpersonale a planetei. Omul lovit în cele mai josnice excese deschide brusc ochii asupra a ceea ce sunt, de fapt, adevăratele sale dorințe. El a „văzut”, afirmă el, și aceasta nu e o problemă de credință, de concepte. Certitudinea-conștiința răsare dintr-o dată, baleind universul certitudinilor *samskarice* repetitive. Nimeni nu poate fi judecător al realității obiective a unei astfel de revelații ce nu are nimic de-a face cu cea pe care a realizat-o plutonianul atunci când a transformat-o într-o armă pentru a-și impune știința împotriva ignoranței celorlalți.

APROPIEREA DE INFINIT

Cum oare, această bucată de stâncă pierdută spre liniile universului, despre care nici măcar nu se știe dacă aparține sistemului solar, poate să provoace atâtea ravagii, frici și mutații? Infinitul mare întâlnește infinitul mic: o moleculă de apă dispune de memoria și forța fluviului din care provine. **PLUTON** este energia care doarme în inima materiei, fierarul subteran care pregătește armele combatanților din subtil. În orice viață în care o durată normală este inevitabilă (când **PLUTON** sau **NEPTUN** nu intervin pentru a aduce forma la neant) lava va țâșni, distrugând speranțele, eliberând legăturile, dând la o parte vălurile falselor impresii, scuturând baricadele împotriva timpurilor celor mai stabile. Ineluctabilul, imponderabilul, non-controlabilul bate și afirmă: nu există devenire. Oameni, unde vă stă puterea, orgoliul și pasiunea voastră dacă nu în distrugere, frică de moarte, neputință absolută? Aproximarea de planeta în tranzit provoacă adesea un vânt de panică printre astrologi. Acest mic bloc plutonian are duhoarea sulfului și duritatea metalului. Ne face să ne temem dinainte de câteva mișcări ale pământului atunci când premisele lor se fac simțite. Acesta se mișcă până în adâncuri: securitatea slăbește, viitorul nu mai e atât de sigur.

Plutonianul se bucură. N-a fost niciodată mai în elementul său: între Pământ și Foc, între mișcare și uragan, între bulversare și revoluție sublimă, el va putea în sfârșit să se distrugă în mod absolut, să se regenereze în mod absolut, să acceadă în universul pe care îl presimțea și care îl făcea să suporte - atât bine cât și rău - monotonia cotidiană. Nu mai are nevoie să-i judece pe alții, să-i disece din înălțime cu spiritul său bine ascuțit: ora operației plenare a sosit. El știe din instinct că , pentru a supraviețui furtunii trebuie să te arunci în mijlocul ciclonului: el o face delectându-se. Fie că la capătul drumului se află Satana sau Dumnezeu, nu contează: sigur există un adversar, o întâlnire, o primejdie pe măsura sa. În sfârșit se va putea testa într-o revărsare puternică de pasiune. Plutonienii minează câmpurile vecinilor lor. Vecinătatea poate să fie mai mult sau mai puțin largă. Plutonianul adult afirmă că scopul vieții sale este să „se explodeze sau implodeze”. Dintre fisiune și fuziune mai bine ar alege fuziunea divină. Atât timp cât știe că la capătul drumului se află frica panicardă marțiană, moartea roșie jupiteriană, himerele neptuniene, coborârea în infern nu e controlabilă. Saturnianul știe acest lucru. El își ridică toată viața bariere de securitate materială și mentală împotriva iminenței imanente a morții și se aruncă în ciclul renașterilor, denunțând agresiunile care îl provoacă. În inima munților, în locuri inaccesibile, ca și în inima orașelor, la doi pași de voi există câțiva plutonieni ce fac din calea Energiei credința lor. Cea a lui **PLUTON** nu este specifică pentru ca ea nu intervine decât la sfârșitul drumului, în luminarea finală a iluziilor.

Ea trece prin Foc, într-adevăr, prin transmutarea progresivă a energiilor *chakra-lor*, din etapă în etapă, până când într-o zi, frumoasa adormită în noi se trezește dintr-o dată, într-o fracțiune de secundă.

Nimeni nu poate prezice ora, dar este ziua, spunea Steve Jourdain, când „o gândire încătușată face să explodeze tot acest miraj negativ”. Este ziua în care omul constată și recunoaște totala sa neputință, dus la limita disperării, la limita renunțării, a deziluziilor mereu reînnoite; ziua în care mâna sa cade pentru ultima oară; ziua marelui „Da” după toate acceptările de circumstanță; ziua în

care calculatorul mental eșuează în sfârșit în fața întrebării imposibile și renunță să mai caute un răspuns. Fericit cel ce întâlnește această zi și se aruncă în flăcări, asemenea lui Hercules, fără nici un gând de a fi exemplar în sacrificiu... pur și simplu pentru că nu mai are nimic altceva de făcut.

JUPITER, fratele zeului subteran și cvasiomologul său în Cer a dăruit omului spațiul pentru a-i permite să exploreze câmpul posibilului. **PLUTON** e imposibil de atins. Imposibilul nu poate decât să ne reîntâlnească atunci când am dezvoltat toate posibilitățile și când mentalul nostru a renunțat la ele, când am realizat perfectă detașare în spațiu și timp. *Buddha* a renunțat la orice putere temporală, dar el încă a mai crezut în puterea înțelepților. El a crezut că Adevărul există undeva, că cineva îl posedă. El a urmat această cale vieți după vieți și o perioadă de câțiva ani în ultima sa reîncarnare. Într-o zi el a înțeles că nimeni nu deține ceea ce caută...

Astfel va merge plutonianul în izolarea sa sublimă și derizorie: absolut singur, în căutare și în revoltă, în respingere și mânie, absolut nimic dacă nu poate fi absolut totul. Când va înceta să caute Absolutul în relativ sau dincolo de relativ, va putea, poate, accede la înțelepciunea planetei sale: „Prin cunoașterea rădăcinilor vezi lucrurile așa cum sunt.”. Prin această cunoaștere se dizolvă orice dorință de a interveni. Lucrurile sunt așa, ele nu pot fi altfel. El nu are niciodată nimic de schimbat.. Dorință, *karma*, *dharmă*, toate acestea nu mai au nici un sens. *Buddha* s-a oprit sub un arbore și a rămas acolo. E ziua în care a renunțat la căutarea sa și s-a ridicat, „acel ceva” producându-se. El a încetat să mai caute. A găsit. Sau mai degrabă „acel ceva” l-a reîntâlnit într-o lume de nebănuire, dar care, probabil, e la poarta fiecăruia dintre noi. Trebuie pur și simplu numai să fii destul de simplu pentru a înceta s-o mai crezi. De exemplu ca în viața cotidiană acolo unde se exprimă PLUTON în fiecare clipă în lumea reală în care ne avem rădăcinile, în care le-am creat, unde de drept ne vom găsi în sfârșit odihna la picioarele „arborelui” nostru.

Bibliografie

Irene Andrieu - Planetes d'ombre et de lumiere. Mythes et realite des planetes directes et retrogrades en astrologie d'evolution. Guy Tredaniel Editeur; 76 rue Claude-Bernard 75005, Paris.

CUPRINS

INTRODUCERE.....	4
MARTE	11
VENUS.....	20
MERCUR	28
LUNA	36
SOARELE	53
JUPITER.....	58
SATURN.....	63
URANUS	72
NEPTUN.....	83
PLUTON.....	94
CUPRINS	106